LEGĂTURI
PRIMEJDIOASE
MÂNA DESTINULUI
NORA
ROBERTS

capitolul 1

I se părea că nu vor mai pleca niciodată. Clienţii, în special cei noi, aveau tendinţa să se agite şi să amâne, prinşi în aceeaşi buclă repetitivă de instrucţiuni, numere de telefon, comentarii, înainte de a ieşi în sfârşit pe uşă. Îi înţelegea, fiindcă urmau să-şi lase în mâinile altcuiva casa, obiectele de valoare şi, în acest caz, pisica.

În calitate de îngrijitor temporar al casei, Lila Emerson făcea tot ceea ce-i stătea în putere pentru a-i ajuta să plece relaxaţi şi încrezători că acele mâini erau competente. În următoarele trei săptămâni, cât timp Jason şi Macey Kilderbrand se relaxau în sudul Franţei cu prietenii şi familia, Lila avea să locuiască în excelentul lor apartament din Chelsea, să le ude florile, să le hrănească pisica, să ridice corespondenţa – şi să le trimită mai departe eventualele scrisori importante.

Urma să se ocupe de frumoasa grădină de pe terasă a lui Macey, să răsfeţe pisica, să preia mesajele şi să descurajeze spărgătorii prin simpla ei prezenţă.

Între timp, avea să se bucure de experienţa de a locui în New York într-un apartament din complexul London Terrace, la fel cum se bucurase şi de timpul petrecut într-un fermecător apartament din Roma – unde, în schimbul unei plăţi suplimentare, zugrăvise bucătăria – şi în spaţioasa casă din Brooklyn, cu un golden retriever jucăuş, un Boston terrier blând şi bătrân şi un acvariu plin de peşti tropicali colorati.

Văzuse o bună parte din New York în cei şase ani de când lucra ca îngrijitoare de locuinţe profesionistă, iar în ultimii patru îşi extinsese aria de acoperire astfel încât să vadă şi alte locuri din lume.

Era o muncă plăcută dacă reuşeai să găseşti clienţi – iar ea reuşea.

– Haide, Thomas, zise ea mângâind corpul lung și subțire al motanului dintr-o singură mișcare de la cap la coadă. Să mergem să despachetăm.

Îi plăcea etapa de instalare, și cum spațiosul apartament se bucura de un al doilea dormitor, își desfăcu una din cele două valize, îndesându-și hainele în servanta cu oglinzi sau atârnându-le în garderoba ordonată. Fusese avertizată că Thomas avea să insiste să împartă patul cu ea, însă asta nu reprezenta o problemă. Aprecia atenția clienților ei – cel mai probabil Macey – de a fi aranjat un frumos buchet de frezii pe noptieră.

Lila ținea mult la micile detalii personale, atât când era vorba să le ofere, cât și să le primească.

Hotărâse deja să utilizeze baia principală, dotată cu o generoasă cabină de duș cu aburi și o cadă de hidromasaj adâncă.

– Nu fi risipitor, nici nu abuza vreodată de dotările casei, îi spuse ea lui Thomas, punându-și deoparte obiectele de toaletă.

Cum cele două valize conțineau aproape toate lucrurile pe care le deținea, avu grijă să le împartă unde îi convenea cel mai mult.

După puțină reflecție, își instală biroul în sala de luat masa, aranjându-și laptopul astfel încât să poată ridica ochii spre priveliștea New Yorkului. Într-un spațiu mai mic nu ar fi deranjat-o să lucreze în aceeași cameră în care dormea, dar dacă tot avea loc, ar fi fost păcat să nu-l folosească.

Primise instrucțiuni în legătură cu toate electrocasnicele de bucătărie, toate telecomenzile, sistemul de securitate – apartamentul era echipat cu o largă gamă de dispozitive atrăgătoare pentru firea ei de tocilar.

În bucătărie găsi o sticlă de vin, un bol elegant cu fructe proaspete și un platou de brânzeturi sofisticate cu un bilet scris de mână pe hârtia cu monogramă a lui Macey.

Simte-te bine în casa noastră!
Jason, Macey și Thomas

„O scumpă", își spuse Lila. Cu siguranță, șederea avea să-i facă plăcere.

Deschise vinul, își turnă un pahar, gustă și îi plăcu. Luându-și binoclul, ieși cu paharul pe terasă pentru a admira priveliștea.

Clienții folosiseră bine spațiul, reflectă ea, mobilându-l cu scaune moi, o bancă de piatră neșlefuită, o masă de sticlă – și așezând peste tot ghivece cu flori luxuriante, roșii cherry și ierburi parfumate, pe care fusese încurajată să le recolteze și să le folosească.

Se așeză, cu Thomas în brațe, sorbind din vin și mângâindu-i blana mătăsoasă:

– Pun pariu că ies aici des, cu un pahar de băutură sau o cafea. Par fericiți împreună, iar locuința are o atmosferă pozitivă. Se simte. Îl gâdilă pe Thomas sub bărbie, făcând ca ochii lui verde intens să devină visători. O să ne sune și o să ne trimită multe e-mailuri în primele câteva zile, așa că o să-ți facem câteva poze, scumpule, și o să i le trimitem ca să vadă că ești în formă.

Punând vinul deoparte, ridică binoclul și studie clădirile. Complexul de apartamente se întindea pe un întreg cvartal, ceea ce îi permitea să urmărească activitățile colocatarilor.

Viețile altora o fascinau pur și simplu.

O femeie cam de aceeași vârstă cu ea, cu o siluetă înaltă și subțire ca de manechin, purta o rochie neagră care-i venea ca o a doua piele. Se învârtea agitată în timp ce vorbea la telefonul mobil. Nu părea fericită. O întâlnire anulată, probabil. „Tipul îi spune că trebuie să lucreze peste program", adăugă Lila, dezvoltând intriga în minte. „Ea s-a săturat."

Câteva etaje mai sus, două cupluri erau așezate într-o cameră de zi – pereți acoperiți cu tablouri, mobilier minimalist, contemporan – și râdeau ținând în mână pahare ce păreau a fi de martini.

Evident, nu le plăcea căldura verii la fel de mult ca Lilei și lui Thomas, altfel ar fi stat și ei afară pe mica lor terasă.

„Prieteni vechi, care se văd frecvent, uneori merg în concedii împreună", decise ea.

O altă fereastră o lăsă să privească într-o lume în care un băieţel se rostogolea pe podea cu un căţeluş alb. Bucuria absolută a amândurora se transmise ca o vibraţie prin aer, făcând-o pe Lila să râdă:

– Şi-a dorit un căţeluş dintotdeauna – dintotdeauna însemnând, probabil, câteva luni la vârsta asta – iar azi părinţii i-au făcut o surpriză. Îşi va aminti această zi toată viaţa, iar la un moment dat îşi va surprinde la fel băieţelul sau fetiţa. Încântată să încheie pe acea notă, coborî binoclul şi i se adresă motanului: În regulă, Thomas, mergem să lucrăm câteva ore. Ştiu, ştiu, continuă ea, luându-şi paharul de vin. Majoritatea oamenilor au terminat cu munca pe ziua de azi. Ies la cină, se văd cu prietenii – sau, în cazul blondei mortale în rochie neagră, se plâng că nu ies. Dar, vezi tu, eu îmi fac singură programul de lucru. E unul dintre avantaje.

Alese o minge cu activare la mişcare din coşul de jucării aflat în dulapul din bucătărie şi o rostogoli pe podea.

Thomas sări imediat, luptându-se cu sfera de cauciuc, lovind-o, fugind după ea.

– Dacă aş fi pisică, şi eu aş fi nebună după asta, zise Lila.

Cu Thomas ocupat şi fericit, tânăra femeie luă telecomanda şi porni muzica. Îşi notă în gând pe ce post fusese lăsată, ca să poată reveni la el înainte de întoarcerea soţilor Kilderbrand. Trecu de la jazz la muzică pop contemporană.

Ocupaţia de îngrijitoare de locuinţe îi asigura cazare, ceva interesant de făcut, chiar şi aventură, însă pâinea de toate zilele şi-o câştiga din scris. Activitatea de scriitoare liber-profesionistă – şi cea de chelneriţă – o ajutase să rămână pe linia de plutire în primii doi ani petrecuţi în New York. După ce se apucase de îngrijit locuinţe, iniţial făcând favoruri pentru prieteni, avusese cu adevărat timp să lucreze la romanul ei.

Printr-un noroc fenomenal, i se oferise ocazia să se ocupe de locuinţa unui editor care se arătase interesat. Prima ei carte, *Moon Rise*, avusese vânzări decente. Nu fusese un succes comercial exploziv, dar se vânduse

bine și câștigase o felie considerabilă de fani pe segmentul paisprezece-optsprezece ani, care fusese publicul ei țintă. Următorul volum avea să ajungă în librării în octombrie, și spera să meargă bine.

În acel moment trebuia să se concentreze însă pe cea de-a treia carte a seriei.

Își prinse părul lung, castaniu, dintr-un gest rapid, răsucindu-l, ridicându-l și fixându-l cu o agrafă mare de baga. În timp ce Thomas alerga vesel după minge, ea se instală cu vinul, un pahar înalt de apă cu gheață și muzica pe care își imagina că ar fi ascultat-o personajul ei principal, Kaylee.

Fiind boboc la liceu, Kaylee avea de-a face cu toate bucuriile și neplăcerile acelor ani scurți și intenși: povestea de dragoste, temele, fetele rele, bătăușii, politica, inimile frânte și victoriile.

Un drum dificil, în special pentru o nou-venită – așa cum fusese în prima carte. Și chiar mai greu, desigur, având în vedere că ea și familia ei erau licantropi.

Nu era ușor să îți termini o temă sau să mergi la bal într-o noapte cu lună plină atunci când erai vârcolac.

Acum, în cea de-a treia carte, Kaylee și familia ei erau în război cu o haită rivală, una care ucidea oameni. Poate era o turnură cam sângeroasă pentru unii dintre cititorii mai tineri, dar aici ducea firul poveștii. Aici trebuia să se ajungă.

Continuă din punctul în care Kaylee trebuia să pedepsească trădarea băiatului de care se crezuse îndrăgostită, să rezolve o temă legată de războaiele lui Napoleon pe care n-o făcuse la timp și să se descurce în situația în care inamica ei de moarte, o frumusețe blondă, o încuiase în laboratorul școlii.

Luna avea să răsară în douăzeci de minute – și cam tot atunci urmau să sosească și membrii Clubului de Știință pentru întâlnirea lor.

Trebuia să reușească să fugă înainte de transformare.

Lila se cufundă în muncă, bucuroasă să se strecoare în pielea lui Kaylee, simțind teama de a fi dată în vileag, durerea unei inimi frânte și furia față de Sasha, regina

popularității din liceu și o devoratoare nemiloasă de bărbați (la propriu).

Rezolvă magistral problema; în foarte scurt timp, grație unei bombe fumigene ce îl adusese pe directorul adjunct, un alt spin în coasta ei, Kaylee scăpă din captivitate și izbuti să o șteargă acasă în timp ce transformarea era în curs.

Scria de trei ore. Mulțumită de ea însăși, Lila se smulse din poveste și privi în jur.

Thomas, extenuat de joacă, era ghemuit pe scaunul de alături, iar luminile orașului scânteiau prin fereastră.

Îi pregăti motanului cina exact așa cum i se ceruse, după care își scoase unealta multifuncțională Leatherman și strânse câteva șuruburi din cămară.

Șuruburile nestrânse, după părerea ei, prevesteau un dezastru iminent, deopotrivă la obiecte și la oameni.

Observă câteva coșuri de sârmă, probabil pentru cartofi sau ceapă, aflate încă în cutii. Lăsându-se pe vine, citi descrierea, cu asigurarea că erau ușor de instalat. Își notă în gând să-i trimită un e-mail lui Macey pentru a o întreba dacă voia să le monteze.

Ar fi fost un mic proiect rapid și satisfăcător.

Își turnă un al doilea pahar de vin și își pregăti o cină târzie din fructe, brânzeturi și biscuiți. Așezată cu picioarele încrucișate în camera de zi, cu Thomas în brațe, mâncă în timp ce își citi mesajele, trimise un e-mail, aruncă o privire peste blogul ei și își notă ceva pentru un nou articol.

– Se face ora de culcare, Thomas.

Luă telecomanda pentru a opri muzica, apoi ridică motanul și îl puse deoparte pentru a se ocupa de vase și a savura liniștea primei ei nopți într-un spațiu nou.

După ce se schimbă în pantaloni și un maiou de bumbac, verifică instalația de securitate, apoi își luă binoclul și aruncă din nou o privire spre vecinii ei.

Se părea că blonda ieșise în oraș până la urmă, lăsând în camera de zi doar o lumină discretă. Cele două cupluri ieșiseră și ele. Poate la o cină sau un spectacol, își spuse Lila.

Băieţelul dormea adânc, însoţit probabil de căţeluşul lui. Văzând licăritul unui televizor, şi-i imagină pe cei doi părinţi relaxându-se împreună.

O altă fereastră dezvălui o petrecere în desfăşurare. O mulţime de oameni – bine îmbrăcaţi, ţinută de cocktail – socializau, având în mâini pahare sau farfurii.

Îi urmări o vreme, imaginându-şi conversaţii, inclusiv una în şoaptă între bruneta în rochie roşie scurtă şi zeul bronzat în costum gri; în fantezia Lilei, cei doi aveau o aventură fierbinte sub nasul soţiei lui răbdătoare şi al soţului ei ignorant.

Îşi trecu privirea peste restul clădirii, se opri, coborî binoclul pentru o clipă, apoi se uită din nou.

Nu, tipul foarte bine făcut de la etajul al doisprezecelea nu era complet gol, ci purta un chilot tanga. Îşi undui impresionant şoldurile, apoi se răsuci şi se lăsă la podea.

Se antrena bine, remarcă ea, urmărindu-l cum îşi repeta mişcările.

Era evident un actor sau un dansator ce lucra ture de noapte ca stripper până reuşea să se lanseze pe Broadway.

Îi plăcu de el. Mult.

Reprezentaţia de la fereastră o ţinu ocupată încă o jumătate de oră înainte de a se cuibări în pat – unde i se alătură îndată şi Thomas. Aprinse televizorul şi se hotărî să se uite la o reluare a serialului *NCIS* din care putea efectiv să recite dialogurile înaintea personajelor. Simţindu-se confortabil în acea companie, îşi luă tableta iPad, găsi thrillerul pe care îl începuse în avion şi se aşeză mai bine între perne.

În decursul săptămânii următoare îşi puse la punct un program. Thomas o trezea mai precis decât orice ceas cu alarmă, la ora şapte, când o implora, foarte zgomotos, să-i dea micul dejun.

Hrănea motanul, făcea cafeaua, uda plantele dinăuntru şi de pe terasă, apoi îşi lua micul dejun şi îşi studia vecinii.

Blonda şi iubitul cu care locuia – nu aveau aerul unui cuplu căsătorit – se certau mult. Femeia avea tendinţa

să arunce cu obiecte casante. Domnul Şmecher, care era o desfătare pentru ochi, avea reflexe bune şi un farmec incontestabil. Certurile, aproape zilnice, se încheiau cu scene de seducţie şi izbucniri sălbatice de pasiune.

Cei doi se potriveau, după părerea ei. Deocamdată. Nu păreau destinaţi să reziste în relaţii lungi, ea fiind genul care trântea farfurii şi articole de îmbrăcăminte în timp ce el se ferea, zâmbind şi seducând-o.

Se ţineau de jocuri, reflectă Lila. Erau doi jucători sexy şi pasionali, şi ar fi fost foarte surprinsă dacă el nu ar mai fi avut şi o altă aventură, în paralel.

Băieţelul şi căţeluşul îşi continuau povestea de dragoste, în timp ce mami, tati sau dădaca spălau răbdători urmele micilor accidente. Mami şi tati plecau împreună în majoritatea dimineţilor, îmbrăcaţi în ţinute ce îi evocau Lilei cariere de mare succes.

Soţii Martini, cum le spunea, îşi foloseau rareori mica terasă. Ea era cu siguranţă una dintre acele doamne care luau prânzul în oraş la diverse întâlniri sociale, plecând din apartament în fiecare zi înainte de prânz şi întorcându-se spre sfârşitul după-amiezii, de obicei cu o plasă de cumpărături.

Seara, petrecăreţii stăteau rareori acasă, părând să o ţină tot într-un şir de distracţii frenetice.

Iar Corpul îşi exersa cu regularitate mişcările lascive de dans – spre plăcerea ei netulburată.

Lila se răsfăţa cu acel spectacol şi poveştile pe care le crea în fiecare dimineaţă. Lucra până după-amiaza, când făcea o pauză ca să se joace cu motanul, apoi ieşea să cumpere ceea ce credea că i-ar fi plăcut la cină, profitând de ocazie pentru a vizita cartierul.

Le trimise clienţilor ei fotografii cu Thomas fericit, culese roşii, sortă corespondenţa, compuse o bătălie feroce între vârcolaci, îşi actualiză blogul. Şi montă cele două coşuri în cămară.

În prima zi din cea de-a doua săptămână cumpără o sticlă bună de Barolo şi completă platoul de brânzeturi rafinate, adăugând câteva mini-brioşe de la o patiserie de cartier fantastică.

Puțin peste ora șapte îi deschise ușa prietenei sale celei mai bune, Julie, veșnic pusă pe distracții:

– Iată-te.

Julie, ținând o sticlă de vin într-o mână și un buchet de crini parfumați în cealaltă, reuși oricum să o prindă în brațe.

La un metru optzeci, cu rotunjimi senzuale și un păr roșcat ciufulit, Julie Bryant era exact opusul Lilei, care avea o înălțime medie, o siluetă subțire și păr castaniu lins.

– Te-ai întors bronzată de la Roma! Doamne, eu m-aș fi dat cu o sută de loțiuni de protecție solară și tot aș fi sfârșit roșie ca un rac sub soarele italian. Tu arăți pur și simplu grozav.

– Cine nu ar arăta la fel după două săptămâni la Roma? Ți-am spus că iau eu vinul, adăugă Lila, când Julie îi îndesă sticla în mână.

– Acum avem două. Și bun venit acasă.

– Mulțumesc, spuse gazda, luând florile.

– Uau, ce apartament! E uriaș, iar vederea e mortală. Cu ce se ocupă oamenii ăștia?

– În primul rând, au pornit în viață cu bani serioși din partea familiilor.

– O, ce mi-ar fi plăcut să încep și eu tot așa!

– Hai să trecem prin bucătărie ca să pun florile în vază, apoi îți fac un tur. El lucrează în finanțe, nu știu prea multe detalii. Își iubește munca și preferă tenisul în locul golfului. Ea se ocupă puțin de amenajări interioare și se vede că se pricepe la asta după cum arată apartamentul. Se gândește să o facă la nivel profesionist, dar ar vrea amândoi un copil, deci nu e sigură că e momentul potrivit pentru a-și deschide propria afacere.

– Sunt clienți noi, așa-i? Și totuși îți împărtășesc astfel de informații personale?

– Ce pot să spun? Am o față care încurajează confidențele. Fă cunoștință cu Thomas.

Julie se lăsă pe vine pentru a saluta pisica:

– Ce frumos e! zâmbi Julie lăsându-se pe vine pentru a saluta motanul.

– E un scump. Ochii căprui-închis ai Lilei se îndulcirā când văzu prietenia care se înfiripa între cei doi. Animalele nu sunt întotdeauna un avantaj în această muncă, dar cu Thomas mă înțeleg de minune.

Scoase un șoarece motorizat din coșul de jucării și se bucură auzind râsul destins al lui Julie când motanul sări după el.

– E un prădător în toată puterea cuvântului! Îndreptându-se, Julie se sprijini de masa gri în timp ce Lila aranjă cu mare grijă crinii într-o vază de sticlă incoloră. A fost grozav la Roma, nu-i așa?

– Să știi că da.

– Și ți-ai găsit vreun italian superb cu care să faci sex sălbatic?

– Din păcate, nu, dar cred că proprietarul pieței din cartier s-a îndrăgostit de mine. Avea vreo optzeci de ani. Îmi spunea *una bella donna* și îmi oferea cele mai frumoase piersici.

– Nu la fel de satisfăcător ca sexul, dar tot este ceva. Nu-mi vine să cred că nu am fost aici când te-ai întors.

– Îți sunt recunoscătoare pentru că mă lași să rămân peste noapte la tine între clienți.

– Oricând, știi asta. Mi-aș fi dorit doar să fiu și eu acolo.

– Cum a fost la nuntă?

– Am neapărat nevoie de vin înainte să încep să-ți povestesc despre Săptămâna Nunții de Cosmar a verișoarei Melly și despre motivele pentru care m-am retras oficial din cariera de domnișoară de onoare.

– M-au distrat la culme SMS-urile tale. Mi-a plăcut în special ăsta: „Mireasa Nebună spune că petalele de trandafiri au nuanța greșită de roz. Se lasă cu isterie. Trebuie să distrug reality-show-urile cu celebrități pentru binele tuturor femeilor din lume".

– Aproape s-a ajuns la asta. „O, nu!" Hohote, tremurat, disperare. „Petalele sunt roz-roz! Trebuie să fie roz-trandafiriu. Julie! Rezolvă, Julie!" Nu mai aveam mult și o rezolvam pe ea.

– Chiar și-a adus un camion de jumătate de tonă de petale?

– Cam așa.

– Ar fi trebuit să o îngropi în ele. Mireasă sufocată cu petale de trandafiri. Toată lumea ar fi crezut că a fost un accident deopotrivă tragic și ironic.

– Păcat că nu m-am gândit la asta. Chiar mi-a fost dor de tine. Îmi place mai mult când lucrezi în New York și ne putem vedea din când în când.

Lila își studie prietena în timp ce deschise vinul:

– Ar trebui să vii cu mine cândva – când voi merge într-un loc fabulos.

– Știu, mi-ai tot spus asta, însă mă tem că m-aș simți ciudat să dorm efectiv în... O, Doamne, uită-te la porțelanurile astea uluitoare! Probabil sunt foarte vechi.

– Au fost ale străbunicii ei. Știi ceva, dacă nu te simți ciudat să vii și să petreci o seară cu mine oriunde aș fi, nu te-ai simți ciudat nici să rămâi peste noapte. Doar ești obișnuită să dormi la hoteluri.

– Acolo nu locuiesc oameni.

– Unii da. Eloise și Nanny au locuit în hoteluri.

– Eloise și Nanny sunt personaje fictive, își atenționă Julie prietena trăgând-o de coada de cal.

– Și personajele fictive sunt tot oameni, altfel cui i-ar păsa ce se întâmplă cu ele? Haide, să mergem să ne bem vinul pe terasă. Stai să vezi grădina în miniatură a lui Macey. Familia ei se trage din Franța și se ocupă cu viticultura. Luând tava cu ușurința dobândită cât lucrase ca ospătar, Lila urmă: S-au cunoscut acum cinci ani, când ea era la bunicii ei – acolo unde se află și acum –, iar el, turist, le-a vizitat podgoria. A fost dragoste la prima vedere, așa susțin amândoi.

– E cea mai frumoasă. Cea la prima vedere.

– Eu aș spune că e fictivă, dar tocmai am luat apărarea ficțiunii. Conducându-și prietena pe terasă, Lila continuă: Au descoperit că locuiau amândoi în New York. El a sunat-o, au ieșit împreună. Și și-au jurat iubire veșnică optsprezece luni mai târziu.

– Ca într-un basm.

– Și asta aș spune că e fictiv, dar ador basmele. Oricum, par foarte fericiți împreună. Și, după cum ai să vezi, ea are un talent considerabil pentru grădinărit.

– Încă mai spionezi? se interesă Julie lovind, în același timp, ușor binoclul.

Gura largă a Lilei, cu buza de sus ceva mai groasă, se strâmbă:

– Nu spionez. Observ. Dacă oamenii nu vor să te uiți la ei, ar trebui să tragă draperiile, să închidă jaluzelele.

– Aha. Uau! exclamă Julie în timp ce-și plimba privirea peste terasă, cu mâinile sprijinite în șolduri. Ai avut dreptate în privința talentului pentru grădinărit. Toată acea vegetație luxuriantă și plină de culoare, în ghivecele simple de teracotă, transformă spațiul urban într-o oază creativă, se gândi ea. Are și roșii?

– Sunt excelente, și vezi ierburile? Le-a cultivat din semințe.

– Se poate face așa ceva?

– Macey poate. Am cules câteva – după cum mi-au permis și chiar recomandat ei. Aseară mi-am făcut o salată mare și gustoasă. Am mâncat-o chiar aici, cu un pahar de vin, și am urmărit spectacolul de la ferestre.

– Ai o viață ciudată. Povestește-mi despre vecini.

Lila turnă vinul, apoi își puse la îndemână binoclul – pentru orice eventualitate.

– Avem familia de la etajul zece – tocmai i-au cumpărat băiețelului lor un cățeluș. Copilul și câinele se adoră și sunt amândoi incredibil de drăgălași. E o plăcere să-i privești. Mai e o blondă sexy la etajul paisprezece care locuiește cu un tip foarte arătos; amândoi ar putea fi modele. El vine și pleacă, și au conversații foarte intense, certuri aprige cu farfurii zburătoare, urmate de sex pasional.

– Îi urmărești când fac sex? Dă-mi binoclul, te rog.

– Nu! Râzând, Lila clătină din cap. Nu îi urmăresc atunci când fac sex, dar îmi dau seama ce se petrece. Discută, se ceartă, se agită, ea flutură mult din brațe, apoi pun mâinile unul pe celălalt și încep să-și smulgă hainele. În dormitor, în camera de zi. Ei nu au o terasă ca asta, ci doar un balconaș la dormitor. O dată de-abia au reușit să ajungă înapoi în casă înainte să rămână goi-puști. Și că tot veni vorba de nuduri, e un tip la etajul doisprezece. Stai, s-ar putea să fie la post. Luând

binoclul să verifice, râse încântată: O, da, drăguțule. Ia uită-te. Etajul doisprezece, a treia fereastră din stânga.

Destul de curioasă, Julie luă binoclul și se uită cu atenție câteva momente.

– O, da. Mmmm, mmmm. Știe să se miște. Ar trebui să-l sunăm, să-l invităm la noi.

– Nu cred că suntem genul lui.

– Împreună suntem genul oricărui bărbat.

– E homosexual, Julie.

– N-ai cum să-ți dai seama de aici. Julie coborî binoclul, se încruntă, apoi îl duse din nou la ochi. Radarul tău de homosexuali nu poate sări peste clădiri dintr-un singur pas, ca Superman.

– Poartă un chilot tanga. E suficient.

– E ca să se poată mișca mai ușor.

– Chilot tanga, repetă Lila.

– Dansează în fiecare noapte?

– Cam da. Mă gândesc că e un actor care lucrează cu jumătate de normă ca stripper până reușește să se lanseze.

– Are un corp superb. Și David avea un corp superb.

– Avea? Julie puse jos binoclul și mimă ruptul unei rămurele în două. Lila insistă: Când?

– Imediat după Săptămâna Nunții de Coșmar de la Hamptons. Era iminent să ne despărțim, dar nu am vrut să o fac la nuntă, cu tot stresul de acolo.

– Îmi pare rău, scumpo.

– Mulțumesc, dar ție oricum nu îți plăcea de David.

– Nici nu-mi displăcea.

– E același lucru. Deși era o adevărată încântare pentru ochi, devenise pur și simplu prea sufocant. Unde mergi, cât stai, și așa mai departe. Îmi scria întruna mesaje sau îmi umplea memoria robotului telefonic. Dacă aveam de lucru sau îmi făceam planuri cu tine sau alte prietene, se supăra și stătea bosumflat. Doamne, era ca și cum aș fi avut o nevastă – în cel mai rău sens posibil. Nu că aș vrea să vorbesc de rău nevestele, având în vedere că și eu am fost una. Nu formam un cuplu decât de câteva luni, iar el deja insista să se mute la mine. Nu vreau să împart acoperișul cu un bărbat.

– Nu vrei să locuiești cu bărbatul nepotrivit, o corectă Lila.

– Încă nu sunt pregătită pentru bărbatul potrivit la care te referi. E prea repede după Maxim.

– Au trecut cinci ani.

– E prea repede, oftă Julie. Fustangiul ăla nenorocit încă reușește să mă scoată din sărite. O să mă străduiesc să reduc amintirea lui la un vag amuzament, dar nu-i ușor. Detest despărțirile! Te fac să te simți fie trist, dacă ești părăsit, fie meschin, dacă tu ești cel care i-a dat papucii celuilalt.

– Eu nu cred că am părăsit vreodată pe cineva, dar am să te cred pe cuvânt.

– Asta fiindcă tu îi faci să creadă că a fost ideea lor – plus că niciodată nu lași relația să avanseze suficient cât să se pună problema de „părăsit".

– E prea repede după Maxim, rosti pe un ton serios Lila, stârnindu-i un hohot de râs prietenei sale. Putem comanda mâncare la pachet. Știu un restaurant grecesc pe care mi l-au recomandat clienții. Nu l-am încercat încă.

– De acord, dacă primim baclava la desert.

– Am brioșe.

– Și mai bine. Acum am totul. Un apartament fițos, un vin grozav, mâncare grecească pe drum, prietena mea cea mai bună. Și un bărbat sexy... oh, și asudat, constată Julie când duse iarăși binoclul la ochi. Un bărbat sexy si asudat care dansează – a cărui orientare sexuală nu a fost confirmată încă.

– E homosexual, repetă Lila, ridicându-se să aducă meniul restaurantului grecesc.

Terminară aproape tot vinul cu *gyros* de miel – apoi se înfipseră în brioșe pe la miezul nopții. Poate nu fusese cea mai bună combinație, decise Lila, gândindu-se la stomacul ei ușor îngrețoșat, dar se dovedise perfectă pentru prietena ei, care era mai întristată de ruptură decât recunoștea.

Nu-l regreta pe tip, își zise în timp ce făcea turul casei pentru a verifica sistemul de securitate, ci actul în sine, și toate întrebările rămase fără un răspuns clar.

„Eu sunt de vină? De ce nu am reușit să duc relația mai departe? Cu cine voi lua cina?"

Când trăiești într-o cultură a cuplurilor, poți ajunge să te simți prost dacă rămâi celibatară.

– Eu nu mă simt, îl asigură Lila pe motan, care se ghemuise în culcușul lui cândva între ultimul *gyros* și prima brioșă. Pe mine nu mă deranjează să fiu celibatară. Înseamnă că pot să merg unde vreau, când vreau, și să accept orice client care îmi convine. Văd lumea, Thomas, și, recunosc, stau de vorbă cu pisici, dar nici asta nu mă deranjează.

Chiar și așa, și-ar fi dorit să o convingă pe Julie să rămână peste noapte. Nu doar pentru companie, ci și pentru a o ajuta să facă față mahmurelii ce avea fără îndoială să o chinuie a doua zi.

Mini-brioșele erau lucrătura diavolului, decise ea, pregătindu-se de culcare. Atât de drăgălașe și mărunte și, oh, parcă nici n-ai mânca nimic, așa îți spui, până te trezești că ai înfulecat deja vreo șase.

Acum era agitată din cauza alcoolului și a zahărului, așa că nu putea spera să adoarmă.

Își luă binoclul. Mai erau câteva lumini aprinse. Nu era singura trează la.... două fără douăzeci! Tipul gol și asudat era în cameră, însoțit de un alt tip la fel de arătos. Încântată, Lila își notă în gând să-i spună lui Julie că radarul ei de homosexuali *chiar* era ca Superman.

Cuplul de petrecăreți nu ajunsese în pat încă; de fapt se părea că tocmai ajunseseră acasă, de la un alt dineu fițos, judecând după ținuta lor. Lila admiră rochia portocalie scânteietoare a femeii și își dori să-i poată vedea pantofii. Dorința i se împlini când necunoscuta se aplecă, sprijinindu-se cu o mână pe umărul bărbatului, și își scoase o sanda aurie cu barete, cu toc ultra-înalt și talpă roșie.

„Mmm, pantofi Louboutin!" își zise Lila, apoi coborî binoclul spre celelalte ferestre.

Nici blonda nu se retrăsese în dormitor. Purta din nou negru – o rochie mulată și scurtă – și părul stătea să-i cadă dintr-un coc. „A ieșit în oraș și nu i-a mers prea bine", speculă Lila.

„Plânge", își dădu ea seama, surprinzând gestul femeii de a-și șterge fața în timp ce vorbea rapid, agitată. „Ceartă urâtă cu iubitul. Dar el unde e?"

Nici măcar când schimbă unghiul nu reuși să-l vadă.

„Întoarce-i spatele, o sfătui. Nu ar trebui să permiți nimănui să te facă atât de nefericită. Ești superbă și pun pariu că ești și deșteaptă și cu siguranță meriți mai mult decât..."

Lila tresări când capul femeii se dădu brusc pe spate de la o lovitură.

– O, Doamne! A lovit-o. Ticălosule! Nu...

Țipă și ea când necunoscuta încercă să-și acopere fața, se dădu în spate când fu lovită din nou.

Iar femeia plângea, implora.

Lila ajunse dintr-un pas lângă noptieră, își luă telefonul, apoi sări la fereastră.

Pe el nu îl vedea în lumina scăzută, dar acum femeia era lipită cu spatele de geam.

– Ajunge, ajunge, murmură Lila, pregătindu-se să sune la poliție.

Apoi totul încremeni.

Sticla se făcu țăndări. Femeia țâșni pe fereastră. Cu brațele întinse larg, dând din picioare, cu părul fâlfâindu-i ca niște aripi aurii, căzu de la etajul paisprezece pe asfalt.

– O, Doamne, Doamne, Doamne! icni Lila, străduindu-se să apese tastele telefonului.

– Nouă unu unu, care e urgența?

– A împins-o. A împins-o și a căzut pe fereastră.

– Doamnă...

– Stați. Stați. Închise ochii pentru o clipă, forțându-se să inspire și să expire de trei ori. „Exprimă-te clar", își impuse, după care continuă: Sunt Lila Emerson. Tocmai am fost martoră la o crimă. O femeie a fost împinsă de la o fereastră de la etajul paisprezece. Mă aflu la... Îi luă o clipă să-și amintească adresa familiei Kilderbrand. E clădirea de peste drum de mine. Înspre... vest, cred. Îmi pare rău, nu pot gândi. E moartă. Sunt sigură că e moartă.

– Trimit o unitate acum. Rămâneți pe fir?

– Da. Da. Rămân aici.

Cutremurându-se, se uită din nou afară, dar acum camera din spatele geamului spart era cufundată în întuneric.

capitolul 2

Se îmbrăcă, dându-şi seama că ezita dacă să-şi pună blugi sau pantaloni trei sferturi. Era din cauza şocului, îşi zise. Scena o zguduise, dar avea să-şi revină.

Era în viaţă.

Îşi trase o pereche de blugi, un tricou, apoi începu să se învârtă prin apartament, ţinându-l în braţe pe Thomas, confuz, dar cuminte.

Văzuse sosirea poliţiei şi mica mulţime ce se strânsese chiar şi la aproape două dimineaţa. Dar nu se putea uita.

Nu era ca în *CSI* sau *SVU* sau *NCIS* sau oricare dintre serialele cu iniţiale de la televizor. Era un fapt real. Blonda superbă căreia îi plăceau rochiile negre scurte zăcea acum frântă şi însângerată pe trotuar. Bărbatul cu păr castaniu ondulat, bărbatul cu care trăise, cu care făcuse sex, cu care discutase, râsese, se certase, o împinsese de la geam şi o omorâse.

Deci trebuia să fie calmă. Să se calmeze şi să rămână calmă pentru a le putea spune poliţiştilor exact ceea ce văzuse. Coerent. Deşi detesta să retrăiască totul, se forţă să-şi deruleze scena în minte. Faţa mânjită de lacrimi, părul ciufulit, loviturile. Îşi impuse să şi-l amintească pe bărbat aşa cum îl văzuse prin fereastră – răzând, ferindu-se, certându-se. Schiţă mental acel chip, întipărindu-şi-l pentru a putea să-l descrie poliţiei.

Trebuia să vină poliţia, îşi aminti. Tocmai atunci se auzi soneria, făcând-o să tresară.

– E în regulă, îi murmură lui Thomas.

Se uită pe vizor şi văzu doi ofiţeri în uniformă. Le citi cu grijă numele de pe plăcuţe. „Fitzhugh şi Morelli", îşi repetă în gând în timp ce deschise uşa.

– Domnişoara Emerson?

– Da. Da. Intrați. Se dădu la o parte, încercând să decidă ce să facă, ce să spună. Femeia nu... nu ar fi putut să supraviețuiască acelei căderi.

– Nu, doamnă. Fitzhugh – mai în vârstă, probabil mai experimentat – părea să fie șeful. Puteți să ne spuneți ce ați văzut?

– Da. Am... Ar trebui să stăm jos. Putem să stăm jos? Ar fi trebuit să fac o cafea. Aș putea să fac o cafea.

– Nu vă bateți capul cu asta. E un apartament drăguț, comentă el relaxat. Locuiți cu familia Kilderbrand?

– Poftim? O, nu. Nu, ei sunt plecați. În Franța. Eu îngrijesc temporar locuința. Stau aici cât timp sunt plecați. Nu locuiesc aici. Să îi sun? E... Se uită cu o expresie prostească la ceasul de mână. Ce oră e acolo? Nu pot gândi.

– Nu vă bateți capul cu asta, repetă el, conducând-o spre un scaun.

– Îmi pare rău. A fost atât de oribil! Începuse să o lovească, apoi probabil a împins-o, fiindcă geamul s-a spart, iar ea... ea a zburat pur și simplu.

– Ați văzut pe cineva lovind-o pe victimă?

– Da. Am... Îl strânse pe Thomas încă o clipă, apoi îl puse jos. Motanul fugi imediat la polițistul mai tânăr, sărindu-i direct în brațe. Îmi cer scuze, murmură ea. Pot să-l duc în cealaltă cameră.

– Nu e nici o problemă. Frumoasă pisică.

– Chiar e. E foarte dulce. Uneori clienții au pisici care sunt arogante sau pur și simplu rele și atunci... Scuze. Lila se strădui să inspire, apoi reluă: Să încep de la capăt. Mă pregăteam de culcare.

Le povesti ce văzuse, apoi îi conduse în dormitor ca să le arate de unde privise scena. Când Fitzhugh ieși, Lila făcu o cafea și îl hrăni pe Thomas, deși era prea devreme pentru micul lui dejun.

De la Morelli află că era căsătorit de un an și jumătate și că soția lui urma să nască primul lor copil în ianuarie. Îi plăceau pisicile, dar era mai degrabă iubitor de câini, și provenea dintr-o familie italiano-americană numeroasă. Fratele lui era proprietarul unei pizzerii în cartierul Little Italy și juca baschet în timpul liber.

– Ai fi un polițist bun, remarcă el.

– Da?

– Știi să obții informații. Ți-am spus deja pe jumătate povestea vieții mele.

– Nu mă pot abține să pun întrebări. Oamenii mă interesează. De asta mă și uitam cu binoclul. Probabil are familie, părinți, frați, cineva care o iubește. Era pur și simplu superbă, înaltă – poate chiar manechin.

– Înaltă?

– Mi-am dat seama după fereastră, când stătea în cadrul ei. Lila întinse mâinile, întorcând palmele în sus pentru a indica înălțimea. Probabil avea cam un metru șaptezeci și cinci, un metru optzeci.

– Da, ai fi un polițist destul de bun. Deschid eu, spuse el când se auzi soneria.

Câteva clipe mai târziu se întoarse însoțit de un bărbat de circa patruzeci de ani, cu un aer obosit, și cu o femeie cu trăsături inteligente, cu vreo zece ani mai tânără.

– Inspectorii Waterstone și Fine. Au să-ți pună câteva întrebări. Ai grijă de tine!

– O, pleci? Mulțumesc pentru... Ei bine, mulțumesc. Poate am să merg la o pizza în restaurantul fratelui tău.

– Așa să faci. La revedere.

După plecarea lui Morelli, emoțiile pe care acesta i le calmase se făcură din nou simțite.

– Am cafea, reuși să îngaime.

– Mi-ar prinde bine, spuse Fine, care se lăsase pe vine să-l mângâie pe Thomas. Drăguț motan.

– Da. Ăăă, cum doriți cafeaua?

– Neagră pentru amândoi. Locuiți aici cât timp soții Kilderbrand sunt în Franța?

– Corect. Sunt îngrijitoare de locuințe.

Era mai bine când avea mâinile ocupate, reflectă Lila.

– Vă câștigați existența locuind în casele altor oameni? întrebă Waterstone.

– Nu e tocmai un mod de a-mi câștiga existența – mai mult o aventură. Îmi câștig existența din scris. O existență decentă.

– De cât timp vă aflați aici?

– O săptămână. Mai precis, o săptămână și două zile. Îmi voi petrece aici trei săptămâni în total, cât timp ei își vizitează prietenii și familia din Franța.

– Ați mai locuit aici?

– Nu, sunt clienți noi.

– Și adresa dumneavoastră?

– Nu am una, sincer să fiu. Dorm la o prietenă dacă nu am de lucru, dar asta se întâmplă rar. În general sunt ocupată.

– Nu aveți o locuință a dumneavoastră? se miră Fine.

– Nu. Îmi reduc cheltuielile. Dar folosesc adresa prietenei mele Julie Bryant pentru corespondență, preciză Lila indicându-le o adresă din Chelsea. Acolo stau uneori, între două contracte.

– Aha. Ce-ar fi să ne arătați locul de unde ați văzut incidentul?

– Pe aici. Tocmai mă pregăteam de culcare, dar nu-mi venea somnul. Ar trebui să vă spun că mi-am petrecut seara cu o prietenă – Julie, de fapt – și am băut niște vin. Mult vin, sincer să fiu, și eram cam agitată, așa că mi-am luat binoclul și m-am uitat afară ca să văd spectacolul de la ferestre.

– Binoclul, repetă Waterstone.

– Asta e, zise Lila ridicându-l de pe pervaz. Îi duc cu mine peste tot. Munca mă ajută să călătoresc destul de mult. Abia ce m-am întors de la Roma.

– Cineva din Roma v-a angajat să-i supravegheați casa?

– Un apartament, în acest caz. Da. Găsirea de noi contracte se bazează în mare parte pe rețele de cunoștințe, recomandări ale clienților, și am și un blog. Îmi place să urmăresc oamenii, să inventez povești despre ei. Îi spionez, rosti ea sec. Nu-mi place cuvântul, dar asta fac. Mă fascinează gândul că... toate acele ferestre sunt ca niște microcosmosuri.

Waterstone luă binoclul, îl duse la ochi și studie clădirea:

– Aveți o vedere destul de largă.

– Se certau mult sau aveau discuții aprinse, după care se împăcau.

– Cine? întrebă Fine.

– Blonda şi domnul Şmecher. Eu le-am pus numele astea. Apartamentul era al ei, fiindcă, ei bine, avea o atmosferă feminină, dar el îşi petrecea acolo fiecare noapte – cel puţin de când sunt eu aici.

– Puteţi să-l descrieţi?

– Sigur. Puţin mai înalt decât ea – poate un metru optzeci şi cinci? Constituţie solidă – bine proporţionat, deci probabil vreo optzeci şi cinci de kilograme –, păr castaniu, ondulat. Gropiţe ce îi apăreau în obraji când zâmbea. Aproape treizeci de ani, probabil. Foarte atrăgător.

– Ce anume aţi văzut azi-noapte?

– Am văzut-o pe ea – o rochiţă neagră superbă, părul desprinzându-i-se dintr-un coc. Plângea. Părea să îşi şteargă lacrimile şi să vorbească repede. Implorând. Asta a fost impresia mea. Apoi l-am văzut lovind-o.

– L-aţi văzut pe bărbatul care a lovit-o?

– Nu. Am văzut pe cineva lovind-o. Se afla în stânga ferestrei. Nu am zărit decât lovitura – oarecum ca o străfulgerare. O mânecă întunecată. Şi felul în care i-a zburat capul pe spate. A încercat să-şi acopere faţa, însă el a lovit-o iar. Cu gândul să sun la poliţie, mi-am luat de pe noptieră telefonul. Când m-am uitat din nou, ea era cu spatele lipit de geam, blocându-mi vederea. Apoi sticla s-a spart, iar femeia a căzut, incredibil de rapid. Timp de un minut nu am văzut nimic altceva în afară de trupul ei. Am sunat la poliţie şi când am ridicat din nou privirea spre fereastră lumina era stinsă.

– Nu l-aţi văzut deloc pe agresor?

– Nu. Doar pe ea. Nu am văzut-o decât pe ea. Dar cineva de acolo, din clădirea aia, cineva trebuie să-l cunoască. Sau prietenii ei, rudele. Cineva trebuie să-l cunoască. A împins-o. Sau poate nu a făcut-o intenţionat, dar a lovit-o cu atâta forţă încât a spart geamul şi a căzut. Nu contează. El a omorât-o şi cineva îl cunoaşte.

– La ce oră aţi observat-o pentru prima dată în noaptea asta? întrebă Waterstone, punând deoparte binoclul.

– Pe la două fără douăzeci. M-am uitat la ceas când m-am dus la fereastră, gândindu-mă că era foarte târziu.

– După ce aţi sunat la poliţie aţi văzut vreo persoană ieşind din clădire?

– Nu, dar nu mă uitam. Când a căzut, am încremenit pur și simplu.

– Apelul dumneavoastră a fost înregistrat la ora 1:44, îi spuse Fine. La cât timp după ce ați văzut-o a fost lovită?

– Fără îndoială la mai puțin de un minut. Am văzut cuplul ce locuiește două etaje mai sus întorcându-se acasă – păreau să vină de la un dineu elegant –, și... „Să nu spui tipul sexy și gol", se atenționă în gând Lila, apoi continuă cu voce tare: Pe bărbatul de la etajul doisprezece, care era însoțit de un prieten, și în cele din urmă am observat-o pe ea, deci era probabil două fără vreo șaptesprezece minute, dacă ceasul meu merge bine.

Fine își scoase telefonul, apoi apăsă câteva taste și i-l întinse:

– Îl recunoașteți pe bărbatul acesta?

– El e! exclamă Lila după ce studie câteva clipe fotografia de pe permisul de conducere. El e iubitul. Sunt sigură. Nouăzeci și nouă la sută – nu, nouăzeci și șase la sută – sigură. L-ați prins, ce mai. Am să depun mărturie. Fac orice va fi nevoie, insistă ea cu lacrimi în ochi. Nu avea nici un drept să o rănească astfel.

– Mulțumim, domnișoară Emerson, dar nu va fi necesar să depuneți mărturie împotriva acestui bărbat.

– Dar a.... a mărturisit?

– Nu tocmai, zise Fine recuperându-și telefonul. E în drum spre morgă.

– Nu înțeleg.

– Se pare că bărbatul pe care l-ați văzut cu victima a împins-o pe fereastră, apoi s-a așezat pe canapea, și-a băgat în gură țeava unui pistol de calibrul 32 și a apăsat pe trăgaci.

– Ah! Vai, Doamne! Zguduită, Lila se lăsă să cadă pe marginea patului. Cerule! A omorât-o, apoi s-a sinucis.

– Așa se pare.

– De ce? De ce ar fi făcut așa ceva?

– Bună întrebare, spuse Fine. Hai să recapitulăm.

Când plecară polițiștii, Lila își dădu seama că era deja trează de aproape douăzeci și patru de ore. Ar fi vrut

să o sune pe Julie, dar se abținu. De ce să-și trezească prietena cea mai bună cu o veste atât de oribilă?

Se gândi să o sune pe mama ei – întotdeauna un sprijin în situațiile de criză – apoi își imagină cum ar fi decurs conversația.

După ce și-ar fi exprimat susținerea și compătimirea, ar fi spus:

„De ce stai la New York, Lila-Lou? E atât de periculos! Vino la noi."

Mama și tatăl ei, care era locotenent-colonel în rezervă, locuiau la Juneau. În Alaska.

– Oricum nu vreau să vorbesc din nou despre asta, bombăni ea. Pur și simplu nu pot să repet întreaga poveste chiar acum.

Așa că se aruncă pe pat, încă îmbrăcată, și îl strânse în brațe pe Thomas. Spre surprinderea ei, adormi în câteva secunde.

Se trezi cu inima bubuind, cu mâinile încleștate pe cearșaf, terorizată de o senzație de cădere.

Era doar o reacție, își spuse. O reacție a imaginației. Se ridică în capul oaselor și constată că dormise până la amiază.

Suficient. Trebuia să facă un duș, să se îmbrace și să iasă naibii din casă. Făcuse tot ceea ce îi stătuse în putere, le spusese polițiștilor tot ceea ce văzuse. Domnul Șmecher o omorâse pe Blondă și pe el însuși, nimicind două vieți, și nimic nu mai putea schimba acest lucru, cu atât mai puțin gândurile obsesive legate de ceea ce se întâmplase.

Cu toate acestea, își luă iPad-ul și începu să caute știrile despre crimă.

– „Manechin de mare succes moare căzând de la etaj", citi. Știam eu. Avea constituția perfectă pentru asta.

Luând ultima brioșă – știa că era o greșeală, dar o luă oricum –, mâncă în timp ce parcurgea articolul sumar despre cele două decese.

Sage Kendall. Avea chiar și nume de model.

– Și Oliver Archer, continuă ea cu glas tare. Domnul Șmecher avea și el un nume. Nu avea decât douăzeci

şi patru de ani, Thomas. Cu patru ani mai mică decât mine. A apărut în câteva reclame. Mă întreb dacă am văzut-o. Şi de ce pare asta să agraveze şi mai mult lucrurile?

Nu, trebuia să înceteze şi să-şi respecte planul. Să se spele şi să iasă o vreme din casă.

Duşul o ajută, la fel şi faptul că îşi luă o rochie de vară lejeră şi o pereche de sandale. Machiajul o ajută şi mai mult, recunoscu ea, căci era încă palidă şi cu ochii adânciţi în orbite.

Avea să iasă din cartier – să se îndepărteze de propriile gânduri, eventual să găsească un local pentru un prânz rapid, decent. Apoi avea să o sune pe Julie şi, poate, să o invite pentru o nouă vizită, ca să se poată descărca de toate acele obsesii în faţa unui interlocutor demn de încredere.

– Mă întorc în câteva ore, Thomas.

Dădu să iasă, dar se întoarse să ia cartea de vizită pe care i-o lăsase inspectorul Fine. Nu putea spera să scape de gândurile negre până nu-şi clarifica toată povestea, îşi zise. Şi nimic nu o împiedica, în calitate de martor ocular, să-l întrebe pe inspectorul însărcinat cu ancheta dacă închiseseră cazul.

În orice caz, avea să fie o plimbare scurtă, plăcută. Poate o să treacă pe la piscină după ce se întorcea. Teoretic nu avea dreptul să folosească piscina sau sala de sport a complexului, nefiind rezidentă acolo, dar Macey, atât de amabilă, rezolvase acest aspect.

Putea să înoate ca să se descotorosească de resturile de oboseală, stres şi supărare, apoi să-şi încheie ziua cu o sesiune de văicărit în faţa celei mai bune prietene.

A doua zi urma să-şi reia munca. „Viaţa trebuie să meargă mai departe. Moartea le aminteşte tuturor că viaţa trebuie să meargă mai departe", se gândi Lila.

Ash scoase obiectele din pungă. „Efecte", aşa le numiseră ei, îşi spuse. Efecte personale. Ceasul de mână, inelul, portofelul – fără prea mulţi bani gheaţă, suportul de carduri de credit cu prea multe astfel de carduri. Brelocul de chei din argint de la Tiffany's. Tot de acolo îşi luase probabil ceasul de mână şi inelul – sau

de la Cartier sau dintr-un alt magazin pe care Oliver îl considerase suficient de important. La fel și bricheta subțire de argint.

Toate mărunțișurile strălucitoare pe care fratele lui le strânsese în ultima zi a vieții.

Oliver, în permanență pe punctul de a da lovitura, de a cunoaște un mare succes, de a se bucura de ceva în stil mare. Fermecătorul, nepăsătorul Oliver.

Mort.

– Avea un iPhone, încă îl prelucrăm.

– Poftim? întrebă Ash ridicând privirea spre inspectorul de anchetă – Fine, își aminti. Inspectorul Fine, cu ochii azurii plini de secrete. Îmi cer scuze, ce spuneați?

– Încă îi prelucrăm telefonul, iar când terminăm de verificat apartamentul vom avea nevoie să faceți o trecere în revistă împreună cu noi, ca să-i identificați obiectele personale. După cum spuneam, permisul lui de conducere indică o adresă din West Village, dar avem informații cum că s-ar fi mutat de acolo acum trei luni.

– Da, mi-ați spus. Nu știu.

– De cât timp nu l-ați mai văzut?

Îi spusese, le spusese totul ei și partenerului ei cu chip de piatră când veniseră la mansarda lui. „Înștiințare" fusese termenul pe care-l folosiseră. „Efecte personale", „înștiințare". Cuvinte din cărți și seriale de televiziune. Nu din viața lui.

– De câteva luni. De trei sau patru luni, cred.

– Dar ați vorbit cu el acum câteva zile.

– M-a sunat propunându-mi să ne întâlnim la un pahar, să stăm la taclale. Aveam treabă, așa că l-am amânat pentru săptămâna viitoare. Iisuse! gemu Ash apăsându-și degetele pe ochi.

– Știu că e greu. Spuneați că nu ați cunoscut-o pe femeia cu care locuia de trei, aproape patru luni deja.

– Nu. I-a pomenit numele când m-a sunat. S-a lăudat puțin – un manechin sexy. Nu am fost prea atent. Oliver are obiceiul să se laude.

– Nu a menționat să existe probleme între el și manechinul cel sexy?

– Chiar dimpotrivă. Era grozavă, se înțelegeau grozav, totul era grozav.

Coborî privirea spre mâini și observă o pată albastră pe lateralul degetului mare.

Îl găsiseră pictând. Fusese iritat de întrerupere – apoi lumea se dărâmase în jurul lui. Totul se schimbase cu doar câteva cuvinte.

– Domnule Archer?

– Da. Da. Totul era fantastic. Așa funcționează Oliver. Totul e grozav atâta timp cât...

– Atâta timp cât?

– Ascultați, e vorba de fratele meu, iar acum e mort și încerc să pricep asta, se răsti Ash trecându-și mâinile prin părul negru, des. Nu am de gând să dau în el.

– Nu e vorba de a da în el, domnule Archer. Cu cât îmi formez o imagine mai clară despre defunct, cu atât pot să înțeleg mai bine ceea ce s-a întâmplat.

Poate că avea dreptate. Cine era el să judece?

– În regulă. Oliver trăia la limită. Îi plăceau tranzacțiile spectaculoase, femeile superbe, cluburile exclusiviste. Îi plăcea să se distreze.

– Să trăiască pe picior mare.

– Da, s-ar putea spune și așa. Îi plăcea să se considere un jucător versat, dar, Dumnezeule, nu era. Juca întotdeauna pe mize mari, iar dacă se întâmpla să câștige – la jocuri de noroc, într-o tranzacție de afaceri, o femeie – pierdea întregul câștig și ceva mai mult în tura următoare. E fermecător și spiritual și... era. Acel unic cuvânt îl sfâșie. Oliver nu avea să mai fie niciodată fermecător și spiritual. Ash încheie: E cel mai mic copil al mamei sale, și unicul fiu, deci, pe scurt, a fost răsfățat.

– Spuneați că nu era violent.

– Nu. Ash reuși să-și stăpânească durerea, însă mânia îi răbufni în glas la gândul că fratele său era acuzat de crimă: Nu am spus că Oliver nu era violent, am spus că era opusul ideii de violență. Era suficient de bun de gură ca să scape din situațiile urâte; dacă vedea că nu merge, își lua tălpășița.

– Şi totuşi avem un martor care pretinde că şi-a lovit iubita în repetate rânduri înainte de a o arunca pe fereastră de la etajul paisprezece.

– Martorul se înşală, rosti Ash sec. Oliver e mai plin de aere şi iluzii de măreţie decât oricine altcineva, dar nu ar lovi niciodată o femeie. Şi sunt al naibii de sigur că nici nu ar omorî-o. Mai presus de orice însă, nu şi-ar lua niciodată viaţa.

– S-au găsit cantităţi mari de alcool şi droguri în apartament. Oxycodone, cocaină, canabis, Vicodin.

În timp ce Fine vorbea, pe un ton rece de poliţist, Ash şi-o imagină ca pe o zeiţă nordică – puternică, dar calculată. Ar fi pictat-o călare, cu aripile strânse, plimbându-şi privirea peste un câmp de luptă şi hotărând cine merita să trăiască şi cine avea să moară.

– Încă mai aşteptăm rapoartele toxicologice, dar s-au găsit pastile, o sticlă pe jumătate goală de Maker's Mark şi un pahar în care încă se mai afla un deget de băutură pe masa de lângă cadavrul fratelui dumneavoastră.

Droguri, alcool, crimă, sinucidere. Familia avea să sufere teribil, îşi zise Ash. Trebuia să-şi smulgă din măruntaie acel cuţit, trebuia să-i convingă de faptul că se înşelau.

– Droguri, whisky, nu contest. Oliver nu era tocmai un tânăr model, dar restul? Nu cred. Martorul fie minte, fie se înşală.

– Martorul nu are nici un motiv să mintă. Chiar în acel moment, Fine o observă pe Lila, cu ecusonul de vizitator prins pe breteaua rochiei, intrând în sala de şedinţe. Scuzaţi-mă un minut, i se adresă lui Ash, apoi se ridică s-o întâmpine pe tânăra femeie: Domnişoară Emerson. V-aţi mai amintit ceva?

– Nu, îmi pare rău. Nu pot să-mi scot asta din cap. O tot văd căzând. O văd implorând înainte ca el să... Îmi pare rău. Trebuia să ies şi m-am gândit să trec pe aici să văd dacă aţi terminat... dacă aţi închis cazul. Dacă ştiţi sigur cum au decurs lucrurile.

– Ancheta e încă în desfăşurare. Aşteptăm nişte rapoarte, discutăm cu alte persoane. Durează puţin.

– Ştiu. Îmi pare rău. O să mă anunţaţi când se termină?

– O să am eu grijă de asta. Ne-ați ajutat.

– Acum vă încurc. Ar trebui să plec, sunteți ocupați.

Își plimbă privirea prin încăpere. Birouri, telefoane, computere, vrafuri de dosare, polițiști ce lucrau. Și un bărbat în tricou negru și blugi care introducea cu grijă un ceas de mână într-un plic antișoc.

– Mulțumim pentru ajutor.

Fine așteptă până când Lila porni spre ieșire, apoi se întoarse la biroul ei și la Ash.

– Ascultați, v-am spus tot ce știam, începu el, dând să se ridice. Am repetat deja de câteva ori. Trebuie să iau legătura cu mama lui, cu familia mea. Am nevoie de puțin timp ca să mă ocup de situația asta.

– Înțeleg. S-ar putea să mai fie necesară o discuție. Vă vom anunța când puteți intra în apartament. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Archer.

El se mulțumi să dea din cap în semn de răspuns.

La ieșire o căută imediat din priviri pe bruneta în rochie subțire de vară. O zări pentru o clipă – fustă verde ca iarba, păr lung și drept de culoarea cafelei – când aceasta coborî scările.

Nu auzise prea mult din conversația ei cu polițista, dar suficient pentru a înțelege că văzuse ceva ce avea legătură cu moartea lui Oliver.

Deși scările erau aproape la fel de aglomerate ca holurile și sala de ședințe, reuși să o ajungă din urmă.

– Scuze, domnișoară, murmură el atingând-o ușor pe braț. Îmi pare rău, nu ți-am reținut numele mai devreme.

– Oh. Lila. Lila Emerson.

– Așa. Aș dori să stăm de vorbă dacă ai câteva minute.

– În regulă. Lucrezi cu inspectorii Fine și Waterstone?

– Într-un fel.

La parter, printre polițiștii ce veneau și plecau și printre vizitatorii ce îndeplineau procedurile de securitate, Lila își desprinse ecusonul și îl puse pe masa sergentului. După o ezitare foarte scurtă, Ash și-l scoase și pe al lui din buzunar și făcu același lucru, spunând:

– Sunt fratele lui Oliver.

– Oliver? Îi luă o clipă să înțeleagă, ceea ce demonstră că nu-l cunoscuse pe Oliver personal. Apoi făcu ochii mari. O! O, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

– Mulțumesc. Dacă ai fi dispusă să vorbești cu mine despre asta, poate că...

– Nu sunt sigură că ar trebui, că am voie să o fac. Se uită în jur, analizând situația, apoi îl privi din nou și-i văzu suferința de pe chip. Nu știu.

– O ceașcă de cafea. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu o ceașcă de cafea. Într-un loc public. Există fără îndoială vreo cafenea pe undeva prin preajmă și e probabil plină de polițiști. Te rog.

Ochii lui erau ca ai lui Thomas – inteligenți și verzi –, dar plini de tristețe. Trăsăturile îi erau ferme, ca și cum cineva i le-ar fi sculptat cu o daltă ascuțită. Umbra de barbă îi dădea un aer periculos ce stârnea curiozitatea, însă ochii...

Tocmai își pierduse fratele și, mai mult, acel frate luase două vieți. Moartea lui ca atare ar fi fost deja o lovitură cumplită, dar crima, urmată de sinucidere, era fără îndoială un șoc teribil pentru familie.

– Sigur. E un local chiar peste drum.

– Mulțumesc. Ash, se recomandă el, întinzându-i mâna. Ashton Archer.

Ceva îi tresări în străfundurile minții când auzi acel nume, dar nu se putu lămuri pe loc. Îi întinse la rândul ei mâna:

– Lila.

Porniră împreună spre cafeneaua de peste drum.

– Chiar îmi pare foarte rău, spuse ea în timp ce așteptau la semafor lângă o femeie care se certa furioasă la telefonul mobil. Nu-mi pot imagina cum e să pierzi un frate. Eu nu am frate, dar nu-mi pot închipui cum ar fi să-l pierd dacă aș avea. Ai și alte rude?

– Te referi frați sau surori?

– Da.

– Suntem paisprezece cu toții. Treisprezece, se corectă. Treisprezece acum. Număr ghinionist, adăugă, pe jumătate doar pentru el.

Se angajaseră în traversare. Femeia ce vorbea la telefon venea în drept cu Lila, vocea răsunându-i țipător și tăios. Câteva adolescente țopăiau în fața lor, ciripind și chicotind în legătură cu cineva pe nume Brad. Câteva claxoane explodară în aer când se schimbă culoarea semaforului.

– Poftim? întrebă Lila, convinsă că nu auzise bine.

– Treisprezece e număr cu ghinion.

– Nu, mă refeream... Ai zis cumva că ai treisprezece frați și surori?

– Doisprezece. Cu mine suntem treisprezece.

Când deschiseră ușa cafenelei îi întâmpină mirosul de cafea și produse de patiserie cu mult zahăr, pe fundalul unui zgomot infernal.

– Mama ta trebuie să fie... „Nebună" îi trecu prin minte. Fantastică.

– Așa îmi place și mie să cred. Asta include frați vitregi și pe jumătate vitregi, adăugă el, ocupând un separeu de două persoane. Tatăl meu a fost căsătorit de cinci ori. Mama mea e la cea de-a treia căsnicie.

– Asta e... Uau!

– Da, familia americană modernă.

– De Crăciun probabil că e nebunie. Locuiesc toți în New York?

– Nu tocmai. Cafea? întrebă el când se apropie chelnerița.

– De fapt, aș putea să beau o limonadă? Am încasat o supradoză de cafea deja.

– Eu vreau cafea. Neagră, simplă.

Se lăsă pe spate pentru o clipă, studiind-o. O față interesantă, decise el, cu un aer proaspăt și sincer, deși vedea semne de stres și de oboseală, în special la ochi – adânci, de un maro închis la fel de bogat ca nuanța părului ei, cu un chenar auriu subțire în jurul irisului. Ochi de țigancă, își zise. Deși nu avea nimic exotic, și-o imagină imediat în roșu – un corset roșu cu o fustă amplă și numeroase volane colorate. Dansând, în mijlocul unei piruete, cu părul fluturându-i. Răzând pe fundalul flăcărilor unui foc de tabără.

– Ești bine? O întrebare stupidă, bombăni ea. Bineînțeles că nu ești bine.

– Nu. Scuze. Nu era nici momentul, nici locul, nici femeia potrivită, își spuse Ash, aplecându-se din nou în față. Nu îl cunoșteai pe Oliver?

– Nu.

– Femeia, atunci. Cum o chema? Rosemary?

– Sage. Nu, nu-i cunoșteam pe nici unul din ei. Locuiesc în același complex și tocmai mă uitam pe fereastră. Am văzut...

– Ce ai văzut? Își închise mâna peste a ei, însă o îndepărtă în grabă când o simți tensionându-se. Vrei să îmi spui ce-ai văzut?

– Am văzut-o pe ea. Era tulburată, plângea, și cineva a lovit-o.

– Cineva?

– Pe el nu l-am văzut. Dar pe fratele tău îl mai văzusem înainte. Îi văzusem în apartament împreună, de mai multe ori. Certându-se, discutând, împăcându-se. Știi tu.

– Nu sunt sigur că știu. Apartamentul tău dă direct spre al ei? Al lor, se corectă Ash. Conform polițiștilor, locuiau împreună.

– Nu tocmai. Nu e apartamentul meu. Lila făcu o pauză când chelnerița le aduse limonada și cafeaua. Mulțumesc, spuse, oferindu-i fetei un zâmbet scurt. Locuiesc acolo pentru câteva săptămâni, cât timp proprietarii sunt în concediu, și... știu că pare obraznic, dar îmi place să mă uit la oameni. Stau în tot felul de locuri interesante și am mereu binoclul la mine, deci tocmai...

– Te jucai de-a Jimmy Stewart.

– Da! Un amestec de ușurare și râs răsună din acel cuvânt. Da, ca în filmul *Fereastra din spate*. Doar că nu te aștepți să-l vezi pe Raymond Burr încărcând bucățile din soția lui moartă într-un cufăr mare și târându-l afară. Sau să fi fost valize? Oricum, mie nu mi se pare că spionez, ori cel puțin nu mi se părea până azi-noapte. E ca la teatru. Întreaga lume chiar e o scenă, iar mie îmi place să mă aflu în public.

Ash sări peste explicația ei și trecu direct la esență:

– Dar nu l-ai văzut pe Oliver. Nu l-ai văzut lovind-o? Împingând-o?

– Nu. Le-am spus și polițiștilor. Am văzut pe cineva lovind-o, dar unghiul nu-mi permitea să-l văd și pe el. Ea plângea și era speriată și implora – am văzut toate astea pe chipul ei. Mi-am luat telefonul să sun la poliție, apoi... fata a zburat pe fereastră. Geamul s-a spart, iar ea pur și simplu a trecut prin el și a căzut.

De data aceasta își puse mâna peste a ei, încercând să-i domolească tremuratul.

– Ia-o încet.

– O tot revăd. Revăd mereu sticla spărgându-se și pe ea zburând pe geam, felul în care și-a întins brațele și a început să dea din picioare în aer. O aud țipând, dar asta e doar în mintea mea. Nu am auzit-o. Îmi pare rău pentru fratele tău, dar...

– Nu el a făcut asta. Cum tânăra femeie nu spuse nimic, mulțumindu-se să ia o gură de limonadă, Ash stărui: Nu era capabil să facă așa ceva.

Privirea ei radia înțelegere și compasiune. Nu era o zeiță nordică, reflectă el. Avea emoții prea puternice.

– E teribil ce s-a întâmplat.

– Tu crezi că nu pot accepta gândul că fratele meu ar fi putut să omoare pe cineva, apoi să se sinucidă. Nu-i vorba de asta. Știu *sigur* că nu ar fi putut. Nu eram apropiați. Nu-l mai văzusem de câteva luni, și atunci doar în trecere. Era în relații mai strânse cu Giselle, sunt de vârste mai apropiate. Dar ea e la... Lovit din nou de tristețe ca de o ploaie de pietre, murmură: Nu sunt complet sigur. Poate la Paris. Trebuie să aflu. Oliver era o pacoste, un speculant fără instinctul ucigaș necesar pentru a câștiga mare lucru. O grămadă de farmec personal, o grămadă de pretenții nejustificate și o grămadă de idei mărețe fără o strategie practică de a le transforma în realitate. Dar nu ar fi lovit o femeie. Chiar așa, spuneai că se certau mult. L-ai văzut vreodată să o lovească, să o îmbrâncească?

– Nu, dar...

– Nu mă interesează dacă era drogat sau beat, sau ambele, nu ar fi lovit o femeie. Nu ar fi ucis o femeie.

Nu şi-ar fi luat viaţa niciodată. Ar fi crezut că, oricât de grea i-ar fi fost situaţia, cineva avea să-l scoată din nou la liman. Un veşnic optîmist, aşa era Oliver.

– Uneori nu cunoaştem oamenii chiar atât de bine pe cât credem, observă Lila cu blândeţe.

– Ai dreptate. Era îndrăgostit. Oliver era fie îndrăgostit, fie în căutarea iubirii. De data asta era îndrăgostit. Când se sătura de dragoste, reuşea să evadeze, pleca undeva pentru o vreme, îi trimitea femeii un cadou scump şi un bilet în care îşi exprima regretele. „Nu a fost vina ta, ci a mea", genul ăsta de texte. A văzut la viaţa lui prea multe divorţuri pline de dramatism, aşa că el opta pentru despărţirile clare. Şi ştiu că era prea al naibii de vanitos ca să-şi vâre un pistol în gură şi să apese pe trăgaci. Dacă ar fi vrut să se sinucidă – şi nu ajunsese niciodată într-o situaţie atât de disperată – ar fi ales nişte pastile.

– Poate că a fost un accident. Adică totul s-a întâmplat într-un moment de pasiune oarbă. Probabil îşi ieşise din minţi în acele momente de după.

– M-ar fi sunat sau ar fi venit în fugă la mine, zise Ash clătinând din cap. E cel mai mic copil al mamei lui şi singurul ei fiu, deci a fost răsfăţat. Când dădea de bucluc, cerea imediat ajutorul unei persoane apropiate. Asta era reacţia lui reflexă. „Ash, am ceva probleme. Trebuie să rezolvi situaţia."

– De obicei te suna pe tine.

– Pentru probleme grave, apela la mine. Şi nu ar fi amestecat niciodată pastilele cu whisky, adăugă Ash. Avea o fostă prietenă care se curăţase aşa, şi îi era teamă. Una sau cealaltă, nu în combinaţie, asta neînsemnând că ar fi exagerat cu vreuna din ele. Nu are logică. Pur şi simplu nu are, insistă el. Spuneai că i-ai văzut împreună acolo, i-ai urmărit.

– Aşa e, răspunse Lila, foindu-se stânjenită. E un obicei îngrozitor. Trebuie să încetez.

– I-ai văzut certându-se, dar el nu a folosit niciodată forţa fizică împotriva ei.

– Nu... Nu, ea era cea care folosea mai multă forţă fizică. Arunca tot felul de obiecte, în cea mai mare parte casante. O dată a aruncat cu pantoful în el.

– El ce-a făcut?

– S-a ferit. Lila zâmbi uşor, iar Ash îi surprinse gropiţa minusculă din colţul drept al gurii. Avea reflexe bune, urmă ea. La un moment dat l-a îmbrăncit. El vorbea mult şi repede, făcea diverse gesturi, rămânea netulburat. De asta îi spuneam domnul Şmecher. Dintr-odată, ochii mari şi întunecaţi se umplură de mâhnire: O, Doamne, îmi cer scuze.

– Nu, ai dreptate. Chiar era şmecher. Nu s-a enervat, nu a ameninţat-o, nu a devenit violent? Nu a îmbrâncit-o la rândul lui?

– Nu. A spus ceva ce a făcut-o să râdă. Vedeam, îmi dădeam seama că nu voia să se destindă, însă i-a întors spatele, şi-a ciufulit părul. Iar el s-a apropiat şi... a iniţiat un contact fizic. Oamenii ar trebui să-şi tragă perdelele dacă nu vor să aibă spectatori.

– Ea a aruncat cu ceva în el, a ţipat la el, l-a împins. Iar el a îmbunat-o doar din cuvinte, convingând-o să facă sex. Ăsta e Oliver.

Nu îl văzuse niciodată reacţionând violent, reflectă Lila. În fiecare zi existase între ei o ceartă sau o discuţie în contradictoriu, în fiecare zi câte o neînţelegere, dar el nu o lovise niciodată. Nu o atinsese niciodată altfel decât cu gesturi de preludiu erotic.

– Dar rămâne valabil faptul că ea a fost împinsă pe fereastră, iar el s-a împuşcat, conchise după câteva minute.

– Ea a fost împinsă pe fereastră, dar nu el a împins-o – şi nici nu s-a împuşcat. Deci s-a mai aflat cineva în apartament. Acolo s-a mai aflat cineva, care i-a ucis pe amândoi. Întrebările sunt cine şi de ce.

Versiunea părea plauzibilă, dacă stătea să se gândească. Detaliile erau însă departe de a fi lămurite.

– Dar nu mai există încă o întrebare? Cum?

– Ai dreptate. Trei întrebări. Dacă obţii răspunsul la una, ai şansa de a le clarifica pe celelalte. Ash văzu în ochii ei nu doar compătimire, ci un mugur de interes. Pot să îţi văd apartamentul? o rugă el.

– Poftim?

– Poliţiştii nu-mi dau voie să intru în apartamentul lui Oliver. Vreau să îl văd din perspectiva pe care

ai avut-o tu în noaptea aceea. Știu, nu mă cunoști, urmă el, înainte ca ea să apuce să vorbească. Ai pe cineva care să asiste ca să nu rămâi singură cu mine?

– Poate. Încerc să găsesc o soluție.

– Grozav. O să-ți las numărul meu. Sună-mă când ești pregătită. Am doar nevoie să văd... trebuie să pot să văd.

Lila își scoase telefonul și introduse în memorie numărul dictat de el.

– Trebuie să mă întorc. Am stat mai mult decât intenționam.

– Îți mulțumesc pentru că ai acceptat să purtăm această discuție.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, spuse Lila punându-și o mână pe umărul lui. Pentru tine, pentru mama lui, pentru familia voastră. Sper ca, oricare ar fi răspunsurile, să le afli. Dacă găsesc o soluție, te sun.

– Mulțumesc.

Îl lăsă așezat în separeul îngust, cu ochii ațintiți asupra cafelei de care nu se atinsese deloc.

capitolul 3

O sună pe Julie, se descărcă de întreaga poveste în timp ce îngriji plantele, culese roșii și distră pisica.

Icnetele lui Julie, expresiile de uluire și de compătimire ar fi fost suficiente, dar mai era ceva:

– Am auzit despre asta când mă pregăteam să merg la muncă azi-dimineață, și a fost subiectul principal de discuție la galerie. O cunoșteam puțin.

– O cunoșteai pe Blondă? Se crispă – porecla părea atât de deplasată acum. Adică Sage Kendall.

– Nu îndeaproape. A venit la galerie de câteva ori. Chiar a cumpărat câteva lucrări foarte drăguțe. Nu a fost vânzarea mea – nu eu am lucrat cu ea, dar mi-a fost prezentată. Nu am făcut legătura. Nici măcar când au menționat West Chelsea. Mi se pare că adresa exactă n-a fost dată publicității.

– Nu știu. Cred că de-acum s-a aflat. Văd oameni acolo jos, făcând poze, și câteva echipe de televiziune și-au instalat echipamentele în fața clădirii.

– E oribil. E îngrozitor ce s-a întâmplat, și e oribil pentru tine, scumpo. Azi-dimineață nu comunicaseră numele tipului care a împins-o, apoi s-a sinucis. Nu am mai verificat de atunci.

– Oliver Archer, adică domnul Șmecher. M-am întâlnit cu fratele lui la secția de poliție.

– Ei bine, asta e... bizar.

– Probabil ar fi trebuit să fie, dar nu a fost, zise Lila în timp ce se așeza pe podeaua băii să șteargă niște pete de pe măsuța de toaletă. Mi-a cumpărat o limonadă, continuă ea, iar eu i-am spus ce am văzut.

– Ai... ai stat să bei ceva cu el? Pentru numele lui Dumnezeu, nici nu știi, poate el și fratele lui sunt amândoi niște maniaci sau membri ai Mafiei, sau ucigași în serie care operau în echipă. Sau...

– Am stat la un pahar în cafeneaua de peste drum de secția de poliție, iar la mesele de alături erau cel puțin cinci polițiști. Mi-a părut teribil de rău pentru el, Julie. Se vedea că se chinuie să accepte ceea ce s-a întâmplat, încerca pur și simplu să înțeleagă rațional o absurditate. Nu crede că fratele lui a omorât-o pe Sage, nici că s-a sinucis, și chiar a adus argumente destul de convingătoare împotriva acestei ipoteze.

– Lila, nimeni nu vrea să-și creadă propriul frate capabil de asta.

– Înțeleg asta, sincer. Și tot asta a fost și prima mea reacție, dar, după cum spuneam, a adus argumente destul de convingătoare.

Trase sertarele, apoi le închise. Dădu din cap, satisfăcută că mergeau perfect. Totul ar fi trebuit să fie la fel de ușor, își zise.

– Vrea să vină pe aici, să vadă apartamentul fratelui lui din acest unghi.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Așteaptă puțin. Chiar el a sugerat să mai chem pe cineva să-mi țină companie, altfel nici nu m-aș fi gândit să accept. Dar înainte să mă hotărăsc, am să-i caut numele pe Google. Doar ca să mă asigur că nu există fapte rușinoase în trecutul lui, vreo soție care să fi murit în circumstanțe misterioase sau alți frați – spunea că are doisprezece, vitregi și semi-vitregi.

– Serios?

– Știu. Nu-mi pot imagina. Dar ar trebui să mă asigur că nici unul dintre ei nu are un trecut dubios sau mai știu eu ce.

– Spune-mi că nu i-ai dat adresa.

– Nu, nu i-am dat adresa, nici numărul meu de telefon. Nu sunt proastă, Julie.

– Nu, dar ești prea încrezătoare. Cum îl cheamă? Asta dacă ți-a dat numele lui adevărat, desigur. Îl caut pe Google chiar acum.

– Bineînțeles că mi-a dat numele lui adevărat. Ashton Archer. E drept, sună cam fals, dar...

– Stai puțin. Ai zis Ashton Archer. Înalt, musculos, superb de-ți pică plombele? Ochi verzi, o coamă bogată de păr negru ondulat?

– Da. De unde știi asta?

– Fiindcă îl cunosc. E artist, Lila, și încă unul bun. Galeria noastră e principalul loc din New York în care își expune lucrările. Ne-am intersectat de mai multe ori.

– Știam eu că numele îmi era familiar. Al lui e tabloul acela cu o femeie într-un luminiș, cântând la vioară, cu un castel în ruine și o lună plină pe fundal, nu? Cel pe care ziceam că l-aș cumpăra dacă aș avea efectiv un perete al meu pe care să-l pun.

– El e.

– A avut vreo soție care să moară în circumstanțe misterioase?

– Nu din câte știu eu. Nu e căsătorit, dar un timp a avut o legătură cu Kelsy Nunn, prima balerină de la American Ballet. Poate că încă mai are, o să mă interesez. Are o reputație profesională solidă, nu pare să fie complet nevrotic, așa cum sunt mulți dintre ei. Își iubește munca, se pare. Am să-l caut și pe Google, doar cât să aflu ceea ce nu știam până acum. Sunt înstăriți, familia din partea tatălui e implicată în imobiliare și dezvoltare,

iar cea din partea mamei în afaceri de transport. Şi aşa mai departe. Vrei să ştii mai multe?

Nu arătase ca un tip cu mulţi bani, spre deosebire de fratele lui, se gândi Lila. Atunci, la cafenea, atitudinea lui exprimase doar suferinţă şi mânie.

– Pot să verific şi singură, zise ea. În principiu, deci, n-o să mă arunce pe fereastră.

– Aş spune că şansele sunt mici. Îmi place de el, şi personal şi profesional, iar acum îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu fratele lui. Deşi fratele lui a ucis-o pe una dintre clientele noastre.

– În cazul ăsta, am să-l las să treacă pe aici. A primit aprobarea oficială din partea lui Julie Bryant.

– Nu te pripi, Lila.

– Oricum, rămâne pe mâine. În seara asta sunt prea obosită pentru aşa ceva. Aveam de gând să te implor să vii din nou să stăm de vorbă, dar sunt pur şi simplu epuizată.

– Relaxează-te cu o baie lungă în cada aia nemaipomenită. Aprinde-ţi câteva lumânări, citeşte o carte. Apoi pune-ţi pijamaua, comandă o pizza, uită-te la o comedie romantică la televizor, cuibăreşte-te în pat cu motanul şi dormi.

– Pare a fi întâlnirea perfectă.

– Fă-o şi sună-mă dacă te răzgândeşti şi ai nevoie de companie. Eu o să mai fac nişte săpături despre Ashton Archer. Cunosc nişte oameni foarte bine conectaţi. Abia dacă voi fi satisfăcută de ceea ce aflu va primi aprobarea oficială din partea lui Julie Bryant. Ne auzim mâine.

– S-a făcut.

Înainte de a face mult aşteptata baie lungă, ieşi din nou pe terasă. Rămase nemişcată, în căldura sfârşitului de după-amiază, uitându-se spre fereastra, acum blocată cu scânduri, ce se deschisese cândva spre o lume privată.

Jai Maddok o privi pe Lila intrând în clădire – după ce bruneta cea slabă se oprise să schimbe două cuvinte cu portarul.

Avusese dreptate să o urmărească pe tipă, avusese dreptate să se încreadă în instinctele ei şi să-l pună pe Ivan să-l supravegheze pe fratele idiotului.

Nu era o coincidenţă faptul că bruneta şi fratele ieşiseră împreună de la secţia de poliţie şi purtaseră o conversaţie lungă, ţinând seama că femeia locuia, după toate aparenţele, în acelaşi complex pentru bogătani ca idiotul şi târfa lui.

Poliţia avea un martor – aşa fusese informată. Probabil femeia aceea era martorul.

Dar ce văzuse?

Sursele indicau şi că poliţia investiga o crimă urmată de suicid, însă, cu tot dispreţul ei faţă de poliţie, Jai nutrea prea puţine speranţe că acea ipoteză avea să rămână în picioare, cu sau fără martor. Fusese nevoită să improvizeze rapid acel şiretlic din cauza excesului de zel al lui Ivan faţă de târfă.

Angajatorul ei era nemulţumit că idiotul fusese executat înainte să indice locul care-l interesa. Când angajatorul ei era nemulţumit, se întâmplau lucruri foarte rele. De regulă, Jai era cea care punea acele măsuri în aplicare şi nu voia să ajungă ţinta lor.

Deci problema trebuia rezolvată. O enigmă, decise ea, iar ei îi plăceau enigmele. Idiotul, târfa, femeia subţirică şi fratele.

În ce fel erau legaţi între ei şi cum avea să se folosească de cei doi rămaşi în viaţă ca să ajungă la premiul pe care şi-l dorea angajatorul ei?

Avea să întoarcă enigma pe toate părţile şi s-o rezolve.

Începu să se plimbe în timp ce reflecta. Îi plăcea căldura umedă a oraşului aglomerat. Bărbaţii o priveau insistent. Îi înţelegea – ştia că merita cu mult mai mult decât o a doua privire. Şi totuşi, în oraşul fierbinte şi aglomerat, nici măcar ca nu ar fi lăsat o impresie de durată. În momentele lui afectuoase, angajatorul ei o numea gălăşca lui asiatică, dar acela era un bărbat... neobişnuit.

El o privea ca pe o unealtă, ocazional ca pe un animăluţ sau un copil răsfăţat. Era recunoscătoare că nu o dorea ca amantă, fiindcă ar fi fost obligată să se culce cu el. Gândul îi rănea chiar şi sensibilitatea ei limitată.

Se opri să admire o pereche de pantofi într-o vitrină – tocuri aurii înalte, strălucitoare, barete înguste, cu pete de leopard. Existase o vreme când se considerase norocoasă dacă avea și o singură pereche de încălțări. Acum putea să aibă oricâte voia. Amintirea picioarelor ce o usturau, pline de băşici, a unei senzații de foame atât de profundă și tăioasă încât părea să o ucidă, își croi drum în mintea ei din trecutul îndepărtat.

Dacă avea treabă în China acum, se caza în cele mai luxoase hoteluri, dar chiar și așa amintirile cu mizerie și foame, cu frig îngrozitor sau căldură ameţitoare o bântuiau inexorabil. Banii, sângele, puterea și pantofii frumoși alungau însă repede fantomele.

Voia acei pantofi, îi voia chiar în acel moment. Prin urmare, intră în magazin.

În zece minute ieși încălțată cu ei, bucurându-se de felul în care îi puneau în evidență mușchii gambelor. Se gândi că era o asiatică răpitoare îmbrăcată în negru – pantaloni scurți, strâmți, cămașă mulată – cu niște pantofi exotici. Părul de abanos, prins sus într-o coadă lungă ce i se legăna pe spate, îi scotea în evidență chipul cu rotunjimi înșelător de blânde, buzele roșii și pline, ochii mari și migdalați.

Da, bărbații se uitau, și la fel și femeile. Bărbații își doreau să i-o tragă, femeile își doreau să arate ca ea – iar unele își doreau și ele să i-o tragă.

Dar nu aveau să o cunoască niciodată. Era un glonț din întuneric, un cuțit tăind în tăcere gâtul.

Ucidea nu doar fiindcă putea, nu doar fiindcă era o activitate foarte, foarte bănoasă, ci și pentru că îi plăcea la nebunie. Chiar mai mult decât noii pantofi frumoși, mai mult decât sexul, mai mult decât să mănânce și să bea și să respire.

Se întrebă dacă avea să-i ucidă pe bruneta cea subțirică și pe fratele idiotului. Depindea de locul lor în acea enigmă, dar credea că s-ar fi putut dovedi în același timp necesar și plăcut.

Telefonul produse un sunet de avertizare; îl scoase din geantă și dădu din cap satisfăcută. Fotografia pe care o făcuse cu acea femeie era acum asociată cu un nume și o adresă.

Lila Emerson, însă adresa nu corespundea clădirii în care intrase.

Ciudat, își spuse Jai, deși tot nu credea că prezența ei acolo era o coincidență.

Poate avea să găsească ceva interesant și util la adresa acestei Lila Emerson.

Julie descuie ușa apartamentului ei puțin după ora nouă seara și își scoase imediat pantofii cu care stătuse încălțată mult prea mult timp. Nu ar fi trebuit să se lase convinsă de colegele ei să meargă la acel club de salsa. Fusese distractiv, într-adevăr, însă picioarele ei scânciseră ca niște bebeluși chinuiți de colici mai bine de o oră.

Voia să le îmbăieze în apă caldă, parfumată, să bea câțiva litri de apă pentru a neutraliza prea multele pahare de margarita pe care le dăduse pe gât, apoi să se ducă la culcare.

Începea oare să îmbătrânească? se întrebă ea, încuind ușa. Să devină plictisitoare?

Bineînțeles că nu. Era doar obosită – puțin îngrijorată pentru Lila, încă incomplet vindecată după despărțirea de David și epuizată după circa paisprezece ore neîntrerupte de muncă și distracție.

Nu vedea nici o legătură cu faptul că avea treizeci și doi de ani, era celibatară, fără copii și urma să doarmă singură.

Avea o carieră fantastică, își zise, îndreptându-se direct spre bucătărie pentru a-și lua o sticlă uriașă de apă minerală Fiji. Își iubea munca, îi plăceau la nebunie oamenii cu care lucra, oamenii pe care îi întâlnea. Artiștii, amatorii de artă, expozițiile, călătoriile ocazionale.

Și ce dacă avea un divorț la activ? În regulă, două divorțuri, dar în cazul primei căsnicii avusese doar optsprezece ani și fusese nebună, și nu durase nici un an. Chiar nu se punea la socoteală.

Cu toate astea, rămase în picioare, bând direct din sticlă, în bucătăria ultramodernă, folosită în special

pentru a păstra apă, vin și câteva alimente de bază, și se întrebă de ce naiba se simțea atât de neliniștită.

Făcea o muncă pasionantă, avea un cerc minunat de prieteni, un apartament care îi reflecta propriile gusturi – *doar* ale ei, din fericire – și o garderobă excepțională. În cea mai mare parte a timpului îi plăcea chiar și cum arăta, mai ales că îl angajase pe marchizul de Sade drept antrenor personal cu un an în urmă.

Era o femeie bine făcută, atrăgătoare, interesantă, independentă. Și nu putea menține o relație mai mult de trei luni, nu una fericită, se corectă. Nu fericită pentru ea.

Poate pur și simplu nu-i era scris să reușească. Alungă acel gând și, luându-și apa cu ea, traversă camera de zi, cu tonurile ei calde și petele de culoare electrizante date de operele de artă moderne, și intră în dormitor.

Poate ar fi trebuit să-și ia o pisică. Pisicile erau și ele interesante și independente, și dacă și-ar fi putut găsi una la fel de dulce ca Thomas, ar fi...

Brusc, se opri, cu mâna pe întrerupător. Surprinse o adiere vagă de parfum. Parfumul *ei*. Nu cel de zi care ajunsese să o caracterizeze, Ricci Ricci, cel pe care îl alegea automat când mergea la muncă, ci Boudoir, parfumul mai greu și mai sexy pe care îl folosea doar la întâlnirile amoroase, și asta doar când avea dispoziția necesară.

În orice caz, ca urmare a orelor de salsa singurul parfum pe care îl purta în acel moment era o umbră de transpirație, dar cunoștea acel miros. Nu ar fi trebuit să-l simtă acolo, însă sticluța roz elegantă cu dop auriu ar fi trebui să fie acolo și nu era.

Nedumerită, se apropie de măsuța de toaletă. Cutia de bijuterii se afla în locul obișnuit, la fel și parfumul de purtat la serviciu, lângă o vază argintie înaltă și subțire, cu un singur crin roșu. Sticluța de Boudoir dispăruse însă.

O mutase undeva fără să fie atentă? Dar nu, de ce ar fi făcut-o? Într-adevăr, fusese cam mahmură în dimineața aceea, puțin mai lentă și mai ametită, dar *ținea minte* că o zărise acolo. Își scăpase fluturașul de la cercel.

Se văzu în minte încercând să și-l prindă stângace, înjurând când căzuse pe măsuța de toaletă – chiar lângă sticluța roz.

Bombănind în surdină, se duse în baie să verifice. Deschise gentuța în care își ținea fardurile, însă nu găsi parfumul. La naiba, înăuntru nu se aflau nici rujul YSL Red Taboo, nici conturul de ochi lichid Bobbi Brown. De-abia le pusese acolo în urmă cu o săptămână, după o sesiune de cumpărături la Sephora.

Se întoarse cu pași mari în dormitor, își verifică poșetele de seară și, pentru orice eventualitate, trusa de machiaj de călătorie pe care și-o ținea tot timpul la îndemână și pe care o folosise pentru Săptămâna Nunții de Coșmar de la Hamptons.

Se opri în garderobă cu mâinile în șolduri. Apoi icni când văzu – sau mai degrabă nu văzu – perechea de pantofi Manolo Blahnik nou-nouți pe care nu-i purtase niciodată – sandale cu platformă de treisprezece centimetri, model cu romburi corai.

Frustrarea se transformă instant în teamă și inima începu să-i bubuie. Se năpusti înnebunită în bucătărie și, luându-și telefonul, sună la poliție.

Puțin după miezul nopții, Lila deschise ușa.

– Îmi pare rău, spuse Julie. Exact asta îți lipsea după noaptea trecută.

– Nu vorbi prostii. Ești bine?

– Nici nu știu cum sunt. Polițiștii cred că sunt nebună. Poate chiar sunt.

– Ba nu ești. Haide, să ducem asta în dormitor, zise Lila luând de mâner geanta în care prietena ei își adusese lucrurile necesare peste noapte.

– Nu, nu sunt. Nu sunt nebună. Mi-au dispărut câteva lucruri. Lucruri ciudate, recunosc. Cine îți sparge locuința ca să ia farduri și parfum, o pereche de pantofi și o geantă din piele de leopard? Cine ia așa ceva și lasă în urmă lucrări de artă, bijuterii, un ceas de mână Baume&Mercier foarte elegant și perlele bunicii mele?

– O adolescentă, eventual.

– Nu le-am rătăcit. Știu că asta cred polițiștii, dar nu am rătăcit lucrurile alea.

– Tu nu rătăcești niciodată nimic, asta e clar. Cum rămâne cu firma care îți face curățenie?

– M-au întrebat și polițiștii despre asta, oftă Julie lăsându-se să cadă pe marginea patului. Folosesc aceeași firmă de șase ani, și aceleași două femei vin la mine o dată la două săptămâni. Nu și-ar risca locurile de muncă pentru niște farduri. Doar tu mai ai o cheie și știi codul de securitate.

– Sunt nevinovată, declară solemn Lila.

– Nu ai același număr la picior și nu porți rujul meu roșu – deși ar trebui să te mai gândești în privința rujului. Ești deasupra oricăror bănuieli. Mulțumesc pentru găzduire, pur și simplu nu puteam să rămân singură acolo în noaptea asta. Mâine o să montez yale noi, și am schimbat deja codul sistemului de alarmă. O adolescentă, reflectă ea. Fără îndoială există câteva în clădire. Poate asta a fost, doar o poznă stupidă. Un fel de furt din magazine.

– Stupid, poate, dar oricum foarte urât din partea ei. Să-ți scotocească printre lucruri, să-ți ia diverse chestii. Sper ca poliția să o găsească.

– Să caute o adolescentă încălțată cu pantofi Manolo, purtând ruj Red Taboo și mirosind a Boudoir? pufni Julie. Vezi să nu.

– Nu e exclus. Aplecându-se peste pat, Lila își îmbrățișă prietena. Vom merge la cumpărături la prima ocazie și le vom înlocui pe toate. Vrei ceva acum?

– Doar un somn odihnitor. Pot să înnoptez pe canapea.

– E un pat mare, e loc suficient și pentru noi două și pentru Thomas.

– Mulțumesc. Pot să fac un duș rapid? Am fost să dansez salsa după serviciu.

– Distractiv. Sigur, fă-l liniștită. Las lumina aprinsă pe partea ta de pat.

– O, era cât pe ce să uit, spuse Julie, ridicându-se să-și scoată din geantă pijamaua. Ash a trecut verificarea. Am discutat cu mai multe persoane – discret. Concluzia e că are tendința să se cam cufunde în muncă, devine ușor temperamental când e călcat pe bătături la momentul

nepotrivit, nu socializează atât de mult pe cât și-ar dori agentul lui sau unele dintre doamne, dar asta-i tot. Nu a avut probleme, nu s-au raportat comportamente violente, cu excepția unui episod în care i-a tras un pumn unui individ beat la o expoziție.

– I-a tras un pumn unui bețiv?

– Așa se pare. Povestea pe care am auzit-o e că bețivul încerca să se bage în seamă la modul fizic cu unul dintre modelele lui, deși ea nu voia să fie băgată în seamă astfel. Potrivit sursei mele, pumnul a fost cât se poate de meritat. Toată treaba s-a petrecut într-o galerie din Londra. Deci are aprobarea mea dacă decizi să-l inviți.

– Atunci probabil că o s-o fac.

Lila se culcă, meditând la hoața de ruj și pantofi de designer, la crimă și sinucidere și la artistul chipeș ce împărțea pumni bețivilor.

Gândurile i se învălmășiră, combinându-se în mici vise ciudate. Nu o auzi pe Julie vărându-se în pat, nici mieunatul de încântare al lui Thomas când se cuibări între ele.

Se trezi gădilată de aroma de cafea. În bucătărie îi găsi pe Julie prăjind chifle și pe Thomas înfulecându-și micul dejun.

– Ai hrănit pisica și ai făcut cafea. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Eu mă gândeam să-mi iau o pisică, dar poate măritișul ar fi de preferat.

– Ai putea să le faci pe amândouă.

– Le-am pus pe lista de lucruri la care să reflectez.

Julie scoase două boluri de sticlă elegante cu fructe de pădure.

– O, ai pregătit fructe de pădure!

– Fructele erau în frigider, iar în servantă am găsit bolurile astea drăguțe. Sunt câteva lucruri minunate aici. Nu știu cum reziști tentației de a-ți băga nasul prin sertare și dulapuri. Și o spune asta tocmai una căreia o adolescentă malefică i-a scotocit prin lucruri. Cu o licărire răzbunătoare în ochi, Julie își dădu pe spate părul roșu ca focul și rosti printre dinți: Sper că are coșuri.

– Macey?

– Cine? O, nu, adolescenta.

– Așa. Încă nu mi-a ajuns cafeaua la creier. Coșuri, aparat dentar și o obsesie bolnavă pentru vedeta echipei de fotbal din liceu, care nici măcar nu știe de existența ei.

– Îmi place în special partea cu obsesia, decise Julie. Hai să luăm micul dejun pe terasă, cum îmi imaginez că face cuplul foarte rafinat care locuiește aici. Apoi trebuie să mă îmbrac și să mă întorc la realitate.

– Ai un apartament grozav.

– Ai putea să bagi două apartamente ca al meu în ăsta, iar terasa e un avantaj major, ca să nu mai vorbim despre piscină și sala de sport. Știi ceva? M-am răzgândit. Te părăsesc pentru primul tip cu bani pe care reușesc să pun ghearele. Mă mărit cu el și mă mut aici.

– Materialisto!

– Următoarea mea ambiție. Nici o adolescentă plină de coșuri nu poate trece de sistemul de securitate de aici.

– Probabil că nu. Ieșind pe terasă, Lila aruncă o privire spre geamul acoperit cu scânduri și murmură: Intrușilor nu le-ar fi tocmai ușor. Dar... dacă Sage și Oliver au deschis ușa cuiva, dacă au invitat pe cineva, sau dacă totul a fost plănuit de un locatar din bloc sau de un spărgător cu experiență? Numai că poliția nu a pomenit nimic despre o spargere.

– A împins-o pe fereastră, apoi s-a împușcat. Îmi pare rău pentru Ashton, Lila, dar asta s-a întâmplat acolo.

– El e absolut sigur că lucrurile nu s-au petrecut așa. Nu mă mai gândesc la asta, oftă Lila, ștergându-se pe mâini demonstrativ. Am să iau micul dejun cu tine, deși m-ai părăsit pentru un ticălos cu bani.

– Va fi și arătos. Și probabil de origine latină.

– Interesant, eu îmi imaginam un tip rotofei și chel, râse Lila vârând câteva fructe în gură. Ca să vezi. În fine, gata cu poveștile, azi trebuie să lucrez. Am să-mi impun să scriu câteva ore bune, apoi am să-l sun pe bogatul și arătosul Ashton Archer. Dacă vrea să se uite, poate să se uite. După aceea nu prea mai are ce să facă, nu?

– Nici tu nu prea mai ai ce să faci. Poliția o să-și vadă de treabă, iar Ashton va trebui să accepte ceea ce s-a întâmplat. E greu. În facultate am pierdut o prietenă – de fapt, mai mult o cunoștință – când s-a sinucis.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Nu eram propriu-zis prietene, dar ne știam bine. Ne plăceam reciproc, însă nu aveam o relație atât de strânsă încât să-mi dau seama cât de chinuită era. A părăsit-o iubitul – nu cred că asta a fost singurul motiv, dar cred că a fost factorul declanșator. A luat somnifere. Nu avea decât nouăsprezece ani.

– Îngrozitor! se cutremură Lila. Nu mai vreau ca adolescenta noastră plină de coșuri să mai aibă acea obsesie. Doar coșurile.

– Da. Dragostea, chiar și atunci când nu e adevărată, poate fi mortală. Hai să excludem partea asta. Vrei să mă întorc, să fiu de față când vine Ashton?

– Nu, nu e nevoie. Dar dacă nu ești pregătită să te întorci acasă, poți să rămâi oricât vrei.

– Nu mă mai înspăimântă gândul ăsta acum. Nu-i mare scofală. Presupun că tipa a obținut deja ceea ce voia și o să încerce să facă pe spărgătorul la alte case. Peste câteva clipe, Julie oftă adânc: La naiba, îmi plăceau foarte mult pantofii ăia! Sper să se împiedice cu ei și să-și fractureze glezna.

– Ce cruzime!

– O cruzime la fel de mare e să furi pantofii Manolo ai altei femei.

Lila nu putea să o contrazică în această privință, prin urmare își bău cafeaua.

capitolul 4

Lila se liniști odată ce se întoarse la muncă, cufundându-se din nou în povestea ei. Atât bătăliile între vârcolaci, cât și relațiile între majorete erau subiecte ce necesitau o oarecare prudență în abordare. O ținură ocupată și îi captară atenția până spre mijlocul după-amiezii, când Thomas solicită o pauză de joacă.

Se întrerupse la o scenă în care îl lăsă pe îndrăgitul văr al lui Kaylee suspendat la graniţa subţire dintre viaţă şi moarte după o ambuscadă. Era un punct bun de oprire, decise ea, iar perspectiva de a continua naraţiunea avea să o motiveze data următoare.

Distră motanul cu una dintre jucăriile activate prin mişcare, apoi se ocupă de grădiniţa de pe terasă, culese câteva roşii şi îşi tăie un mic buchet de cârciumărese.

În cele din urmă, hotărî că amânase suficient, astfel că îşi luă telefonul şi căută numărul lui Ash. Gestul o aduse brusc la realitate. Îşi aminti de superba blondă cerşind îndurare, de felul în care i se zbătuseră picioarele în aer după acea cădere oribilă, de impactul brutal al cărnii şi al oaselor pe betonul de dedesubt.

Era adevărat, reflectă Lila. Avea să fie întotdeauna adevărat. Simplul fapt de a evita acel gând nu putea schimba realitatea, deci mai bine o înfrunta curajoasă.

Ash lucra cu muzica bubuind. Începuse cu Ceaikovski, convins că avea să se potrivească cu dispoziţia lui, dar notele înălţătoare nu făcuseră decât să-l moleşească. Trecu la un amestec de piese rock dure, de spart timpanele. Această soluţie funcţionă – energia din muzică i se transmise şi lui. Şi schimbă atmosfera picturii.

Iniţial îşi imaginase sirena ce stătea întinsă pe un banc de piatră pe ţărmul unei mări furtunoase drept o fiinţă senzuală, dar acum erotismul căpătase o tonalitate agresivă.

Îl preocupa o dilemă. Să-i salveze pe marinarii ce cădeau în marea agitată după ce corabia li se zdrobea de stânci, sau să-i lase să se înece?

Lumina lunii nu mai era romantică, nu, nu romantică, ci doar o altă ameninţare iluminând colţii stâncilor, reflectându-se în ochii reci ai sirenei.

Nu se aşteptase la acea violenţă când realizase schiţele iniţiale, nu se aşteptase să se pună problema brutalităţii când folosise modelul cu plete bogate, negre precum cerneala. Dar acum, singur cu muzica tunătoare, cu furtuna cumplită din fundalul tabloului

și cu tumultul propriilor gânduri, își dădu seama că imaginea avea o notă sinistră.

„Ea așteaptă", își spuse.

Când îi sună telefonul, reflexul lui fu să se enerveze. Își închidea întotdeauna telefonul când lucra. Cu o familie atât de mare ca a lui, ar fi fost potopit de apeluri, mesaje, e-mailuri, toată ziua și jumătate de noapte, dacă nu ar fi impus niște limite.

În acea azi se simțise însă obligat să-l lase deschis. Chiar și acum ignoră primele două tonuri de apel, până își aminti de ce nu-l închisese.

Puse jos pensula, luă cea de-a doua pensulă pe care o prinsese între dinți și o aruncă deoparte, după care întinse mâna după telefon.

– Archer.

– O... ăăă... sunt Lila. Lila Emerson. Voiam... ești la o petrecere?

– Nu. De ce?

– E gălăgie.

Ash căută telecomanda, împingând deoparte câteva borcane, și opri cu totul muzica.

– Scuze.

– Nu, e în regulă. Dacă nu asculți Iron Maiden cu volumul la maxim, nu are rost. Și cum probabil lucrezi, îmi cer scuze. Voiam doar să-ți spun că, dacă mai vrei să vii aici, să te uiți la... ei bine, să te uiți de unde stăteam eu în noaptea aceea, e în regulă.

Prima lui surpriză fu faptul că recunoscuse vechea piesă „Aces High" ca aparținându-le celor de la Iron Maiden, iar cea de-a doua că ghicise că asculta muzica la un volum asurzitor când lucra. Dar avea să se gândească mai târziu la acest aspect.

– Pot să vin acum?

– Oh...

„Nu forța nota", se avertiză. Era o tactică proastă.

– Spune-mi când, îi ceru el. Oricând îți convine.

– Și acum e bine. Doar că nu mă așteptam să o spui. Acum e în regulă. Stai să-ți dau adresa.

– Am priceput, zise Ash după ce mâzgăli indicațiile pe o foaie. Lasă-mi cam o jumătate de oră. Mulțumesc.

– Eu, Lila se opri înainte să spună iar „În regulă". Să fiu în locul tău, şi eu aş vrea să fac asta. Ne vedem în treizeci de minute.

„Nu mai pot da înapoi", se gândi ea.

– Deci, ce prevede eticheta pentru o astfel de situaţie, Thomas? Îi pun înainte un mic platou elegant cu brânză Cheddar şi biscuiţi cu susan? Nu, ai dreptate. Ar fi caraghios. Mă machiez? Din nou, eşti mai înţelept decât alţii de vârsta ta, tânărul meu elev. Răspunsul e categoric da. N-are nici un rost să arăt ca o refugiată.

Decise să se schimbe din pantalonii de stat în casă şi tricoul roz bombon, subţiat de trecerea anilor, cu imprimeul retro cu Wonder Twins. Poate n-ar fi fost rău şi să arate că un adult.

Şi-ar fi dorit să fi făcut nişte ceai solar, ceea ce i se părea un alt gest adult şi responsabil, dar cum se făcuse prea târziu, decise că o cană de cafea era de ajuns.

Încă nu îşi lămurise toate îndoielile când auzi soneria.

Bizar, reflectă ea. Întreaga situaţie era teribil de bizară. Aruncă o privire pe vizor şi constată că Ash purta un tricou albastru, iar umbra de barbă devenise doar o idee mai pronunţată. Observă părul des, întunecat, ciufulit şi ochii verzi, ca ai unei pisici inteligente, în care se citea nerăbdarea.

Se întrebă dacă totul i s-ar fi părut mai puţin bizar dacă el ar fi fost gras şi chel, sau cu douăzeci de ani mai bătrân. Sau oricum altcumva decât tentant după toate criteriile ei.

O femeie nu ar fi trebuit să se gândească la tentaţii într-o astfel de împrejurare, se mustră ea pe când deschidea uşa.

– Bună. Intră. Se gândi să-i strângă mâna, dar gestul i se păru rigid şi protocolar. Prin urmare nu făcu decât să ridice mâinile, lăsându-le apoi să cadă. Nu ştiu cum să mă port, suspină ea. Totul mi se pare atât de ciudat!

– Mai sunat. Sunt aici. E un început.

Cum lui Thomas nu i se părea nimic bizar, veni direct să îl întâmpine pe musafir.

– Pisica ta sau a lor?

– A lor. Însă Thomas e un companion grozav. O să-i simt lipsa după ce termin aici.

– Nu ţi se întâmplă niciodată să fii confuză când te trezeşti dimineaţa? Ceva de genul, unde mă aflu? se interesă el mângâind motanul dintr-o singură mişcare prelungă, de la cap la coadă, la fel cum făcea şi ea deseori.

– Nu, nu mi s-a mai întâmplat de mult timp. Schimbarea de fus orar poate să mă dea peste cap, dar în cea mai mare parte lucrez în New York şi împrejurimi.

– Este un apartament frumos, remarcă el. Are lumină bună.

– Într-adevăr. Iar tu mă ţii cu poveşti ca să nu mă simt atât de stânjenită. Ce-ar fi să-ţi arăt unde mă aflam când s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat? Asta e partea cea mai grea, şi prefer să o rezolvăm cât mai repede.

– În regulă.

– Eu stau în camera de oaspeţi. Are o fereastră orientată spre vest. În noaptea aia încercam să mă relaxez după plecarea lui Julie. Chiar, ea te cunoaşte. Julie Bryant. E manager la Chelsea Arts.

„O roşcată înaltă, superbă, cu un ochi excelent pentru artă şi un râs nonşalant pe care nu-l poţi uita uşor", se gândi el.

– O cunoşti pe Julie?

– Suntem prietene de câţiva ani. În seara cu pricina a stat cu mine până aproape de miezul nopţii. Băusem mult vin, apoi mâncasem nişte brioşe, aşa că eram agitată. Am luat asta, zise Lila întinzându-i binoclul. Inventez poveşti, cu asta mă ocup. Concepusem câteva care se desfăşurau în apartamentele de vizavi, aşa că mă uitam aşteptând următoarea scenă. Sună ridicol.

– Ba nu. Eu inventez imagini – este doar un alt fel de poveste.

– Ei bine, mă bucur. Adică mă bucur că nu sună ridicol. În fine, am văzut-o. Pe Sage Kendall.

– La fereastra care acum e acoperită cu scânduri.

– Da. Cea din stânga, cu un mic balcon, e a dormitorului. În timp ce el se uita prin binoclu, Lila mărturisi: Pentru mine a fost întotdeauna un joc, încă din copilărie. Ca televizorul sau un film sau o carte. O dată

am împiedicat o spargere de locuință – la Paris, acum câțiva ani. Am văzut pe cineva intrând prin efracție în apartamentul de peste drum de cel în care stăteam eu, într-o noapte când locatarii erau plecați.

– Călătorii, aventuri și rezolvare de infracțiuni. Viața unui îngrijitor de locuințe.

– În general nu am de rezolvat infracțiuni, dar...

– Nu l-ai văzut pe Oliver. Fratele meu.

– Nu, doar pe ea. Lumina din dormitor era stinsă, iar puțina lumină din camera de zi era insuficientă. Ea stătea în fața ferestrei. Așa. Lila se apropie de geam, întorcându-se pe diagonală, și continuă explicațiile: Vorbea cu cineva care probabil stătea chiar în stânga ei, în dreptul peretelui dintre ferestre. L-am văzut lovind-o. S-a întâmplat foarte repede, dar probabil i-am zărit mâna. Ceea ce țin minte e cum a zburat capul ei pe spate, cum și-a ridicat mâna spre față, așa. Îi demonstră, prinzându-și obrazul și bărbia în mână, apoi reluă: El a lovit-o din nou. Am observat un pumn și o mânecă închisă la culoare, nimic mai mult. Telefonul meu era acolo, pe noptieră. L-am luat, apoi m-am uitat din nou pe fereastră. Ea era lipită de geam. Nu-i vedeam decât spatele, părul desprinzându-i-se din coc.

– Arată-mi. Te deranjează?

– Așa...

Lila se întoarse cu spatele spre fereastră și se sprijini de sticlă.

– Și nu ai văzut-o decât pe ea. Ești sigură de asta?

– Da. Sunt sigură.

– Era înaltă. Un metru șaptezeci și opt. M-am interesat, zise Ash lăsând binoclul jos. Oliver avea înălțimea mea, un metru optzeci și cinci. Deci era cu șapte centimetri mai înalt și o ținea cu spatele lipit de fereastră... Apropiindu-se de fereastră, murmură: Nu am să te rănesc. Vreau doar să-ți arăt. Își puse mâinile pe umerii ei, cu grijă, și o trase ușor înapoi. Palmele lui erau suficient de fierbinți cât s-o facă să simtă căldura prin tricoul subțire, de parcă epidermele le-ar fi intrat în contact. Dacă Oliver ar fi ținut-o astfel, Sage ar fi stat ușor înclinată pe spate, așa cum stai tu, conchise el.

Inima ei zvâcni puțin. Nu avea de gând să o împingă pe fereastră – nu-i era frică de acest lucru, nici de el. Dar se întrebă de ce un fapt atât de oribil – reconstituirea unei crime – putea să pară atât de intim.

– De ce nu l-ai văzut? întrebă Ash. Dacă cineva s-ar uita pe geam acum, m-ar vedea deasupra capului tău.

– Eu nu am decât un metru șaizeci și cinci. Ea era cu treisprezece centimetri mai înaltă.

– Chiar și așa, capul lui tot l-ar fi depășit pe al ei. Ar fi trebuit să-i vezi o parte din față.

– Nu i-am văzut-o, dar poate că Sage purta încălțări cu toc. Avea niște pantofi superbi și... „Dar nu era încălțată, își aminti Lila. Nu era." Revăzu picioarele ei zbătându-se în aer când căzuse. Erau goale. Nu purta tocuri, zise în cele din urmă. Era desculță.

– Atunci ar fi trebuit să-i vezi fața. Cel puțin o parte din față.

– Nu am văzut-o.

– Poate fiindcă, oricine ar fi fost cel care a împins-o, era mai scund decât Oliver. Mai scund decât ea. Luă din nou binoclul și se uită pe fereastră, murmurând: Spuneai că ai văzut un pumn, o mânecă neagră.

– Da, sunt destul de sigură. Asta îmi apare în minte când încerc să revăd scena.

– Cineva mai apropiat de înălțimea ei, îmbrăcat în negru. Trebuie să-i întreb pe polițiști ce purta Oliver.

– Da. E posibil totuși să fi fost albastru-închis sau gri-închis. Lumina nu era prea bună.

– O haină de culoare închisă, atunci.

– Reușisem să-mi scot din cap ipoteza că a mai fost cineva implicat. Tu mi-ai băgat-o în cap, adăugă Lila când el o privi din nou. Apoi mi-am scos-o din cap. Acum iar mi-o bagi. Nici nu știu ce e mai rău.

– Nu există mai rău. Ash coborî binoclul, iar Lila putu să observe furia care-i răzbătea prin toți porii. Dar există adevărul, rosti el ferm.

– Sper să-l găsești. Poți vedea clădirea dintr-un alt unghi de pe terasă, dacă vrei. Mi-ar prinde bine să ies la aer.

Ieși din cameră fără a mai aștepta răspunsul lui. Ash ezită pentru o clipă, apoi, luând binoclul, o urmă.

– Aș vrea niște apă, spuse ea. Vrei și tu?

– Mi-ar prinde bine. „Și mi-ar da un răgaz", se gândi el. Merse în spatele ei prin apartament, iar când ajunseră în zona de luat masa se interesă: Spațiul de lucru?

– Laptopul se poate pune oriunde. Încerc să nu mă întind prea mult. Există riscul să îți uiți unele lucruri și e deranjant pentru client.

– Deci scrii aici, despre vârcolaci adolescenți.

– Da... De unde știi? A, sigur, ai căutat pe Google. E inevitabil. Cum la fel am făcut și eu în privința ta, nu mă pot plânge.

– Provii dintr-o familie de militari.

– Chiar mi-ai citit biografia. Așa este. Trecusem prin șapte școli diferite până să termin liceul, deci o înțeleg pe Kaylee – personajul meu principal – că vrea să rămână în același loc pe toată durata școlii.

– Cunosc sentimentul. Divorțul poate fi la fel de perturbator.

– Presupun că da. Câți ani aveai când au divorțat părinții tăi?

– Șase când s-au separat oficial.

Ieși pe terasă cu ea, savurând aroma roșiilor încălzite de soare și parfumul puternic al unei flori necunoscute.

– Atât de mic, dar cred că la orice vârstă e greu, oftă Lila. Erai singur?

– Mai aveam o soră, Chloe, cu doi ani mai mică. Apoi ne-am ales cu Portia și Cora când tatăl nostru s-a recăsătorit. Împreună l-au avut pe Oliver, dar s-au despărțit când el era încă bebeluș. Mama noastră s-a măritat iar și astfel au apărut Valentina, Esteban și așa mai departe, ajungând până la Rylee, care are cincisprezece ani și e posibil să-ți fi citit cartea, și mezina familiei, Madison. Ea are patru ani.

– Ai o soră de patru ani?

– Actuala soție a tatălui meu este mai tânără decât mine. Alții colecționează timbre, adăugă el, ridicând

– Cum reușești să le ții evidența?

– Am un tabel. Zâmbi când Lila râse – și, din nou, avu o viziune cu ea într-o rochie roșie, învârtindu-se în fața unui foc de tabără. Când ești invitat la o ceremonie de absolvire a facultății sau la nunta cuiva, e bine să știi dacă ți-e rudă. Cine e grădinarul?

– Uluitoarea Macey. Îi spun așa fiindcă este aproape perfectă. Mi-ar plăcea să fiu ca ea. Ți-a cumpărat un tablou.

– Proprietara apartamentului?

– Nu, scuze. Gândurile mele sunt cam împrăștiate uneori. Sage Kendall. Julie mi-a spus, și-a dat seama că o cunoștea – puțin – în calitate de client, și că achiziționase una dintre lucrările tale. O femeie care cântă la vioară într-un luminiș. Cunosc pictura fiindcă i-am spus lui Julie că, dacă aș fi avut un perete al meu, aș fi cumpărat-o, chiar dacă în realitate nu aș fi putut să mi-o permit. E minunată. Acum e trist, fiindcă probabil și ei i s-a părut minunată. Dă-o naibii de apă, exclamă ea punând sticla deoparte. Vrei un pahar de vin?

– Da, sigur.

– Foarte bine, zise Lila pornind spre bucătărie.

Ash duse iarăși binoclul la ochi. Era posibil ca Oliver să-și fi convins cea mai recentă iubită să cumpere acel tablou. Vrând să se laude, ca de obicei. Sau poate că ea îl cumpărase crezând că avea să-i facă plăcere lui Oliver. Cine putea ști?

– Ai mai văzut și pe altcineva acolo? Vreun vizitator, vreun meșter, ceva? o întrebă Ash când Lila se întoarse cu două pahare de vin roșu.

– Nu, și țin minte că asta mi-a atras atenția. Toți ceilalți pe care îi priveam aveau vizitatori. O mică petrecere sau prieteni care treceau pe la ei, sau câte un curier. Era ceva la un moment dat. Nu și ei. Ieșeau mult, aproape în fiecare seară. Și ieșeau amândoi și ziua, aproape zilnic, deși de regulă nu împreună. Mă gândeam că merg la muncă. Pe de altă parte, e posibil să fi fost vizitați de cineva când nu mă uitam eu. Ai impresia că nu făceam decât să stau aici, cu ochii ațintiți pe clădire, dar, sincer,

poate că aruncam o privire dimineața, apoi din nou seara. Sau, dacă eram agitată, târziu în noapte.

– Când ai un astfel de apartament, primești oaspeți. Lui Oliver îi plăcea să dea petreceri, să aibă invitați, iar spațiul se preta de minune. Oare de ce nu o făcea?

– Mulți newyorkezi pleacă din oraș vara, așta fiind și motivul pentru care sunt de obicei foarte aglomerată în perioada estivală.

– Tocmai, ei de ce nu au plecat?

– El nu lucra?

– Lucra pentru un unchi din partea mamei lui. Comerț cu antichități. Dacă se mai ocupa de asta. În cea mai mare parte trăia din fondul lui fiduciar, atunci când i se permitea. Începuse munca pentru Vinnie – unchiul respectiv – acum aproape un an. Cred că era o colaborare reușită, cel puțin așa susținea familia. Oliver își găsise în sfârșit locul. Iar acum... Va trebui să discut cu Vinnie.

– E greu. Mai ales cu o familie atât de mare. Atâția oameni pe care trebuie să-i anunți. Dar probabil găsești și alinare în asta. Eu mi-am dorit dintotdeauna un frate sau o soră. Se opri pentru o clipă, fiindcă el se uita din nou la fereastra acoperită cu scânduri. Ai vorbit cu tatăl tău? întrebă în cele din urmă.

– Da. Deprimat la acest gând, Ash se așeză, studiindu-și vinul. Ei sunt în Scoția pentru câteva săptămâni. Se vor întoarce în Connecticut după ce îi anunț cum o să se deruleze lucrurile.

– Tu te ocupi de asta?

– Așa se pare. Mama lui locuiește la Londra. Vestea asta a zdrobit-o. Pierderea unui copil nu poate să nu te zdrobească, dar... Își iubește fiicele, însă Oliver a fost centrul existenței ei.

– Are pe cineva să-i țină companie?

– Portia e la Londra, iar Olympia s-a recăsătorit. Rick – nu, ăla a fost primul ei soț, înainte de tatăl meu. Masându-și baza nasului, Ash se străduia să-și amintească: Nigel. Un tip cumsecade, din câte mi-am dat seama. O sprijină cât poate, dar ea e la pământ, așa că îmi

revine mie sarcina să organizez o slujbă privată, probabil la complexul rezidențial.

– Ai un complex rezidențial?

– Tatăl meu are unul. Presa începe deja să facă mizerii, deci e mai bine să rămână acolo până este nevoie să vină.

„În timp ce tu ești în mijlocul furtunii", reflectă Lila.

– Ești hărțuit de reporteri?

Ash sorbi din pahar și își îndreptă umerii.

– Sunt frate doar parțial, unul dintre mulții frați vitregi și pe jumătate vitregi. Nu a fost chiar așa rău, mai ales că în rest reușesc să stau destul de departe de atenția publicului.

– Nu stăteai prea departe pe vremea când o aveai drept iubită pe balerina aceea. Zâmbi puțin, sperând să ușureze ceea ce era, fără îndoială, o povară teribilă. Google și Julie, explică ea.

– Ei bine, atunci atenția se îndrepta în cea mai mare parte asupra ei.

– Așa crezi? Un artist de succes cu o familie foarte, foarte înstărită și un aer de fanfaron.

– Fanfaron?

– Mie așa mi se pare, zise ea, mulțumită că reușise să-l amuze. Sper că presa te va lăsa în pace. Ai pe cineva care să te ajute?

– Cu ce anume?

– Să faci aranjamentele pentru înmormântare? Cu o familie atât de numeroasă, e un efort considerabil. Asta chiar fără a ține cont de circumstanțe și în condițiile în care ambii lui părinți sunt plecați din țară. Știu că nu e treaba mea, dar aș putea să te ajut dacă ai nevoie. Mă pricep să dau telefoane și să urmez instrucțiuni.

Ash o privi, scrutându-i ochii mari și întunecați, dar nu văzu decât compasiune în ei.

– De ce mi-ai oferi așa ceva?

– Îmi cer scuze, chiar e deplasat.

– Nu asta voiam să spun, chiar deloc. E generos, foarte generos din partea ta.

– Poate e din cauză că mă uit la alții pe fereastră, ori din cauza scrisului, dar am obiceiul de a mă pune în pielea altora. Sau poate acest obicei a dus la celelalte. Oricum ar fi, în locul tău aș fi copleșită. Deci dacă pot să te ajut cu ceva, anunță-mă.

Înainte ca Ash să apuce să răspundă, înainte să se poată gândi la o replică, îi sună telefonul.

– Scuze. A, e poliția. Nu, rămâi, spuse el, când Lila dădu să se ridice. Te rog. Doamnă inspector Fine. După ce ascultă o clipă, Ash răspunse: Nu, de fapt nu sunt acasă, dar pot să vin eu acolo sau... Stați așa. Au aflat ceva, îi spuse Lilei. Poliția vrea să discute cu mine din nou. Pot să merg eu acolo sau pot să-i chem aici. M-au căutat acasă și nu m-au găsit.

Se oferise să-l ajute, nu-i așa? își aminti Lila. Iată că i se oferea ocazia să-și respecte promisiunea.

– Poți să le spui să vină aici. E în regulă.

Ash își păstră privirea ațintită asupra ei când vorbi:

– Sunt cu Lila Emerson, în apartamentul de care se ocupă. Aveți adresa. Da, pot să vă explic asta când ajungeți. Vârându-și telefonul înapoi în buzunar, i se adresă tinerei femei: Nu le place că mă aflu aici, că relaționez cu tine. Am simțit asta cât se poate de clar.

– Au să se întrebe dacă nu cumva ne cunoșteam dinainte și nu am pus la cale întreaga poveste, iar tu l-ai ucis pe fratele tău și eu te-am acoperit, spuse Lila sorbind din vin cu o expresie contemplativă. Apoi își vor da seama că ipoteza nu stă în picioare din mai multe puncte de vedere.

– Nu?

– Nu, fiindcă atunci nu i-ai fi chemat aici, cu mine. Dar, mai mult, eu am sunat la poliție la câteva secunde după ce am văzut-o căzând. De ce aș fi făcut asta dacă acopeream pe cineva? De ce să fi sunat în general? De ce n-am lăsat vreun trecător să sune? Și de ce n-am pretins că l-am văzut pe fratele tău împingând-o atunci când am sunat? Simplu și la obiect. Deci o să-și bată capul cu asta, apoi vor dori să știe cum am ajuns să stăm la un pahar de vin pe terasa soților Kilderbrand. Iar la asta există un răspuns rezonabil.

– E un raționament logic și fără complicații.

– Când scrii trebuie să deslușești ce anume are logică.

Compasiune, reflectă Ash, împletită cu logică și cu ceea ce el bănuia a fi o imaginație îndelung exersată.

– Vârcolacii de liceu au vreo logică?

– Nu trebuie să fie neapărat realist, ci mai mult plauzibil, în cadrul lumii pe care o creezi. În lumea mea, vârcolacii mei sunt perfect logici. Ceea ce nu explică de ce sunt atât de a naibii de agitată. Prea multă poliție. Se ridică și luă stropitoarea, deși udase deja plantele, explicând: Mi-am petrecut întreaga viață fără să am efectiv vreun contact cu poliția, iar acum mă împiedic la tot pasul de ea. Eu vorbesc cu ei, tu vorbești cu ei și eu vorbesc cu tine, ceea ce e un grad de separare. Julie vorbește și ea cu ei, deci...

– Fiindcă a intermediat vânzarea tabloului?

– Poftim? Nu. Apartamentul ei a fost spart aseară. Probabil niște puști – doar asta puteau fi, fiindcă nu i-au furat decât o pereche de pantofi Manolo, o sticlă de parfum, un ruj – genul ăsta de lucruri. Dar tot o spargere e, tot s-a făcut un proces-verbal. Iar acum vin aici din nou. Of, am pus prea multă apă!

– E cald. Nu vor păți nimic, o liniști el, dar se apropie să-i ia stropitoarea din mână. Pot să mă văd cu ei la parter.

– Nu, n-am vrut să zic asta. În plus, vreau să stau de vorbă cu ei acum că mi-ai băgat iar în cap ideea că nu fratele tău a împins-o. Oare să fac niște cafea? Am o rezervă de biscuiți. Aș putea să-i pun pe o farfurie. Nu știu niciodată ce să fac. De ce nu am făcut ceai solar?

– Iar ești împrăștiată, decise el luând vinul pe care Lila îl pusese deoparte și întinzându-i-l. Cred că ar trebui să te relaxezi. Hai înăuntru să-i așteptăm.

– Ai dreptate. Mă bucur că ești aici. Deși dacă nu ai fi aici, nu ar fi nici poliția pe drum încoace. Dar mă bucur că ești aici. Și uite că au ajuns, spuse ea, când auzi soneria.

„Nu te mai gândi la asta", își impuse, pe când se îndrepta spre ușă.

Îi salută pe polițiști și se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

– Nu știam că vă cunoașteți, începu Fine.

– Nu ne cunoșteam – înainte.

– Am auzit suficient ieri la secție ca să-mi dau seama că Lila era cea care sunase la numărul de urgență. Ash luă loc în camera de zi, așteptând ca și ceilalți să facă la fel. Am ajuns-o din urmă când ieșea și am întrebat-o dacă e dispusă să discute cu mine.

– L-ați invitat să vină aici? i se adresă Fine Lilei aruncându-i o privire lungă, speculativă.

– Nu. Am discutat în cafeneaua de peste drum de secția de poliție. Ash m-a întrebat dacă poate să vadă poziția din care am văzut ce s-a întâmplat. Cât am văzut din ceea ce s-a întâmplat. Nu am găsit nimic rău în asta, mai ales că Julie îl cunoaște.

– Julie? întrebă nedumerit Waterstone.

– Prietena mea, Julie Bryant. E manager la Chelsea Arts, o galerie care expune lucrări de-ale lui Ash. V-am spus despre Julie, își aminti ea. Folosesc adresa ei.

– Ce mică e lumea!

– Așa se pare.

– Chiar că e mică, zise Fine. Victima are una dintre picturile dumneavoastră în apartamentul ei, domnule Archer – achiziționată prin intermediul Chelsea Arts.

– Așa mi s-a spus și mie. Eu nu o cunoșteam. E mai degrabă neobișnuit pentru mine să întâlnesc persoanele care îmi cumpără tablourile. Nu am de gând să mă bag cu forța în ancheta voastră, însă era fratele meu. Vreau niște răspunsuri. Vreau să știu cum s-au petrecut lucrurile. Spuneți-mi cu ce era îmbrăcat, insistă Ash. Cu ce era îmbrăcat când l-ați găsit?

– Domnule Archer, avem niște întrebări.

– Le-ai spus ce ai văzut? o întrebă Ash pe Lila.

– Da, bineînțeles. Te referi la pumn, la mâneca de culoare închisă? Da. Se opri pentru o clipă. Oliver nu purta o cămașă de culoare închisă, așa-i?

– Nu ați văzut decât o strălucire de mișcare, îi aminti Waterstone. Într-o încăpere slab luminată și printr-un binoclu.

– E adevărat, dar în acea fracțiune de secundă am văzut o mânecă de culoare închisă, iar dacă Oliver nu purta o cămașă de culoare închisă, atunci nu el a împins-o. Ar fi trebuit să-i văd fața. Din câte spune Ash, Oliver avea un metru optzeci și cinci. De ce nu i-am văzut o parte din față deasupra capului ei când o ținea cu spatele lipit de fereastră?

– Dacă mai țineți minte ce ați declarat, ziceați că totul s-a petrecut foarte rapid, că erați concentrată mai mult asupra ei, replică Fine răbdătoare.

– Și asta e adevărat, dar ar fi trebuit să-i văd o parte din față. Nu ar fi trebuit să văd o mânecă de culoare întunecată – nu dacă Oliver Archer a fost cel care a împins-o.

– Dar în același timp nu ați văzut pe nimeni altcineva în apartament.

– Nu, nu am văzut.

Fine se întoarse spre Ash:

– Fratele dumneavoastră avea necazuri? Exista cineva care să-i vrea răul?

– Nu, nu din câte știu eu. Avea talentul de a ieși ușor din bucluc.

– Și nu ați întâlnit-o niciodată pe Sage Kendall, cu care avea o relație, cu care trăia, care a cumpărat una dintre lucrările dumneavoastră la un preț de cinci cifre? Un preț ridicat de cinci cifre?

– Știam eu că nu aș fi putut să mi-l permit, murmură Lila.

– Nu am întâlnit-o niciodată și nu mi-a pomenit decât recent despre ea – după cum v-am spus în declarația mea de ieri. Nu el a împins-o. Nu s-a sinucis. Eu știu de ce sunt sigur de asta, dar cum de vi se pare și dumneavoastră o pistă plauzibilă?

– Aveați ceva probleme cu fratele dumneavoastră, remarcă Waterstone. Fratele parțial vitreg.

– Era o pacoste enervantă.

– Aveți un temperament violent, se știe că mai împărțiți pumni.

– Da, nu pot nega acest lucru. Pe Oliver nu l-am lovit niciodată – m-aș fi simțit ca și cum aș fi dat într-un

cățeluș. Și nu am lovit niciodată o femeie, nici n-am s-o fac vreodată. Verificați-mă, faceți săpături, cercetați după pofta inimii, dar spuneți-mi de ce nu sunteți siguri că acest caz e ceea ce a fost făcut să pară a fi.

– Pot să ies sau să merg în cealaltă cameră dacă nu vreți să vorbiți despre asta în fața mea, propuse Lila.

Fine îi aruncă o privire inexpresivă, apoi se întoarse spre Ash:

– Știm că orice am discuta, îi veți spune și dânsei ulterior.

– Ea a procedat cum trebuia de la bun început. Și a demonstrat compasiune reală în fața unui om complet străin, când ar fi putut pur și simplu să-mi ceară să o las în pace, fiindcă a făcut deja destul. De ce nu i-aș spune? Și nu va pleca din cameră pentru nimeni.

Lila clipi surprinsă. Nu mai ținea minte când se întâmplase ultima dată ca vreo persoană să-i ia apărarea – sau să fie nevoit să o facă.

– Fratele dumneavoastră avea în sânge un amestec de alcool și barbiturice, zise Fine.

– V-am spus, nu ar fi amestecat niciodată pastilele cu alcoolul.

– Avea o cantitate suficientă din ambele substanțe ca medicul legist să considere că ar fi murit în urma unei supradoze dacă nu ar fi primit îngrijiri medicale. Concluzia medicului legist e că fratele dumneavoastră era inconștient în momentul morții.

Expresia aspră de pe chipul lui Ash nu se schimbă nici o clipă. Lila își dădu seama, fiindcă îl privea.

– Oliver a fost ucis.

– În prezent anchetăm acest caz ca o dublă omucidere.

– Cineva l-a ucis.

– Îmi pare atât de rău! Acționând din instinct, Lila se aplecă în față și își puse o mână peste a lui. Știu că tu ai crezut asta de la bun început, dar e... Îmi pare atât de rău, Ashton!

– A fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? șopti el. Despre asta a fost vorba? Pe Oliver l-au adormit, dar pe ea au bruscat-o, au intimidat-o, au lovit-o, au împins-o. L-au ucis și pe el ca să pară că și-a curmat

zilele chinuit de regrete sau disperare. Dar ea a fost cea pe care au lovit-o, deci ea îi interesa.

– Spuneți că nu o cunoșteați, deci ne vom ocupa de fratele dumneavoastră deocamdată. Datora bani cuiva?

– Își plătea întotdeauna datoriile. Lua bani din fondul lui fiduciar sau de la tatăl nostru, de la mama lui, de la mine – dar își plătea întotdeauna datoriile.

– De unde își procura drogurile?

– Habar nu am.

– A fost în Italia luna trecută, s-a dus la Londra pentru câteva zile, apoi a trecut pe la Paris înainte să se întoarcă la New York. Știți ceva despre această călătorie?

– Nu. A fost în interes de serviciu, poate? Mama lui locuiește la Londra. Probabil s-a dus să o vadă. Cred că sora noastră pe jumătate vitregă Giselle e la Paris.

– Aveți informațiile lor de contact?

– Da. Am să vi le dau. Era inconștient?

Pentru o clipă, Fine se înmuie:

– Da. Concluziile medicului legist arată că era inconștient când a murit. Mai avem doar câteva întrebări.

Lila păstră tăcerea în timp ce polițiștii puseră întrebări, iar Ash se chinui să răspundă. Îi conduse până la ușă când terminară – pentru moment, presupunea – apoi se întoarse și se așeză.

– Mai vrei un pahar de vin sau niște apă? Eventual o cană de cafea?

– Nu, mulțumesc, nu. Eu... Nu, trebuie să plec. Am de dat niște telefoane. Și... mulțumesc. Se ridică în picioare. Îmi pare rău că asta... a căzut pe umerii tăi. Mulțumesc.

Lila clătină din cap, apoi își urmă din nou instinctul și se apropie, încolăcindu-și brațele în jurul lui. Îi simți mâinile așezându-se ușor, cu grijă, pe spatele ei. Peste o clipă se retrase spunând:

– Dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă. Vorbesc serios.

– Da, îmi dau seama.

Îi prinse mâna, i-o ținu câteva momente, apoi i-o eliberă și porni spre ușă.

Lila rămase pradă tristeții, convinsă că nu avea să-l mai vadă niciodată.

capitolul 5

Ash se opri în faţa clădirii cu mâinile în buzunare. Până în acel moment nu îşi dăduse seama cât de mari îi erau reţinerile. O parte din el conştientizase acest lucru, iar acea parte chemase un prieten.

Lângă el, Luke Talbot îi imită poziţia:

– Ai putea aştepta până vine şi mama lui şi apoi să intraţi împreună.

– Nu vreau să fie ea nevoită să se ocupe de asta. E zdrobită. Hai s-o facem odată. Poliţiştii aşteaptă.

– O propoziţie pe care nu vrea nimeni să o audă.

Ash se apropie de portar, îi spuse ce treabă avea şi îi prezentă buletinul pentru ca totul să decurgă simplu şi fără probleme.

– Îmi pare foarte rău pentru fratele dumneavoastră, domnule.

– Vă mulţumesc.

Deja se săturase să tot audă asta. În ultimele două zile dăduse nenumărate telefoane către nenumărate persoane şi auzise toate variaţiile posibile ale expresiilor de condoleanţe.

– O să mergem să bem o bere când terminăm, sugeră Luke în timp ce liftul îi ducea la etajul paisprezece.

– De acord. Ascultă, ştiu că Olympia va dori să-i răscolească prin lucruri. Mă gândeam să mai răresc din ele. Ea nu îşi va da seama oricum, şi poate că astfel situaţia va fi mai puţin dureroasă.

– Las-o pe ea să decidă, Ash. Tu ţi-ai asumat destule – şi cum naiba ai putea să ştii, de exemplu, că nu arunci puloverul pe care ea i l-a oferit de Crăciun?

– Da, da, ai dreptate.

– De asta mă aflu aici.

Îl lăsă pe Luke să iasă primul din lift. Era un bărbat cu umeri laţi, braţe puternice, mâini mari. Avea un metru nouăzeci şi trei, ochi de un albastru arctic şi o masă cârlionţată de păr castaniu cu şuviţe decolorate de soare ce se revărsau peste gulerul unui tricou alb simplu. Îşi agăţă ochelarii de soare pe betelia blugilor şi studie rapid holul.

– E linişte, constată el.

– Da, pun pariu că există o regulă privind gălăgia. Probabil există o regulă pentru orice.

– Reguli şi ceva mai mult. Nu oricine îşi poate permite să cumpere o clădire cu totul, ca să nu aibă parte de reguli sau vecini.

Ash ezită în faţa uşii, observând că banda de interzicere a accesului fusese tăiată. Peste câteva clipe apăsă butonul soneriei şi fu luat prin surprindere când inspectorul Waterstone îi deschise.

– Mă gândeam că locuinţa va fi păzită de un poliţist obişnuit.

– Făceam doar câteva cercetări mai aprofundate.

– Luke Talbot, se prezentă prietenul lui Ash întinzând mâna.

– În regulă. Nu păreţi a fi avocat, comentă Waterstone.

– Asta fiindcă nu sunt.

– Luke o să mă ajute să strâng din lucruri, preciză Ash. În afară de hainele lui Oliver, nu sunt sigur ce...

Se întrerupse când ridică privirea, se uită în jur şi văzu canapeaua gri-deschis cu pata urâtă de sânge uscat şi, în spatele ei, peretele cu desenul oribil de sânge şi resturi umane.

– Dumnezeule, nu aţi fi putut să acoperiţi aia? izbucni Luke.

– Ne pare rău, nu. Poate veţi dori să discutaţi cu rudele lui Kendall, să vă organizaţi pentru curăţenie. Vă putem da o listă de companii specializate în domeniu.

– Domnule Archer, rosti Fine din prag. Aţi venit rapid. Ochii ei se îngustară pentru o clipă când se opriră asupra lui Luke, apoi se destinse: Baker's Dozen, patiseria de pe West Sixteenth.

– Aşa e, îmi aparţine.

– V-am văzut acolo. Din cauza dumneavoastră trebuie să petrec cinci ore suplimentare la sală în fiecare săptămână.

– Mulţumesc.

– De vină sunt prăjiturile cu ciocolată. Sunt criminale. Prieten de-al dumneavoastră? îl întrebă pe Ash.

– Da. O să-mi dea o mână de ajutor. Mama lui Oliver mi-a dat o listă – câteva lucruri. Suveniruri de familie pe care i le-a lăsat lui. Nu știu dacă le mai are, dacă se află aici.

– Puteți să-mi dați mie lista. O să verific.

– E pe telefon, zise Ash căutând mesajul respectiv și arătându-i-l.

– Am văzut butonii de manșetă și ceasul de buzunar. Sunt în dormitor. Porttigaret antic de argint, nu, acela nu l-am văzut, nici vreun ceas de șemineu. Nu, doar butonii de manșetă și ceasul se află aici. Nu cred că ne-ar fi scăpat celelalte lucruri.

– Probabil le-a vândut.

– Ați putea să-l întrebați pe șeful lui – unchiul, cel cu magazinul de antichități.

– Da.

Ash își luă telefonul înapoi și privi din nou în jur. Își văzu tabloul agățat pe peretele de vizavi de canapeaua distrusă.

– E frumos, opină Fine.

– Are sens, interveni Waterstone. Multe tablouri nu au.

Numele modelului era Leona, își aminti Ash. Era dulce și voluptuoasă, cu un aer visător, ușor boem. Așa că și-o imaginase într-un luminiș, cu părul și fustele învolburate și vioara pregătită să cânte.

De acolo, din tablou, îl privise pe fratele lui murind.

Nu, de fapt nu avea deloc sens.

– Aș vrea să termin cu asta. Mi s-a spus că încă nu-l putem ridica de la morgă.

– Nu ar trebui să mai dureze prea mult. Am să întreb personal și am să vă anunț.

– În regulă. Îi iau hainele și ce găsesc aici de pe listă. Asta contează pentru mama lui. De restul nu știu.

– Dacă vedeți ceva ce recunoașteți, cereți și confirmarea noastră.

– Trebuie să fi avut ceva documente, hârtii, un computer.

– Laptopul lui e la noi. Încă îl cercetăm. Există o cutie cu documente. Asigurări, acte ce țin de fondul fiduciar,

corespondență juridică. Au fost analizate și se află în dormitor. Puteți să le luați. Există și câteva fotografii. A avut pe undeva o casetă de valori?

– Nu din câte știu eu.

– Am găsit șase mii patru sute cincizeci de dolari, bani gheață, în sertarul mesei lui de toaletă. Puteți să-i luați. La final vom avea nevoie de o semnătură. Vă vom prezenta totodată o listă cu tot ceea ce a fost ridicat de la fața locului drept probă sau pentru analize criminalistice. Va trebui să le verificați pe rând, pe măsură ce se aprobă returnarea lor.

Ash încuviință din cap și porni spre dormitor.

Nuanța puternică de violet, în contrast cu chenarul de un alb pur, dădea camerei o atmosferă elegantă, cumva regală, ce se potrivea cu lemnul lucios al patului masiv cu patru stâlpi.

În căutare de probe, polițiștii dezgoliseră patul până la saltea. Cufărul pictat de la piciorul patului fusese lăsat deschis, iar conținutul era în dezordine. Totul părea să fie acoperit cu un strat subțire de praf.

Lucrările de artă erau reușite; probabil că pădurea cufundată în ceață și dealurile întinse, luminate doar de stele reflectau gusturile femeii. Se potriveau cu atmosfera nobilă a acelui spațiu – și îi ofereau un indiciu despre nefericita iubită a fratelui lui.

Fusese, totuși, o romantică dincolo de acea fațadă strălucitoare.

– Cred că Oliver s-a simțit perfect aici, comentă Ash. Locul acesta, impunător exact cât trebuie, stilat, dar cu o notă de eleganță din alte timpuri. Asta și-ar fi dorit. A obținut ceea ce și-a dorit.

– Spuneai că părea fericit când ai vorbit cu el ultima dată, zise Luke în timp ce umplea prima dintre cutiile de carton pe care le aduseseră cu ei. Fericit, entuziast.

– Da, fericit, entuziast, confirmă Ash trecându-și mâinile peste față. De asta l-am amânat. Simțeam din tonul lui că avea în minte un plan grozav. Pur și simplu nu voiam să-mi bat capul cu asta sau cu el.

Luke îi aruncă o privire și, fiindcă își cunoștea prietenul, păstră un ton lejer:

– Dacă tot ai de gând să-ți dai pumni pentru asta, din nou, măcar lasă-mă să-ți țin haina.

– Nu, m-am potolit.

Ash se apropie de fereastră și aruncă o privire afară. Identifică geamurile Lilei imediat, și-o imaginâ stând acolo în noaptea aceea, amuzându-se cu scene din alte vieți.

Dacă s-ar fi uitat pe geam cu zece minute mai devreme sau zece minute mai târziu, nu ar mai fi văzut căderea.

Oare drumurile lor s-ar fi intersectat atunci?

Când se surprinse întrebându-se ce anume făcea Lila în timp ce el se uita la fereastra ei, hotărî să se întoarcă. Se apropie de comodă, deschise un sertar și coborî privirea spre talmeș-balmeșul de șosete.

Opera polițiștilor, își spuse. Oliver le-ar fi aranjat – împăturite, niciodată făcute ghem – în șiruri ordonate. Vederea acelei dezordini adăugă încă un strat subțire de durere, ca praful de pe lemn.

– Eram cu el o dată, nu mai țin minte de ce, și i-a luat douăzeci de minute să cumpere o nenorocită de pereche de șosete – una care să se asorteze după standardele lui cu cravata. Cine face așa ceva?

– Noi sigur nu.

– Vreun amărât fără adăpost o să ajungă să poarte șosete de cașmir.

Cu aceste cuvinte, Ash scoase sertarul cu totul și goli conținutul într-o cutie.

La capătul a două ore, avea patruzeci și două de costume, trei jachete de piele, douăzeci și opt de perechi de pantofi, nenumărate cămăși, cravate, o cutie de haine sport de marcă, echipamente de schi, echipamente de golf, un ceas Rolex și unul Cartier Tank, ceea ce însemna trei ceasuri cu tot cu cel pe care îl purtase Oliver.

– Și eu care spuneam că nu o să ai nevoie de atâtea cutii, zise Luke studiind teancul de pe covor. Mai trebuie să aducem câteva.

– Restul poate să aștepte sau dă-le dracului. Am luat ce era important.

– Mie îmi convine. Chiar și pentru astea tot vom avea nevoie de câteva taxiuri. Sau de o camionetă de mutări, observă Luke încruntat.

– Nu. Am să trimit pe cineva să le ia și să mi le aducă acasă. Acum hai să bem berea aia.

– Asta îmi convine și mai mult.

Simplul fapt de a ieși din clădire îl ajută pe Ash să se destindă într-o oarecare măsură. Zdrăngănitul paharelor și al vocilor și mirosul omniprezent de drojdie din barul aglomerat și gălăgios făcură restul. Era exact ceea ce îi trebuia pentru a alunga liniștea teribilă din acel apartament gol.

Ridică paharul și studie cu atenție în lumină lichidul chihlimbariu.

– Cine ar bea o bere artizanală de fițe numită Bessie's Wild Hog?

– Se pare că tu.

– Doar fiindcă vreau să știu. Nu-i rea, constată Ash după ce sorbi o gură. Ar trebui să servești bere și în localul tău.

– E o patiserie, nu uita!

– Și ce vrei să spui cu asta?

– Aș putea s-o redenumesc Brioșe și Bere, râse Luke gustând din propriul pahar, plin cu o licoare numită Hops on Down.

– Nu ai avea niciodată o masă liberă. Îți mulțumesc foarte mult pentru azi, Luke. Știu că ești ocupat cu glazurarea brioșelor.

– Din când în când mai am nevoie de câte o zi departe de cuptoare. Mă gândesc să-mi deschid o a doua brutărie.

– Îți place să te chinui singur.

– Poate, dar ne-a mers fantastic în ultimele optsprezece luni, așa că am început să mă uit după un spațiu nou, în special în Soho.

– Dacă ai nevoie de susținere...

– Nu și de data asta. De fapt, nici nu aș putea să mă gândesc la o extindere dacă nu m-ai fi ajutat la început. Așa că dacă îmi deschid o a doua brutărie și muncesc

până ajung prematur în mormânt, vina o să-ți aparțină integral.

– O să servim plăcintă cu cireșe de la brutăria ta când o să te înmormântăm. Fiindcă acest lucru îl făcu să se gândească la Oliver, Ash mai luă o gură de bere. Mama lui își dorește cimpoaie, preciză el.

– Vai de capul meu!

– Nu știu de unde i-a venit, dar asta vrea. Mă gândesc totuși că, dacă i le ofer, nu o să ajungă să-și dorească un salut militar cu douăzeci și unu de salve sau un rug funerar. Și s-ar putea, fiindcă are tot felul de idei excentrice.

– Ai să rezolvi tu ceva.

Și aceasta era, practic, deviza familiei, reflectă Ash. „O să rezolve Ash ceva."

– Totul e suspendat până nu primim aprobare să-i ridicăm trupul de la morgă. Și nici atunci, nici după ce îl înmormântăm, tot nu se va sfârși. Nu până nu aflăm cine l-a ucis și de ce.

– S-ar putea ca polițiștii să aibă o pistă bună în privința asta.

– Nu prea cred. Waterstone se întreabă, cel puțin într-un colțișor al minții, dacă nu cumva eu sunt autorul. Nu îi place coincidența fericită care a făcut să mă apropii de Lila.

– Doar fiindcă nu te cunoaște suficient de bine cât să priceapă că ai nevoie de răspunsuri. Deocamdată, toți se mulțumesc să-ți pună întrebări. Am și eu una. Cum e tipa asta, mica spioană?

– Ea nu consideră că spionează și are o explicație rezonabilă pentru asta. Îi plac oamenii.

– Ca să vezi.

– Există oameni și oameni. Îi place să-i privească și să discute cu ei și să fie cu ei, ceea ce e ciudat fiindcă e scriitoare, ceea ce înseamnă inevitabil multe ore de solitudine. Asta ține probabil mai mult de modul în care își câștigă existența. Faptul că își petrece timpul locuind în casa altcuiva, având grijă de toate detaliile. E o generoasă.

– O generoasă ce?

– Nu, mă refer la faptul că dă dovadă de generozitate. Are grijă de lucrurile altora, de casele lor, de animalele lor. La naiba, s-a arătat generoasă şi faţă de mine, deşi nici măcar nu mă cunoaşte. E... deschisă. Oricine este atât de deschis a fost fără îndoială trădat de câteva ori.

– Observ o mică scânteie, remarcă Luke, desenând un cerc în aer cu degetul. Probabil arată bine.

– Nu ai ce scânteie să observi. E interesantă şi s-a purtat mai mult decât decent. Vreau să o pictez.

– Aha. Uite scânteia.

– Nu îmi sar scântei la fiecare femeie pe care o folosesc drept model. Atunci nu aş fi niciodată în pauză de scântei.

– Trebuie să-ţi sară scântei cât de puţin la fiecare, altfel nu le-ai picta. Şi, după cum spuneam, probabil arată bine.

– Nu în mod deosebit. Are o faţă plăcută, o gură sexy şi un kilometru de păr de culoarea ciocolatei calde pe care o serveşti la patiseria ta. Dar... e vorba de ochii ei. Are nişte ochi de ţigancă fermecători, în contrast cu aerul ei adolescentin, simpatic.

– Cum o vezi? se interesă Luke, ştiind exact cum lucra prietenul său.

– Rochie roşie, fustă amplă, în mijlocul unei piruete, într-o tabără de ţigani, cu lumina lunii revărsându-se printr-o pădure verde deasă. Cu un gest relaxat, Ash luă ciotul de creion pe care îl purta întotdeauna în buzunar şi realiză rapid o schiţă a feţei Lilei pe un şerveţel de cocktail: Aproximativ, dar reflectă realitatea.

– Şi chiar arată bine, doar că nu e o frumuseţe care îţi sare în ochi. Ai de gând să-i propui?

– Mi s-ar părea deplasat. La ridicarea din sprâncene a lui Luke, Ash se mulţumi să dea din umeri: Da, ştiu că ăsta nu e un aspect de care să ţin cont în general când e vorba de munca mea, dar situaţia e... bizară. Aşa i-a spus ea. Bizară. După mine, e un rahat încurcat până la Dumnezeu şi înapoi.

– Chestie de semantică.

– Da, cuvintele sunt cuvinte, râse Ash. Oricum, probabil s-a săturat de mine și de poliție. Presupun că se va bucura să treacă la următorul client, la următoarea locuință, ca să nu mai fie nevoită să rememoreze ceea ce a văzut de fiecare dată când se uită pe fereastră. La asta se adaugă și faptul că, după toate aparențele, apartamentul prietenei ei a fost spart în noaptea de după tragedie. Cel puțin așa crede ea.

– E destul de clar când ți-a fost spartă locuința.

– Așa m-aș aștepta și eu, și chiar o cunosc pe acea prietenă, ceea ce nu face decât să complice situația. Administrează una dintre galeriile cu care colaborez. Lila susține că cineva i-a intrat în apartament și i-a furat farduri și pantofi.

– Fugi de-aici! pufni Luke, începând să gesticuleze cu paharul de bere. Pantofii în fundul dulapului, fardurile în vreo poșetă pe care a și uitat că o are. Caz rezolvat.

– La fel aș zice și eu dacă nu aș cunoaște-o pe tipa respectivă. E ordonată la culme. Oricum ar fi, din nou poliție, din nou supărare, din nou... Dintr-odată furios, Ash își îndreptă umerii gârboviți de mâhnire. Nenorocitul!

– Poftim?

– Ea folosește adresa aia – e adresa oficială a Lilei. Poate că cineva a pătruns într-adevăr prin efracție, dar nu pentru a jefui locuința, ci în căutarea ei. Dacă eu am aflat că e martor în acest caz, și altcineva putea să afle.

– Ți-o cauți cu lumânarea, Ash.

– Nu, dacă mi-aș fi căutat-o cu lumânarea m-aș fi gândit la asta mai demult. Până acum am încercat doar să ies la liman. Dar când privești detașat, cineva i-a ucis pe Oliver și pe iubita lui, după care a înscenat o crimă urmată de sinucidere. Ea e cea care a raportat incidentul, cea care a văzut efectiv o altercație și căderea. Și a doua zi după toate astea, să fie doar o coincidență că cineva răscolește apartamentul care e indicat drept adresa ei oficială?

– Când pui așa problema... murmură Luke îngrijorat. Chiar și așa, e greu de crezut. Ce fel de ucigaș rură farduri și pantofi?

– O femeie. Poate. La naiba, poate e un travestit sau un tip care are o iubită pe care vrea să o impresioneze. Ceea ce contează e că s-a apropiat al naibii de mult de ea. Am să verific ce face, hotărî Ash. Și vreau să aflu dacă Julie a avut probleme.

– Julie? se miră Luke. Parcă spuneai că pe ea o cheamă Lila.

– Julie e prietena noastră comună.

– Aha, făcu Luke punându-și jos berea. Julie. Galerie de artă. Cum întreaga situație este un rahat încurcat până la Dumnezeu și înapoi, spune-mi, te rog, cum arată această Julie.

– Cauți o tipă cu care să ieși? Ai da lovitura cu ea, deși nu prea e genul tău.

Ash întoarse șervetul pe dos, se gândi o clipă, apoi schiță fața lui Julie.

Luke luă șervetul și îl studie cu grijă, cu o expresie goală pe chip.

– Înaltă, spuse după un moment. Bine făcută. Ochi albaștri ca floarea de nu-mă-uita. Roșcată.

– Asta e Julie. O cunoști?

– Am cunoscut-o, replică Luke sorbind prelung din bere. Am fost însurat cu ea. Timp de vreo cinci minute. Într-o altă viață.

– Cred că glumești. Știa despre căsătoria făcută din impuls, despre divorțul care urmase rapid – totul când Luke de-abia împlinise vârsta legală pentru a-și cumpăra o bere. Julie Bryant e femeia pe care ai ajuns să o regreți?

– Ea e. Nu mi-ai pomenit de ea până acum.

– Administrează o galerie. Prietenia noastră e doar în limite profesionale. Nu ieșim împreună – nu am avut niciodată o relație, în caz că ar putea fi o problemă. Și nu e genul tău. Tu de obicei ieși cu tipe vesele și pline de energie, nu femei elegante, uluitor de frumoase și cu înclinații artistice.

– Asta fiindcă încă mai am cicatricele lăsate de ea. Luke își înfipse un deget în piept, arătând spre inimă. Julie Bryant. Fir-ar-să fie, asta *chiar* că e bizar, și mai am nevoie de o bere.

– Mai târziu. Trebuie să stau de vorbă cu Lila, să aflu detalii despre spargerea din casa lui Julie. Ar trebui să vii cu mine.

– Da?

– E posibil ca o ucigașă să fie încălțată chiar în acest moment cu pantofii fostei tale soții.

– Asta e ridicol! În plus, s-a întâmplat acum vreo doisprezece ani.

– Știi că ești curios să afli. Ash aruncă o mână de bancnote pe masă, apoi împinse șervetul spre prietenul său. Cu berea și portretul în creion fac eu cinste. Să mergem.

Lila se gândi să facă un duș. Cum se cufundase direct în carte în dimineața aceea și se întrerupsese doar ca să-l distreze pe Thomas încercând unul dintre numeroasele DVD-uri cu exerciții de aerobic ale lui Macey, probabil avea nevoie de un duș.

În plus, ea și Julie nu hotărâseră dacă să rămână acasă și să comande mâncare la pachet sau să iasă în oraș. În tot cazul, cum era aproape șase jumătate și Julie avea să apară în scurt timp, trebuia neapărat să se spele.

– Scrisul mi-a pârjolit mintea, i se plânse lui Thomas. Iar blonda aia arogantă de pe DVD era o sadică.

Poate avea timp pentru o baie fierbinte – dar rapidă – în cada aceea fantastică. Dacă...

– În regulă, renunț la cadă, bombăni ea când auzi soneria. Va trebui pur și simplu să-și găsească ceva de făcut până fac eu duș. Se duse la ușă și o deschise larg fără a se gândi să se uite pe vizor, moment în care îngăimă: Ai ajuns repede! Nu am... O!

Privi în ochii lui Ash, iar gândurile ei se prăvăliră într-o avalanșă haotică. Nu-și mai spălase părul de trei zile, era complet nemachiată și purta pantalonii de yoga și maioul de sport – ambele transpirate – pe care se gândise să le arunce cu luni bune în urmă.

Parfumul ei trăda sesiunea de Pilates și mâna de chipsuri pe care o înfulecase drept răsplată pentru exercitii.

Mai scoase o exclamație de uimire, iar el îi zâmbi:

– Ar fi trebuit să te sun. Eram la doar câteva cvartale distanță și voiam să discut cu tine despre o chestie. El e Luke.

Mai era cineva cu el. Bineînțeles că mai era cineva cu el, doar vedea acest lucru cât se poate de clar. Doar că până atunci nu-l observase efectiv pe tipul drăguț cu umeri impresionanți:

– O, făcu ea din nou. Lucram, apoi am decis să încerc DVD-ul ăsta de aerobic gândit să scoată untul din tine, așa că sunt... Intrați, spuse în cele din urmă, dându-se la o parte din prag.

Aspectul ei nu conta prea mult, își zise. Doar nu ieșeau împreună. Mai important era faptul că Ash părea mai puțin chinuit decât ultima dată când îl văzuse.

– Încântat de cunoștință, rosti Luke, după care se aplecă să îl scarpine pe Thomas, ocupat să-i adulmece pantalonii.

– Ești de la poliție?

– Nu, nu sunt polițist. Sunt patiser.

– Patiser de profesie?

– Da. Am un local aflat la câteva cvartale de aici. Baker's Dozen.

– Mini brioșe!

– Avem! replică Luke, amuzat de explicația ei.

– Păi îți sunt clientă fidelă. Cele roșii catifelate m-au făcut să-mi dea lacrimile. M-am dus să-mi mai cumpăr, acum câteva zile. Mi-am luat și o pâine delicioasă și un latte caramel. Este un loc minunat. De cât timp funcționează?

– De vreo trei ani deja.

– M-am întrebat dintotdeauna cum e să lucrezi într-o patiserie. Ajungi vreodată să nu mai observi cât de ademenitor miroase sau cât de drăgălaș arată toate acele tarte? Ți-ai dorit de când erai mic să faci asta? Îmi cer scuze, murmură Lila dându-și părul la o parte. Pun prea multe întrebări și nici măcar nu v-am invitat să luați loc. Vreți ceva de băut? Am vin și am reușit în sfârșit să fac și ceai solar, adăugă ea, adresându-i un zâmbet rapid lui Ash.

– Nu e nevoie. Tocmai stăteam la o bere când mi-a trecut ceva prin minte.

Luke se aplecă din nou să mângâie pisica, iar ochelarii de soare îi căzură pe podea.

– Nenorocitul ăla de șurub, mormăi el, recuperând piesa minusculă care sărise din ramă.

– O, pot eu să-i repar. Stai o clipă, du-te și ia loc.

– Poate să-i repare? repetă Luke când Lila ieși.

– Nu mă întreba pe mine.

Lila se întoarse cu un obiect care lui Ash îi evocă o versiune nucleară a unui briceag multifuncțional.

– Hai să stăm jos, spuse ea, luând din mâna lui Luke ochelarii și șurubul minuscul. Voiam să întreb dacă a mai apărut ceva nou.

Se așeză, iar în clipa în care Ash luă loc pe un scaun, Thomas îi sări în brațe ca și cum ar fi fost prieteni vechi.

– Polițiștii refuză să-mi spună prea multe. Mi-au dat voie să-i strâng lucrurile din apartament.

– Asta a fost greu. Măcar ai avut pe cineva cu tine, adăugă Lila, aruncându-i o privire lui Luke înainte de a desface unealta multifuncțională și a selecta o șurubelniță fină.

– Poliția nu a găsit nici un semn cum că ușa ar fi fost forțată, deci presupun că le-au deschis ușa ucigașului lor, oricine ar fi fost el. Probabil îl cunoșteau. Dacă inspectorii știu și altceva, mie nu mi-au spus.

– Vor afla cine a făcut-o. Nu se poate să fiu singurul martor.

Poate că nu, reflectă el, dar poate că era singura dispusă să se implice.

– Poftim, rosti Lila. Testă ochelarii, rotind brațul reparat în sus și în jos. Perfect!

– Mulțumesc. Nu am mai văzut niciodată așa ceva, spuse Luke, arătând din cap spre dispozitivul Leatherman.

– Trei sute de unelte esențiale, toate într-un singur aparat ușor de folosit. Nu știu cum reușește cineva să trăiască fără asta.

– Eu sunt un mare susținător al benzii adezive, mărturisi Luke.

– Utilizările ei sunt nesfârșite, până acum s-a descoperit doar o mică parte. E bine să ai un prieten, remarcă ea în direcția lui Ash.

– Da. Și dacă tot veni vorba, ultima dată când am fost aici, ai pomenit că cineva i-a spart apartamentul lui Julie. Ceva noutăți în privința asta?

– Nu. Polițiștii cred că pur și simplu și-a pierdut sau rătăcit lucrurile care îi lipsesc. Cel puțin asta e impresia pe care i-au lăsat-o. A schimbat yalele, a adăugat un al doilea zăvor, deci e mai liniștită, deși s-ar putea să nu-și mai revină niciodată după pierderea pantofilor Manolo.

– Apartamentul ei e trecut ca adresa ta oficială.

– Trebuie să am un domiciliu. Cum locuiesc acolo din când în când, în pauzele dintre clienți, și am și câteva lucruri lăsate într-un dulap, mi s-a părut cea mai logică soluție.

– Aia e adresa ta înregistrată, și cineva a spart apartamentul a doua zi după ce fratele meu a fost ucis, zise Ash. Ziua în care ai sunat la poliție, ai dat o declarație, ai vorbit cu mine.

– Știu. Am impresia că totul s-a strâns într-un ghem uriaș de... Tu crezi că au legătură, rosti ea pe un ton meditativ. Eu nu m-am gândit la asta, deși ar fi trebuit. Dacă cineva care nu mă cunoaște ar fi încercat să mă găsească, ăsta ar fi fost primul pas logic. Eu nu am văzut pe nimeni, n-aș putea să identific pe nimeni, dar ei nu au de unde să știe asta. Sau nu atât de repede. E posibil să fi spart apartamentul lui Julie căutându-mă pe mine.

– Accepți ideea destul de calm, remarcă Luke.

– Asta fiindcă ea nu era acasă, nu a fost rănită. Și fiindcă probabil ucigașul și-a dat seama deja că nu reprezint o amenințare. Aș vrea eu să fiu. Aș vrea să pot oferi poliției o descriere. Cum nu pot, nu au nici un motiv să-și bată capul cu mine. Și cu siguranță n-ar avea rost nici să spargă iar apartamentul lui Julie.

– Poate că persoana care i-a ucis pe Oliver și pe iubita lui nu gândește la fel de logic, sugeră Ash. Trebuie să fii prudentă.

– Cine m-ar putea căuta aici? Şi peste câteva zile voi fi deja în altă parte. Nimeni nu ştie unde mă aflu.

– Eu ştiu, o contrazise Ash. Luke ştie, şi Julie, şi clienţii tăi, probabil şi prietenii lor, rudele, portarul, continuă el. Ieşi din casă, te plimbi, faci cumpărături, mănânci. Ucigaşul ştie că te afli în zona asta în noaptea crimei. De ce nu ar căuta aici?

– Dar e ditamai complexul rezidenţial! Iritarea se făcu simţită în vocea ei, ca de fiecare dată când i se sugera că nu era capabilă să aibă grijă de ea însăşi. Şi oricine trăieşte şi munceşte în New York trebuie să fie rezonabil de prudent.

– Ne-ai deschis uşa fără să ştii cine e.

– De regulă nu o fac, dar mă aşteptam la... asta, încheie ea, când se auzi soneria. Scuzaţi-mă.

– Ai atins-o într-un punct sensibil, şopti Luke.

– Am s-o ating în oricâte puncte sensibile e nevoie pentru a o convinge să-şi ia măsuri de siguranţă.

– Ai putea să apelezi la argumentul „Îmi fac griji pentru tine" în locul argumentului „Nu fi idioată".

– Nu am spus că ar fi idioată.

– Asta s-a înţeles. Dacă chiar crezi...

Orice gând din mintea lui Luke dispăru pur şi simplu. Cei doisprezece ani scurşi o schimbaseră, desigur, dar fiecare schimbare era întru totul pe gustul lui.

– Julie, îl cunoşti pe Ashton.

– Desigur. Îmi pare foarte rău, Ash.

– Am primit bileţelul tău. Mulţumesc.

– Şi prietenul lui Ash, Luke. Ţii minte brioşele alea fantastice? Erau de la patiseria lui.

– Serios? Au fost... Pe chip îi apăru o expresie de şoc, iar mintea îi zbură în trecut, peste ani şi ani. Luke!

– Julie. Mă bucur enorm să te văd.

– Dar... Nu înţeleg. Ce cauţi aici?

– Aici locuiesc. În New York. De vreo opt ani deja.

– Vă cunoaşteţi. Se cunosc? îl întrebă Lila pe Ash, când nici unul din ei nu spuse nimic.

– Au fost căsătoriţi cândva. Unul cu celălalt.

– Au... El e... Treaba asta devine din ce în ce mai...

– Bizară?

– Cred că ar trebui să servim vinul ăla acum, spuse Lila repede. Julie, dă-mi o mână de ajutor, te rog. O prinse pe prietena ei de braț și o trase ferm spre bucătărie: Ești bine?

– Nu știu. E Luke.

Arăta ca unica supraviețuitoare a unui cutremur, decise Lila. Zguduită, confuză și doar o idee recunoscătoare.

– O să le cer să plece. Vrei să plece?

– Nu. Nu e vorba de asta. Am fost... S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Doar că e un șoc uriaș să intru aici și să-l văd. Cum arăt?

– Având în vedere cum arăt eu, asta e o întrebare răutăcioasă. Arăți fantastic. Spune-mi ce vrei să fac, și se rezolvă.

– Vinul este o idee foarte bună. Vom fi politicoase și sofisticate.

– Dacă ăsta e planul, am neapărat nevoie de un duș, dar vom începe cu vinul. Scoțând paharele din dulap, Lila murmură: E teribil de arătos.

– Chiar e, nu-i așa? zâmbi Julie. Întotdeauna a fost.

– Dacă nu te deranjează, ducem vinul în cameră, apoi va trebui să-i întreții tu până mă pun cât de cât la punct. Nu am nevoie decât de cincisprezece minute.

– Te urăsc fiindcă reușești să o faci în cincisprezece minute. În regulă. Politicoase și sofisticate. Să-i dăm bătaie.

capitolul 6

Lucrurile decurseră mai bine decât se așteptase. Lila nu știa să fie sofisticată – nu fusese niciodată prea bună la asta –, dar totul se desfășură conform regulilor de politețe.

La un moment dat, Ash își expuse teoria privind spargerea și, spre surprinderea Lilei, Julie o acceptă pe nerăsuflate.

– Cum de nu m-am gândit la asta! Este logic, îi zise ea Lilei.

– La fel de logică ți se părea și ipoteza cu adolescenta, îi aminti prietena sa.

– Fiindcă mă agățam de un pai. Dar ce adolescentă prostuță poate să treacă de încuietori fără să lase nici un semn? Poliția a verificat toate valele.

– Și un ucigaș îți fură pantofii Manolo și rujul? Nu te-ai aștepta ca cineva care a comis o dublă crimă să aibă, știu eu, alte priorități?

– Sunt niște pantofi superbi, rujul are nuanța perfectă de roșu – iar parfumul acela nu e ușor de găsit. În plus, unde scrie că un ucigaș nu poate avea impulsuri de hoț? Dacă ești în stare să ucizi doi oameni, furtul e o faptă relativ nevinovată. Lila, trebuie să ai grijă!

– Nu am văzut nici un detaliu care să fie de folos anchetei, iar un ucigaș cu tocuri elegante și un parfum amețitor și-ar fi dat seama de asta până acum.

– Nu e o glumă.

– Îmi pare rău, tresări Lila întorcându-se către Ash. E vorba de fratele tău și știu că nu e o glumă. Dar nu e cazul să vă faceți griji pentru mine. Nimeni nu trebuie să-și facă griji pentru mine.

– Dacă își va face vreodată un tatuaj, exact asta o să scrie în el, comentă Julie.

– Fiindcă e adevărat. Și chiar dacă toată ipoteza asta e și ea adevărată, deși mie mi se pare cusută cu ață albă, peste câteva zile voi fi deja într-un apartament șic din Upper East Side, în compania unui pudel de jucărie pe nume Earl Grey.

– Cum îți găsești clienții? se interesă Luke. Cum ajung oamenii la tine?

– În mare parte mă bazez pe reputația pe care mi-am format-o și pe recomandările altor clienți. Și pe zeii Internetului.

– Ai un site web?

– Îmi imaginez că până și Earl Grey are un site web. Dar nu, site-ul nu oferă informații despre locul în care mă aflu, preciză Lila, intuind unde bătea Luke. Există un calendar în care sunt trecute intervalele deja rezervate, dar atât. Și nu divulg niciodată numele clienților.

– Mai e și blogul tău, observă Julie.

– Nu indic adrese, ci numai zone destul de largi. Numele clienților nu apar nicăieri. Chiar și atunci când afișez comentariile clienților, folosesc doar inițialele lor. Uite, să vă spun ce aș face eu dacă aș fi un ucigaș nesigur dacă femeia aia enervantă din complexul rezidențial mi-a văzut sau nu fața, dacă a văzut suficient pentru a mă identifica. Aș opri-o pe stradă într-o zi și, prefăcându-mă rătăcit, i-aș cere indicații spre o anumită adresă. Dacă mi-ar răspunde fără să clipească, mi-aș vedea mai departe de treburile mele criminale. Dacă ar exclama „Tu ești!", aș înjunghia-o în coapsă – în artera femurală, folosindu-mi stiletul –, apoi aș merge mai departe, lăsând-o să sângereze până moare. Indiferent de reacția ei, problema ar fi rezolvată.

Are cineva chef de cină? întrebă ea, schimbând subiectul. Eu am chef de cină. Putem comanda ceva la pachet.

– Vă scoatem noi la cină, răspunse Luke fără să clipească. Știu un restaurant italian la doar câteva cvartale distanță. Mâncarea e grozavă, înghețata e fantastică.

– Echo Echo.

– Exact, îi zâmbi el lui Julie. Îl cunosc pe proprietar. Dau un telefon să mă asigur că avem masă. Ești de acord, Lila?

– Sigur, de ce nu?

Doar nu ieșeau la întâlnire, își spuse. Nu era ca și cum ar fi ieșit la o dublă întâlnire ciudată în care protagoniștii ar fi fost ea și fratele tipului care murise și prietena ei cea mai bună și fostul soț al acesteia, care nu prea conta. Ieșeau pur și simplu să mănânce.

Și mâncarea era delicioasă, descoperi ea, degustând calamarii prăjiți și bruschettele servite drept aperitiv. Îi veni destul de ușor să mențină conversația fluentă, asediindu-l pe Luke cu întrebări despre patiseria lui:

– Unde ai învățat să faci prăjituri? Sunt un deliciu.

– Inițial de la bunica mea, apoi am dobândit noi cunoștințe pe parcurs.

– Ce s-a întâmplat cu facultatea de drept? se interesă Julie.

– Am urât-o.

– Ți-am spus eu.

– Da, mi-ai spus. Am încercat, totuși. Părinții mei își doreau foarte mult fie un doctor, fie un avocat, și cum facultatea de medicină era chiar mai urâtă decât cea de drept, am ales dreptul. În cei doi ani cât am rezistat am muncit și la o patiserie din afara campusului, pentru a-mi acoperi din cheltuieli, și am descoperit că asta îmi plăcea mult mai mult.

– Ce mai fac părinții tăi?

– Sunt bine. Ai tăi?

– La fel. Țin minte fursecurile cu fulgi de ciocolată – rețeta bunicii tale – și tortul ăla absolut fabulos pe care mi l-ai făcut când am împlinit optsprezece ani.

– Și mama ta a spus atunci: „Luke, ai putea să-ți câștigi existența din asta".

– Așa e! râse Julie. Dar nu mi-am imaginat niciodată că o s-o faci.

– Nici eu. De fapt, Ash m-a împins de la spate. Se pricepe la asta, fiindcă nici nu-ți dai seama că te-a împins de la spate decât atunci când deja ai ajuns acolo unde crede el că ar trebui să te afli.

– N-am făcut decât să te întreb de ce lucrezi pentru alții când ai putea să-i pui pe alții să lucreze pentru tine, preciză Ash.

– Cam așa, rânji Luke. Iar tu ai ajuns la o galerie de artă. Ai iubit dintotdeauna arta, spuneai că te gândești să studiezi istoria artei, genul acesta de lucruri.

– Și asta am și făcut. M-am întors la școală, m-am mutat la New York, am dat din coate până am ajuns la galerie. M-am căsătorit, am cunoscut-o pe Lila, am divorțat și am avansat la funcția de manager.

– Eu nu am avut nici o contribuție la asta, declară imediat Lila.

– Ei, haide!

– Nu în mod intenționat.

– Ne-am cunoscut la un curs de yoga, începu Julie. Lila și cu mine, nu eu și Maxim – fostul meu soț. Ne-am împrietenit în timp ce executam posturile câinelui cu fața spre cer și cu fața spre sol, iar după aceea ne-am

făcut obiceiul să mergem la barul de sucuri naturale. Restul a decurs firesc.

– Eu aveam pe cineva, cu șanse ca relația să devină serioasă, interveni Lila. Deci, femei fiind, am discutat despre tipii din viețile noastre. I-am spus despre al meu. Era chipeș, un bărbat realizat. Călătorea mult, însă era foarte atent cu mine când eram împreună. Iar Julie mi-a spus despre soțul ei.

– Și el chipeș și realizat în viață. Petrecea la muncă ore suplimentare mai multe decât în trecut, și nu mai era atât de atent cu mine ca altădată. De fapt, situația era puțin cam spinoasă, dar făceam eforturi să depășim problemele.

– Deci, după câteva sesiuni de yoga, câteva pahare de suc și câteva detalii împărtășite, am constatat că tipul cu care mă vedeam eu era însurat cu Julie. Mă culcam cu soțul ei, iar ea, în loc să-mi toarne în cap paharul de suc, a rezolvat elegant situația.

– Am rezolvat-o împreună.

– Așa e, zise Lila ciocnindu-și ușor paharul de cel al lui Julie. Iar prietenia noastră e consfințită cu sângele lui. Nu la propriu, se grăbi ea să adauge.

– Violența nu e necesară când te înființezi cu târfa soțului tău...

– Au!

– Când te înființezi cu târfa lui în propria lui casă, la un pahar de băutură, și i-o prezinți ca pe prietena ta cea mai bună. Și-a strâns câte lucruri a apucat în cele douăzeci de minute pe care i le-am pus la dispoziție și a tulit-o cu coada între picioare. Lila și cu mine am mâncat aproape două kilograme de înghețată.

– Ben & Jerry's Coffee Heath Bar Crunch, își aminti Lila, cu un zâmbet ce făcu să-i reapară pentru o clipă gropița din obraz. A rămas una dintre favoritele mele. Ai fost absolut fantastică. Eu nu voiam decât să mă târăsc în gaura adâncă și întunecată a rușinii, dar nu și Julie. „Să-i facem felul ticălosului", asta a fost reacția ei.

– M-am descotorosit de nenorocit, am păstrat-o pe târfă.

– Eu m-am descotorosit de nenorocit, o corectă Lila, şi am păstrat-o pe soţia jalnică şi ignorantă. Cineva trebuia să o facă.

– Vreau să te pictez.

Lila clipi surprinsă în direcţia lui Ash:

– Îmi cer scuze, ce spuneai?

– Trebuie să vii la mansardă pentru câteva schiţe preliminare. Câteva ore vor fi suficiente pentru început. Ce mărime porţi?

– Poftim?

– Poartă treizeci şi patru, ca atâtea alte târfe, îl informă Julie. Ce anume cauţi?

– O ţigancă boemă, sexy, cu fustă amplă, roşie ca focul, culori tari pentru jupoane.

– Serios? Fascinată, Julie se întoarse spre Lila cu o privire intensă şi calculată. Serios.

– Încetează. Nu. Mulţumesc. Sunt... Aş fi tentată să spun flatată, dar sunt mai mult nedumerită. Nu sunt manechin. Nu ştiu să pozez.

– Eu ştiu ce vreau, deci nu e nevoie să ştii şi tu. Aruncând o privire spre chelner, Ash comandă o specialitate cu paste, apoi rosti: Poimâine ar fi în regulă? Pe la zece.

– Eu nu... Ce a comandat el e în regulă, îi spuse chelnerului. Mulţumesc. Ascultă, eu nu...

– Pot să te plătesc pe oră sau cu o sumă fixă. O să stabilim asta. Ştii cum să-ţi accentuezi ochii?

– Poftim?

– Bineînţeles că ştie, interveni Julie. Un portret din cap până în picioare? Are picioare lungi şi foarte frumoase.

– Am observat.

– Serios, încetaţi!

– Lilei nu-i place să fie centrul atenţiei. Fii bărbată, Lila-Lou. Tocmai ai fost aleasă să pozezi pentru un artist contemporan extrem de respectat ale cărui picturi fanteziste, uneori tulburătoare, uneori stranii, întotdeauna senzuale, sunt foarte apreciate. Va fi acolo. Am să am eu grijă să fie acolo.

– Mai bine cedezi de acum, o sfătui Luke. În final tot o să ajungi acolo unde te vrea el.

– Am să te pictez oricum, confirmă Ash ridicând din umeri. Dar lucrarea va fi mai vibrantă şi va avea mai multă profunzime dacă te implici şi tu. Lila-Lou?

– Lila Louise, al doilea nume după tatăl meu, locotenent-colonelul Louis Emerson. Şi nu poţi să mă pictezi dacă eu nu-ţi dau voie.

– Faţa ta, corpul tău? Sunt expuse public, îi aminti el.

– Va fi acolo, repetă Julie. Haide, să facem o mică excursie să ne pudrăm nasurile. Scuzaţi-ne.

Pentru a preîntâmpina orice împotrivire, Julie se ridică, o prinse pe Lila de mână şi o trase în picioare.

– Nu mă poate obliga să pozez, şuieră Lila în timp ce Julie o trase după ea. Şi nici tu nu poţi.

– Pun pariu că te înşeli.

– Plus că nu am un aer de ţigancă boemă, sexy.

– În privinţa asta te înşeli cu siguranţă. Ai exact coloritul şi stilul de viaţă potrivit.

– După un singur flirt cu un tip însurat despre a cărui viaţă personală nu ştiam nimic am ajuns să mi se atribuie un stil boem?

– Un stil de ţigancă, râse Julie trăgând-o în baie. E o oportunitate fabuloasă – şi şansa de a trăi o experienţă interesantă, plus că vei fi imortalizată.

– Am să mă simt fâstâcită. Aş putea să merg şi la pipi dacă tot am venit până aici, mormăi Lila intrând într-o cabină. Îmi urăsc timiditatea.

– O să găsească el o soluţie la asta, o asigură Julie urmându-i exemplul şi deschizând uşa cabinei de alături. Am de gând să negociez ca să-mi dea voie să asist la o şedinţă de pozat. Mi-ar plăcea la nebunie să-l văd lucrând şi să pot discuta despre acest proces cu clienţii.

– Pozează-i tu. N-ai decât să fii ţiganca sexy şi boemă.

– Te vrea pe tine. Are o viziune şi te vrea pe tine. La chiuvetă, Julie încercă săpunul cu parfum de grepfrut roz şi îi plăcu. Privind în oglindă, continuă: Plus, dacă faci asta, dacă îi oferi o nouă sursă de inspiraţie, un nou proiect, îl vei ajuta să treacă mai uşor peste suferinţă.

– O, deja lovești sub centură!

– Recunosc, râse Julie împrospătându-şi luciul de buze. Dar e adevărat. Încearcă. Nu eşti o laşă.

– O altă lovitură sub centură.

– Știu.

Înveselită, Julie își bătu prietena pe umăr și porni spre ieșire. Ajunsă la jumătatea scărilor, lăsă să-i scape un țipăt înăbușit.

– Ce-i? Un șoarece? Ce-i?

– Pantofii mei!

Julie o rupse la fugă pe scări, trecu milimetric pe lângă recepție, ocoli în ultima clipă grupul de clienți care tocmai intrase, apoi ieși pe ușă. Rotind capul în stânga și în dreapta, urcă în viteză cele două trepte până la trotuar.

– La naiba!

– Julie, ce s-a întâmplat?

– Pantofii, erau pantofii *mei!* Am văzut pantofii, o pereche de picioare foarte frumoase, un fel de tatuaj pe gleznă. O rochie roșie scurtă. Nu am reușit să văd nimic altceva.

– Julie, Manolo a produs mai multe perechi din pantofii ăia.

– Erau ai mei. Gândește-te. Julie se răsuci pe călcâie, un metru optzeci de furie învăpăiată. Tu ai văzut crima, cineva mi-a spart apartamentul și mi-a luat pantofii. Acum văd o femeie încălțată cu ei ieșind dintr-un restaurant în care luam cina – un restaurant aflat la doar câteva cvartale distanță de locul crimei?

Încruntându-se, Lila își masă brațele. În ciuda căldurii de afară, o străbătuse brusc un fior de gheață.

– Acum începi să mă bagi în sperieți.

– S-ar putea ca Ash să aibă dreptate. Oricine ar fi asasinul, acum te supraveghează. Trebuie să vorbești cu poliția din nou.

– Mă înspăimânți de-a dreptul. Am să le spun, bine, am s-o fac. Promit. Dar au să creadă că sunt nebună.

– Tu doar spune-le. Și pune-ți un scaun sub clanță la noapte.

– Ai uitat că apartamentul tău este cel pe care l-au spart?

– Am să-mi pun și eu un scaun sub clanță.

Jai se strecură în mașină exact în momentul în care Julie ajunse în vârful scărilor. Nu-i plăcea această legătură dintre fratele idiotului și femeia băgăcioasă care se uita cu binoclul în casele oamenilor.

După toate aparențele, nu văzuse suficient cât să-i facă necazuri, dar angajatorul lui Jai nu avea să fie încântat dacă toate aceste detalii rămâneau nerezolvate.

Nu ar fi rămas nerezolvate dacă Ivan nu ar fi împins-o pe curva aia proastă pe fereastră și dacă idiotul nu și-ar fi pierdut cunoștința după câteva pahare. Nu-i pusese chiar atâtea pastile în whisky.

Singura explicație logică era aceea că nenorocitul luase câteva înainte să ajungă ea.

Ghinion, își spuse. Nu-i plăcea nici ghinionul, iar această misiune stătea sub umbra lui.

Poate că fratele știa totuși ceva.

Mansarda lui era securizată ca o fortăreață, dar aceasta nu era un obstacol pentru Jai. Avea la dispoziție câteva ore, având în vedere că pictorul era la cină cu tipa băgăcioasă.

– Apartamentul fratelui, îi spuse lui Ivan. Du-mă acolo, apoi întoarce-te, stai cu ochii pe frate și pe ceilalți. Anunță-mă când pleacă.

– Ne pierdem timpul. Zdreanța aia nu știa nimic, și nici nu aveau nimic. Dacă l-au avut vreodată, l-au vândut.

De ce era nevoită să lucreze cu tâmpiți?

– Ești plătit să faci ceea ce îți cer eu. Ți-am dat, totuși, un ordin.

Apoi avea să se ocupe de cel puțin unul dintre detaliile rămase nerezolvate.

Lila nu se împotrivi când Ash insistă să o conducă acasă – fiindcă Luke insistase să facă același lucru cu Julie, în direcție opusă.

– E interesant că îi cunoști și pe Julie, și pe Luke, având în vedere trecutul lor comun, remarcă ea.

– Viața e plină de ciudățenii.

– Așa e. Și a fost ciudat să văd scăpărarea dintre ei.

– Scăpărare?

– Flacără veche, arzând înăbușit, plus câteva scântei proaspete.

Scoase un sunet ca un *poc*, fluturându-și mâinile în aer.

– Flacără veche, căsnicie scurtă și nasoală, stinsă, decretă el.

– Pun pariu.

– Pui pariu?

– Nu ești prea atent, fiindcă nu faci decât să-mi repeți cuvintele. Ei bine, pun pariu – să zicem pe zece dolari – că între ei e un *poc* și nu un *fâs*.

– Accept pariul. Luke are deja o relație pe jumătate serioasă.

– Pe jumătate serioasă înseamnă doar pentru sex, iar persoana respectivă nu e Julie. Arată minunat împreună. Amândoi chipeși și sănătoși și cu alură sportivă.

– Hai pe la apartamentul meu.

– Stai. Poftim? Simți o zvâcnire de euforie – scântei proaspete – și consideră că era mai înțelept să evite arsura. Știam eu că nu ești atent.

– E la doar câteva străzi de aici. Nu e târziu. Poți să vezi spațiul de lucru, să te relaxezi în el. Nu am de gând să mă dau la tine.

– Acum mi-ai stricat seara. Glumeam, adăugă ea repede când îi văzu schimbarea din privire. Julie o să mă cicălească până accept să pozez cel puțin pentru câteva schițe, iar la final o să-ți dai seama că te înșeli complet în privința mea.

– Vino să vezi cum e, știu că ești curioasă. Sunt sigur că după aceea o să renunți la atitudinea ostilă.

– Ce drăguț! Dar e adevărat că îmi place să văd locuri noi și nu e foarte târziu. Și cum nu ești interesat să te dai la mine, sunt în siguranță, așa că de ce nu?

– Nu am zis că nu sunt interesat să mă dau la tine, o corectă el. Am spus că n-am s-o fac. Cum l-ai cunoscut pe mizerabilul ăla infidel? Cel pe care l-ai împărțit cu Julie.

– Pare deplasat de sexy când pui astfel problema, râse ea. Am împărțit un taxi, pe o ploaie torențială. A fost romantic, pur și simplu unul dintre lucrurile alea care

se întâmplă în New York. Nu purta verighetă și în mod cert nu a sugerat în vreun fel că ar fi căsătorit sau implicat într-o altă relație. Am sfârșit prin a merge să bem ceva, câteva zile mai târziu am luat cina împreună și așa mai departe. Ceea ce ar fi putut fi o situație cu adevărat oribilă s-a transformat în ocazia de a-mi cunoaște cea mai bună prietenă, deci tot a fost bun la ceva și ticălosul acela. Lila era capabilă să schimbe cursul conversației într-o clipă; o făcu și de data asta: Când ți-ai dat seama că ești talentat?

– Nu îți place să vorbești despre tine, așa-i?

– Nu am prea multe de spus, iar alți oameni sunt mai interesanti. Făceai la grădiniță picturi cu degetul care s-au dovedit fabuloase și profunde și pe care mama ta a hotărât să le pună în ramă?

– Mama nu e atât de sentimentală. Cea de-a doua soție a tatălui meu a înrămat o schiță în creion a câinelui ei, făcută când aveam vreo treisprezece ani. Drăguț câine. Uite, aici e.

Se apropiau de o clădire cu trei niveluri, din cărămidă veche, cu ferestre mari. Unul dintre vechile depozite de mărfuri, convertite în locuințe cu mansardă, își spuse Lila. Îi plăceau la nebunie spațiile astfel amenajate.

– Pun pariu că tu ai etajul doi, pentru lumină.

– Așa e.

Ash descuie ușa masivă de otel și se grăbi să dezactiveze sistemul de alarmă. În spatele lui, Lila se opri uluită. Se așteptase la un hol mic în care să vadă un lift de marfă și ușile apartamentelor de la parter.

Era în schimb un spațiu deschis uriaș, fluidizat prin arcade de cărămidă. Observă pardoseala din scânduri late, pereții decorați cu opere de artă, scaunele moderne aranjate ca pentru o conversație, farmecul unui șemineu dublu încorporat în piciorul unei arcade.

Tavanul era foarte înalt, deschizând spațiul spre etaj, la care se ajungea pe o scară cu balustrade elegante din cupru.

– E fantastic! exclamă ea.

Cum Ash nu încercă s-o oprească, înaintă spre bucătăria pardosită cu gresie într-un model alb-negru,

admirând tejghelele de beton lustruite și masa neagră, de dimensiuni generoase, în jurul căreia se aflau șase scaune cu spătar înalt.

Pereții în culori neutre din întreaga locuință serveau drept fundal pentru opere de artă. Tablouri, schițe, desene în cărbune, acuarele. O colecție după care oricare galerie ar fi fost înnebunită, reflectă Lila.

– Întreaga clădire e a ta! Doar a ta. Ajunsese într-o altă zonă, o combinație de bibliotecă și cameră de zi, înzestrată cu propriul șemineu. Un loc mai intim, decise ea, deși nu era separat de restul apartamentului. E doar a ta, repetă șocată. E suficient de mare pentru o familie de zece persoane.

– Uneori chiar se adună atâtea.

– Ești... O! râse ea, clătinând din cap. Presupun că e adevărat. Primești frecvent vizitele rudelor a căror evidență o ții într-un tabel.

– Din când în când, la intervale neregulate.

– Și ai păstrat vechiul lift, se miră ea apropiindu-se de ascensorul larg, cu gratii.

– Se dovedește util. Dar putem folosi scările, dacă preferi.

– Prefer scările fiindcă astfel pot să arunc o privire și la primul etaj. E minunat cum ai folosit spațiul – culoarea, textura, totul. Fiindcă într-adevăr voia să arunce o privire, se apropie de scară, mărturisind: În unele apartamente de care mă ocup stau și mă întreb ce-a fost în capul oamenilor. De ce au pus asta aici în loc să o pună acolo sau de ce au demolat un perete – sau nu l-au demolat. Nu și aici. Dacă ai vreodată nevoie de îngrijitor temporar pentru locuința asta, ai numărul meu.

– Da, îl am.

– Gândește-te că doar atât ai despre mine. Acum spune-mi, câte dormitoare sunt aici?

– Patru la etajul ăsta.

– Patru, la etajul ăsta. Cât de bogat ești de fapt? Și nu întreb fiindcă aș avea de gând să mă mărit cu tine pentru bani. Sunt doar băgăcioasă, după cum mi-e firea.

– Ai reușit să-mi strici seara.

Veselă, Lil se îndreptă spre ceva ce semăna cu o cameră de oaspeți. Deasupra patului cu baldachin deschis trona un tablou impresionant, cu un câmp de floarea-soarelui pur și simplu saturat de culoare.

Dintr-odată se opri, împreunându-și sprâncenele.

– Stai!

Urmându-și simțul olfactiv, se îndepărtă rapid de scări până ajunse în ceea ce părea să fie dormitorul principal, cu un pat uriaș de otel și o plapumă bleumarin mototolită.

– Nu mă așteptam să am oaspeți când... bolborosi el jenat.

– Nu e vorba de asta, replică ea intrând grăbită în încăpere. Boudoir.

– Bărbații nu au budoare, Lila-Lou. Au dormitoare.

– Nu, nu, parfumul. Parfumul lui Julie. Nu-l simți?

Îi luă o clipă să-l detecteze, ceea ce o făcu pe Lila să-și dea seama că simțurile lui fuseseră captivate de propriul ei parfum – ceva proaspăt și jucăuș. Tonurile profunde, senzuale, pluteau însă în aer.

– Acum da.

– E o nebunie, Doamne, o nebunie, dar ai avut dreptate. Cu inima bubuindu-i, se agăță de brațul lui. Ai avut dreptate în privința spargerii din locuința lui Julie fiindcă, oricine ar fi fost persoana care i-a furat din casă, a trecut pe aici. Poate chiar se mai află aici.

– Rămâi pe loc, îi porunci el, însă Lila nu doar își înteți strânsoarea, ci îi prinse brațul cu ambele mâini.

– În nici un caz, fiindcă bărbatul mare și curajos care îți spune să rămâi pe loc e cel care sfârșește tăiat în bucățele de cuțitarul nebun ascuns în dulap.

Ash se duse direct la dulap, cu Lila încă agățată de el, și îl deschise larg:

– Nu-i nici un cuțitar nebun.

– Nu în dulapul ăsta. Pun pariu că în toată casa există vreo douăzeci de dulapuri.

În loc să o contrazică, Ash o luă cu el în timp ce scotoci sistematic etajul întâi.

– Ar trebui să avem o armă, oftă ea.

– Mitraliera mea AK-47 e la reparat momentan. Nu e nimeni aici şi nici la parter, având în vedere că ai verificat fiecare colţişor de acolo. Plus că parfumul se simte cel mai puternic în dormitorul meu.

– Oare asta nu înseamnă că pe acolo a trecut ea ultima dată? Sau acolo a stat cel mai mult? Sunt sigură că e femeie, fiindcă nu-mi pot imagina un ucigaş-spărgător-cuţitar care să poarte parfum Boudoir.

– Poate. Trebuie să-mi verific atelierul. Ascultă, poţi să te încui în baie dacă ţi-e frică.

– Nu am de gând să mă încui în baie. Tu nu ai citit *Shining*?

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Resemnat, se întoarse la scări şi începu să urce cu ea agăţată de cureaua lui.

În mod normal, spaţiul de lucru larg, plin de culoare şi de diverse obiecte, ar fi fascinat-o. Acum căută semne de mişcare, pregătindu-se sufleteşte pentru un atac. Dar nu văzu decât mese, şevalete, pânze, borcane, sticle, cârpe, prelate. Pe un perete se afla un imens panou de plută plin ochi cu fotografii, schiţe şi, ocazional, câte o notiţă mâzgălită de mână.

Simţi miros de vopsea, de ceva ce i se păru a fi terebentină, cretă.

– Sunt multe mirosuri aici, comentă ea. Nu ştiu dacă aş putea să identific parfumul printre ele.

Ridică ochii spre cupola de sticlă, apoi cercetă zona de relaxare, în care se aflau o canapea lungă de piele, câteva mese, o lampă, un cufăr.

Mai calmă, îşi desprinse mâinile de pe cureaua lui şi se apucă să studieze restul încăperii.

Ash aşezase zeci de pânze în teancuri lângă pereţi. Ar fi vrut să-l întrebe ce îl determinase să le picteze, apoi să le pună deoparte. Ce făcea cu toate acele pânze, dacă nu cumva le ignora complet. Dar nu părea momentul potrivit pentru a-şi potoli curiozitatea.

Apoi văzu sirena.

– O, Doamne, e superbă. Şi înspăimântătoare. Înspăimântătoare aşa cum doar adevărata frumuseţe poate fi. N-o să-i salveze, aşa-i? Nu e o Ariel în căutarea iubirii,

dorindu-şi să se transforme în femeie. Marea e singurul amant de care are nevoie sau pe care îl doreşte. Îi va privi înecându-se. Dacă vreunul ajunge la stânca ei, s-ar putea să-l aştepte o soartă mai rea decât moartea prin înec. Chiar şi aşa, ultimul lucru pe care îl va vedea va fi frumuseţea ei.

Şi-ar fi dorit să atingă acea coadă şerpuitoare, iridescentă; fu nevoită să-şi ducă mâna la spate pentru a se abţine.

– Ce titlu i-ai pus?

– *Ea aşteaptă*.

– E perfect. Pur şi simplu perfect. Cine îl va cumpăra, mă întreb? Şi vor înţelege mesajul sau vor vedea doar sirena frumoasă pe stânci, veghind peste marea învolburată?

– Depinde de ceea ce vor să vadă.

– Asta înseamnă că nu se uită cu adevărat. Şi cu asta mi-ai distras atenţia. Nu mai e nimeni aici. A venit, a plecat. Lila se întoarse şi îl văzu pe Ash privind-o. Ar trebui să chemăm poliţia.

– Şi ce anume să le spunem? Că am simţit un miros de parfum care va dispărea oricum până ajung ei? Nu este nimic nelalocul lui, cel puţin nu din câte îmi dau seama.

– De la Julie a luat câteva lucruri. Probabil ţi-a luat ceva. Doar mărunţişuri, ca un fel de suvenir. Dar asta e mai puţin important, nu-i aşa?

– Ba da. Aici nu a venit să te caute pe tine, ci să caute ceva. Ce avea Oliver şi îşi doreşte ea? Nu avea cum să găsească acel ceva aici.

– Ceea ce înseamnă că va căuta în continuare. Eşti în pericol, Ash, mai mult decât mine.

capitolul 7

Poate că avea dreptate, dar insistă oricum să o conducă acasă şi să verifice fiecare încăpere înainte de a o lăsa singură.

Apoi o luă spre casă sperând pe jumătate ca ucigașul să mai facă o încercare. Avea chef să răspundă cu vârf și îndesat – chiar dacă era vorba de o femeie încălțată cu pantofi de firmă și având un tatuaj pe gleznă, cum afirmase Julie.

Oricine ar fi fost persoana care-i ucisese fratele – sau fusese cel puțin complice la crime – intrase în casa lui, trecuse de sistemul de securitate și făcuse nestingherită un tur al locuinței.

Nu însemna acest lucru că cineva îl supraveghea? Femeia aceea știuse fără îndoială că avea drum liber, nu? Mai mult, știuse când să plece. Se aflase acolo cu doar câteva minute înainte să intre el cu Lila. Parfumul ar fi dispărut dacă s-ar fi scurs mai mult timp.

Bilanțul până în acel moment? Două crime, două intrări prin efracție și o supraveghere constantă.

În ce naiba se vârâse Oliver? În mod cert, nu fusese vorba de jocuri de noroc, nici de droguri. Pe ce tranzacție de neratat, pe ce afacere uriașă izbutise Oliver să pună mâna?

Orice ar fi fost, murise odată cu el. Această femeie, indiferent pentru cine lucra, putea să-l urmărească și să-i umble prin lucruri oricât dorea. Nu o să găsească nimic, fiindcă nu avea nimic.

Nimic în afară de un frate mort, o familie îndurerată și o povară imensă de vinovăție și furie.

Intră în casă gândindu-se că trebuia să schimbe codul de securitate – oricât de puțin ar fi ajutat. A doua zi avea să ceară companiei de pază să îmbunătățească sistemul, dar deocamdată trebuia să verifice dacă vizitatoarea nepoftită își luase vreun suvenir.

Se opri pentru o clipă, trecându-și ambele mâini prin păr. Era un spațiu mare, reflectă el. Îi plăcea să aibă loc suficient ca să lucreze, să se destindă și să le asigure confortul numeroșilor membri ai familiei sale.

Acum trebuia să-l ia la puricat, știind că cineva reușise să deschidă încuietorile sofisticate.

Îi luă mai mult de o oră să alcătuiască o listă scurtă și ciudată cu lucrurile dispărute: sărurile de mare care îi plăceau în mod deosebit mamei lui, cerceii pe care sora

lui (parțial vitregă, din cea de-a doua căsătorie a mamei) îi uitase când ea și mama lor își petrecuseră acolo o noapte, cu câteva săptămâni în urmă, micul vitraliu pe care sora lui (soră vitregă, din cea de-a patra căsătorie a tatălui) i-l oferise de Crăciun și o pereche de butoni din argint, încă nescoși din cutia albastră de la Tiffany.

Nu se obosise să ia banii, pe care probabil îi găsise în sertarul mesei de birou. Erau doar câteva sute, dar de ce nu-i luase?

Prea impersonali? reflectă el. Nu la fel de tentanți? Cine naiba putea ști?

Neliniștit, urcă în atelier. Nu putea lucra la sirenă – starea lui de spirit era complet nepotrivită – dar o studie, gândindu-se că Lila îi intuise perfect sentimentele. Nu se așteptase ca ea să vadă ceea ce vedea el, cu atât mai puțin să înțeleagă.

Nu se așteptase să-l fascineze în așa măsură. O femeie cu ochi de țigancă ce utiliza o unealtă multifuncțională cu aceeași naturalețe cu care ar fi folosit un ruj. Una care îi împărtășea viziunea despre o pictură neterminată și care să străduia să ofere alinare unui străin.

O femeie care scria despre vârcolaci adolescenți și nu avea o casă a ei – fiindcă așa voia ea.

Poate că avea dreptate – poate chiar nu știa despre ea mare lucru în afară de numărul de telefon. Însă avea să afle, după ce o picta.

Cu acest gând în minte referitor la Lila, montă un alt șevalet și începu să pregătească o pânză.

Lila se opri în fața clădirii lui Ash, studiind-o în lumina intensă a zilei. Nu avea nimic special pe dinafară, își spuse. O simplă construcție de cărămidă veche, cu doar câteva trepte deasupra nivelului străzii. Oricine ar fi trecut pe acolo ar fi putut să creadă, la fel ca ea, că era amenajată în vreo cinci sau șase apartamente locuite de tineri înstăriți care voiau să ducă un trai boem.

Realitatea era complet diferită. Ash își crease o casă care să-i reflecte întru totul personalitatea de artist și de bărbat dedicat familiei. Voise un spațiu în care

numeroasele rude să se simtă confortabil, iar el să se poată dedica artei.

Acest lucru necesita un ochi limpede și o cunoaștere de sine considerabilă. Ashton Archer știa exact cine era și ce voia. Și, din motive absolut de neînțeles, voia să o picteze.

Se apropie și apăsă pe butonul soneriei.

Era probabil acasă. Nu trebuia să lucreze? Ea ar fi trebuit să termine un capitol, dar pur și simplu nu reușea să se concentreze. Acum foarte probabil îl deranja și pe el de la muncă. De fapt, ar fi putut să-i trimită doar un mesaj să...

– Ce-i?

Tresări efectiv în fața acelei silabe scurte – o acuzație foarte clară – răsunând prin difuzor.

– Scuze. Sunt Lila. Voiam doar să...

– Sunt în atelier.

– A, ei bine, eu...

Auzi ceva bâzâind, altceva scoțând un clinchet scurt. Cu grijă, încercă mânerul rotund al ușii masive. Când aceasta se deschise, își imagină că era echivalentul unei invitații.

Păși cu grijă înăuntru și trase ușa după ea. Auzi din nou un clinchet scurt, hotărât. Porni spre scări, dar se întoarse și se îndreptă spre grilajul mare al liftului.

Cine nu ar fi vrut să urce cu el? se întrebă. Apăsă butonul trei, surâzând când liftul se opinti cu un geamăt.

Îl văzu imediat printre gratii. În fața unui șevalet, schițând ceva pe o pânză.

Nu, nu era o pânză, își dădu ea seama pe când deschidea cu forță grilajul ascensorului. Mai curând un carnet de schițe foarte mare.

– Trebuia să ies, îi spuse pe un ton spășit. Am diverse comisioane de făcut. Am adus cafea. Și o brioșă.

– Bun, rosti el fără să-i arunce vreo privire. Pune-l jos, du-te să stai acolo. Exact acolo.

– Am fost la poliție. Am vrut să-ți spun.

– Du-te să stai acolo și spune-mi. Nu, pune ăla jos. Îi smulse pachetul de mâncare din mână, îl puse pe o masă de lucru aglomerată, apoi o trase pur și simplu

în fața ferestrelor late. Întoarce-te așa, dar uită-te la mine, îi ceru.

– Nu am venit să pozez – și, în plus, ziceai că mâine vom face asta.

– Și azi e bine. Privește-mă, atât.

– Nu am spus că am să pozez pentru tine. De fapt, chiar nu mă simt confortabil...

Ash o întrerupse cu un sunet la fel de scurt ca exclamația cu care o primise la interfon:

– Taci un minut. Nu e bine, mormăi el, cu mult înainte ca minutul să expire.

Lila fu cuprinsă de o ușurare profundă. Se simțise, chiar și în acele câteva secunde, ca un fluture țintuit într-un clasor.

– Ți-am spus eu că nu voi fi bună la asta.

– Nu, tu ești în regulă. Starea mea de spirit nu e bună. Își aruncă deoparte creionul și o privi cu ochi îngustați, apoi își băgă mâinile în păr. Ce fel de brioșă?

– Ei, cu mere și nucă. Am trecut pe la patiseria lui Luke venind încoace de la poliție. Apoi m-am gândit că ai vrea să-ți povestesc.

– În regulă. Povestește-mi.

Scormoni prin pungă, scoase două cafele și o brioșă imensă. Când mușcă din brioșă, Lila se încruntă:

– E foarte mare. Credeam că o vom împărți.

– Nu prea cred, bombăni el luând o nouă înghițitură. Cum a fost la poliție?

– M-am dus acolo, i-am prins pe Fine și pe Waterstone pe picior de plecare. Dar s-au oprit cât să le spun despre teoria ta, apoi despre parfumul pe care l-am simțit aici.

Privind-o – prea mult, căci stătuse cu creionul în mână –, Ash luă o înghițitură lacomă de cafea.

– Iar ei au spus că vor verifica ipoteza într-o manieră care arăta destul de clar că, după părerea lor, nu faci decât să le irosești timpul.

– S-au exprimat politicos. M-au enervat la culme. Pe tine de ce nu te enervează?

– Fiindcă îi înțeleg foarte bine. Chiar dacă ar crede că e adevărat, ceea ce e puțin probabil, ce ar putea să

facă cu informațiile astea? Nimic. Nici eu nu știu nimic, nici tu nu știi nimic. Oricine ar fi persoana care a intrat aici prin efracție și în apartamentul lui Julie probabil și-a dat seama deja de acest lucru. În orice ar fi fost implicați Oliver și prietena lui, noi nu suntem. Am să-i întreb și pe ceilalți membri ai familiei, să văd dacă nu cumva a spus cuiva ce punea la cale. Dar asta e puțin probabil, mai ales dacă era ceva ilegal sau dubios, și probabil era și una, și alta.

– Îmi pare rău.

– Nu ai de ce. Poate că s-au lăudat despre asta – vreun detaliu dezvăluit în fața unui frate sau a altuia. S-ar putea să-mi fac o idee dacă-i întreb.

Rupse în două ceea ce mai rămăsese din brioșă și îi oferi jumătate.

– Vai, mulțumesc.

– E bună. Ar fi trebuit să iei două.

Își luă cafeaua înainte de a traversa atelierul, apoi deschise larg o ușă dublă.

– O, Dumnezeule! E secțiunea de costume! Încântată, Lila veni în grabă lângă el. Ia te uită! Rochii, eșarfe, fleacuri. Și lenjerie foarte, foarte sumară. Am făcut teatru la școală – foarte puțin timp, fiindcă tatăl meu a fost transferat –, iar costumele erau partea mea preferată.

– Nici una nu corespunde perfect, dar asta e suficient de bună deocamdată, zise Ash întinzându-i o rochie de vară albastru-pastel. Culoarea e nepotrivită și lungimea e nepotrivită, dar de la brâu în sus seamănă cu ceea ce vreau. Îmbrac-o, descalță-te.

– Nu am de gând s-o îmbrac. Dar e foarte frumoasă, murmură ea atingând fusta dintr-un material fluid.

– Îmbrac-o pentru o oră, acordă-mi o oră și va fi a ta.

– Nu poți să mă mituiești cu o... e Prada!

– E a ta pentru o oră.

– Am de făcut diverse comisioane, iar Thomas...

– Am să te ajut eu cu nenorocitele alea de comisioane. Trebuie să merg să-mi ridic corespondența oricum. Nu am mai ridicat-o de câteva zile. Iar Thomas e motan. Nu va păți nimic.

– E un motan căruia îi place să aibă companie.

Prada, reflectă ea, atingând fusta din nou. Cumpărase o pereche de escarpeni negri Prada, convingându-se singură că avea nevoie de ei, mai ales că erau și la promoție. De fapt, dusese o bătălie aprigă la lichidarea de stoc a magazinului Saks, în departamentul de la etajul opt.

„Mărcile nu contează", își aminti, în timp ce o mică voce vicleană îi susură: „Prada".

– Și de ce trebuie să-ți ridici corespondența? Puse întrebarea în egală măsură din curiozitate și pentru a-și abate gândurile de la Prada. Nu ți-e adusă pur și simplu?

– Nu. Am o cutie poștală. Acordă-mi o oră și am să mă ocup de comisioanele tale stupide.

– Grozav. Zâmbetul radios făcu să-i apară pentru o clipă gropița minusculă. Am nevoie de mai multe obiecte de la raionul de produse sanitare pentru femei. Am să-ți dau lista.

Ash îi aruncă o privire amuzată cu ochii săi verzi și pătrunzători:

– Am surori, o mamă, un mic cârd de mame vitrege, precum și nenumărate mătuși și verișoare. Crezi că m-ar deranja așa ceva?

– O oră, spuse Lila înfrântă. Și îmi rămâne mie la final rochia.

– S-a făcut. Poți să te schimbi acolo. Și scoate-ți chestia aia din păr. Îl vreau desfăcut.

Urmându-i instrucțiunile, Lila intră într-o baie spațioasă, decorată în alb și negru ca bucătăria și echipată cu o oglindă triplă. De genul celor care o făceau să verse câteva lacrimi în cabinele de probă din magazinele universale.

Se schimbă în rochia albastru-pastel. Savură doar pentru o clipă nu doar senzația de a o purta – mai încercase și altă dată haine de firmă –, ci și gândul că putea fi a ei.

Puțin cam mare în dreptul bustului, dar nu-i venea rău. Și putea s-o ducă la ajustat. Hotărând că premiul merita efortul, se descălță de sandale și își scoase elasticul din păr.

Când ieşi din nou, Ash stătea la fereastră, uitându-se afară.

– Nu am farduri la mine, spuse Lila.

– Nici nu ai nevoie acum. Sunt doar schiţe preliminare. Se întoarse s-o studieze şi conchise: Culoarea nu te prinde rău, dar ţi-ar sta mai bine în ceva mai îndrăzneţ. Vino aici.

– Eşti cam tiran când îţi intri în pielea de artist. Se opri în dreptul şevaletului, unde îşi văzu propriul chip, în nenumărate versiuni, din diverse unghiuri şi cu diverse expresii. Arată exact ca mine! E straniu, murmură ea, simţindu-se expusă. De ce nu foloseşti fata care a pozat pentru sirenă şi pentru tabloul ăsta? E atât de frumoasă.

– Există tot felul de frumuseţi. Îţi vreau părul... O îndoi pur şi simplu de la mijloc, îşi trecu mâinile prin părul ei, apoi o îndreptă la loc. Scutură-ţi-l, îi porunci.

Lila se supuse cu ochii scânteind – nu de furie, ci de amuzament pur feminin.

– Aşa. O prinse de bărbie şi îi împinse uşor capul în sus. Exact aşa. Ştii cu mult mai multe decât ar putea şti orice alt bărbat. Pot să te privesc la lumina lunii, la lumina stelelor, la lumina focului, dar nu voi afla niciodată ce anume ştii, ce gândeşti. Bărbaţii care privesc dansul cred că te pot avea, dar tu nu aparţii nimănui până nu alegi să o faci. Asta e puterea ta. Întorcându-se la şevalet, îi ordonă: Bărbia sus, capul pe spate. Ochii la mine.

Lila îşi simţi din nou inima bubuind, iar picioarele i se înmuiară.

– Toate femeile pe care le pictezi ajung să se îndrăgostească de tine?

– Unele ajung să mă urască. Sau cel puţin să le displacă profund persoana mea.

Ash aruncă deoparte pagina de schiţe, apoi începu una nouă.

– Iar ţie nu-ţi pasă, fiindcă obţii ceea ce te interesează, iar acel ceva nu e femeia în sine.

– Bineînţeles că e şi femeia, o parte din ea. Uită-te la mine. De ce scrii romane pentru tineri?

– Fiindcă e distractiv. Anii adolescenței sunt atât de plini de drame! Atâtea dorințe, descoperiri, nevoia teribilă de a aparține unui grup, teama cumplită de a nu fi ca toți ceilalți. Dacă adaugi și vârcolaci obții o alegorie, și e mai amuzant.

– Vârcolacii întotdeauna măresc atractivitatea unei povești. Surorii mele Rylee i-a plăcut foarte mult prima ta carte.

– Serios?

– Kaylee e cea mai tare, iar Aiden e un tip grozav, însă personajul ei preferat e Mel.

– O, ce drăguț. Mel e cea mai bună prietenă a lui Kaylee și o tocilară stângace.

– E și normal, având în vedere că și sora-mea e o tocilară și întotdeauna îi susține pe cei asupriți. I-am promis că îi cumpăr al doilea volum și o să i-l ofer cu o dedicație de la tine.

Lila simți plăcerea înflorindu-i în piept.

– Va apărea peste o lună, dar am câteva exemplare de la editură. Am să-i scriu dedicația și am să ți-l trimit.

– Grozav. Voi fi fratele ei preferat.

– Pun pariu că oricum ești. O asculți și chiar și atunci când lucrurile merg rău, îi oferi ceva vesel.

– Fă o piruetă.

– Poftim?

Ash desenă un cerc cu degetul în aer în timp ce schița, însă mișcarea ei nu-l mulțumi.

– Nu, nu, fă o piruetă, o mustră, biciuind aerul cu degetul.

Lila se simți caraghioasă, dar execută o piruetă rapidă.

– Din nou, cu brațele ridicate, distrează-te puțin. Data viitoare avea să pună muzică, pentru a o ajuta să se relaxeze, se gândi el. E mai bine, oprește-te așa, rămâi cu brațele sus. S-a întâmplat vreodată ca tatăl tău să fie trimis în străinătate?

– De câteva ori. În Germania, dar pe atunci eram bebelușe și nu îmi amintesc. În Italia a fost o după

– Da, o misiune mult mai puțin plăcută. A fost detașat din Fort Lee, în Virginia, așa că noi am rămas acolo.

– Greu.

– Viața în armată nu e pentru cei slabi de înger.

– Și acum?

– Încerc să nu fiu slabă de înger. Cât despre tata, a ieșit la pensie și s-au mutat amândoi în Alaska. Le place la nebunie. Au cumpărat un mic magazin și mănâncă frecvent carne de elan.

– Bun, relaxează-te. Mai scuturã-ți părul o dată. Îi vizitezi des?

– La Juneau? Am fost de câteva ori. Mi-am găsit un client în Vancouver, de unde am dat o fugă până la Juneau. La fel am procedat și când lucram la Missoula. Ai fost vreodată acolo?

– Da, e uluitor.

– Așa e, murmură ea lăsându-se în voia amintirilor. Ca o altă lume, la propriu. Ca o planetă nouă. Nu chiar ca planeta de gheață Hoth, dar pe-aproape.

– Ce anume?

– Hoth, planeta de gheață. *Războiul stelelor – Imperiul contraatacă.*

– În regulă. Bine.

Evident, cunoștințele lui despre *Războiul stelelor* erau în cel mai bun caz vagi, decise Lila, așa că schimbă din nou subiectul:

– Ce ai pictat în Alaska?

– Câteva peisaje, fiindcă aș fi fost nebun să nu o fac. Plus o femeie inuită reprezentată ca regina ghețurilor – probabil domnind peste planeta de gheață Hoth, adăugă el zâmbind.

– De ce femei, în mod special? Pictezi și alte lucruri, dar în cea mai mare parte femei, și în ipostaze fanteziste, indiferent că sunt inofensive, ca vrăjitoarea care cântă la vioară în poienița luminată de lună, sau malefice precum sirena mâncătoare de oameni.

Ochii lui se transformară din intenși, pătrunzându-i direct în suflet, în ochi calmi, mai curioși:

– Ce te face să crezi că femeia din poiență este o vrăjitoare?

– Fiindcă puterea ei este evidentă, la fel şi modul în care se bucură de ea tot atât de mult ca de muzică. Sau aşa am văzut-o eu – şi ăsta e şi motivul, cred, pentru care mi-am dorit-o.

– Ai dreptate. E surprinsă într-o clipă în care muzica şi magia se întâlnesc. Dacă aş mai avea tabloul, ţi l-aş oferi la un preţ convenabil, fiindcă tu ai înţeles asta. Dar chiar şi aşa, unde l-ai pune?

– Ăsta ar fi un mic obstacol. Dar te întreb din nou, de ce femei cel mai adesea?

– Fiindcă sunt puternice. Ele sunt sursa vieţii, iar asta e o magie în sine. Ajunge deocamdată. Cu privirea aţintită asupra ei, Ash azvârli creionul deoparte. Trebuie să găsesc rochia potrivită, ceva care să se mişte.

Nefiind sigură că avea să primească un răspuns favorabil, Lila nu îl întrebă dacă putea să vadă ce făcuse, ci se apropie pur şi simplu de şevalet şi se uită.

Atâtea unghiuri ale chipului ei, iar acum şi ale corpului, îşi zise.

– E vreo problemă? se interesă el.

– E ca oglinzile triple din vestiare. Vezi prea mult, oftă ea scuturându-şi umerii.

Avea să vadă şi mai mult după ce o convingea să pozeze nud, dar trebuia să o ia pas cu pas, se gândi Ash.

– Hai să rezolvăm comisioanele, propuse el.

– Nu e nevoie să mă ajuţi. Tocmai am primit o rochie nouă.

– Trebuie să merg oricum după corespondenţă. Şi trebuie să ies de aici, adăugă el aruncând o privire în jur. Probabil ai nevoie de pantofi.

– Da, am. Lasă-mi un minut.

Rămas singur, Ash îşi scoase telefonul, însă duzina de mesaje vocale, e-mailuri şi mesaje text îi provocă o durere de cap sfâşietoare.

Da, trebuia să iasă din casă.

Chiar şi aşa, îşi făcu timp să răspundă la câteva până reapăru Lila, îmbrăcată în pantalonii scurţi şi maioul pe care le purtase când sosise.

– Am împăturit rochia frumos, în caz că decizi că nu-mi rămâne mie, până la urmă.

– Nu e rochia mea.

– E cu siguranță prea scurtă pentru tine, dar... Ah, făcu ea, brusc întristată. E rochia altcuiva. Lasă-mă s-o pun înapoi.

– Nu, ți-am spus s-o păstrezi. Chloe a lăsat-o aici – sau poate a fost Cara – acum câteva luni. Oricine ar fi fost, știa regulile.

– Există reguli?

– Dacă îți lași ceva aici mai mult de două luni, obiectul respectiv ajunge în garderobă sau la gunoi, explică el în timp ce o conducea pe Lila spre lift. Altfel aș avea lucrurile lor împrăștiate peste tot.

– Strict, dar corect. Cara. Soră? Model? Iubită?

– Soră parțial vitregă, din partea tatei. Cum unul dintre mesaje fusese de la Cara, gândurile lui se întoarseră din nou la Oliver: Putem să-i ridicăm cadavrul mâine.

Lila îi atinse ușor mâna pe când el deschidea grilajul liftului.

– Asta e un lucru bun. Înseamnă că puteți organiza înmormântarea în curând, să vă luați la revedere.

– Înseamnă un circ emoțional, dar nu poți ieși cu măturile la înaintare până nu termină de dansat elefanții.

– Cred că înțeleg asta, și nu a fost un compliment la adresa familiei tale, spuse ea după o clipă.

– Sunt puțin cam sătul de familia mea în momentul de față. Ash își luă cheile și ochelarii de soare și-i întinse o sacoșă de pânză. Poți să pui asta în poșeta ta, te rog? Pentru corespondență.

Lila nu își putea imagina de ce ar fi avut nevoie de un sac pentru corespondență, dar se conformă.

– E o perioadă obositoare, remarcă ea.

– Nici nu știi. De fapt, ar trebui să știi. Ar trebui să vii la înmormântare.

– O, nu cred...

– În mod cert. Ai să distragi atenția, plus că tu nu-ți pierzi capul într-o criză. Vor fi mai multe crize. Am să trimit un șofer după tine la ora zece.

– Eu nu l-am cunoscut.

– Ai o legătură cu el și mă cunoști pe mine. Luke va fi în aceeași mașină. Duminică. Poți să vii duminică?

„Găsește o minciună", se îndemnă Lila, știind că nu putea să o facă.

– Păi, e ziua mea liberă, între familia Kilderbrand și familia Lowenstein, dar...

– Atunci e în regulă, zise Ash luând-o de braț și pornind spre est.

– Aveam de mers un cvartal mai jos, protestă ea.

– Facem o oprire mai întâi. Acolo, îi arătă el spre un butic neconvențional cu haine de damă.

Așteptarea la semafor, masa huruitoare a unui camion uriaș, trăncănitul unui grup de turiști îi lăsară Lilei răgaz să-și tragă sufletul.

– Ashton, dar nu cumva familia ta mă va privi ca pe un oaspete nepoftit la înmormântare, având în vedere că nu sunt decât o vecină băgăcioasă?

– Lila, am doisprezece frați și surori, dintre care mulți au soți, respectiv soții, foști soți sau foste soții, copii și copii vitregi. Am diverse mătuși, unchi și bunici. Nimeni nu e un oaspete nepoftit.

Traversă strada trăgând-o după el, ocolind o femeie cu un bebeluș ce plângea în cărucior, și intră direct în magazinul stilat, cu prețuri pe măsură, după cum își imagină Lila.

– Jess.

– Ash! Blonda suplă, în fustă mini alb cu negru și sandale roșii cu toc uriaș, ieși din spatele unei tejghele pentru a-i întinde obrazul. Mă bucur să te văd.

– Am de făcut niște drumuri, mă gândeam să trec pe aici să văd dacă ai găsit ceva.

– M-am apucat de treabă imediat ce m-ai sunat. Am câteva lucruri care s-ar putea să se potrivească. Ea este modelul tău? Eu sunt Jess.

– Lila.

– Ai avut dreptate în privința roșului, îi spuse lui Ash. Și cred că știu care se va potrivi. Veniți în spate.

Îi conduse spre o magazie plină până la refuz, apoi luă două rochii roșii cu fustă amplă de pe un suport cu roți.

– Nu aia, zise Ash. Cealaltă.

– Exact.

Înainte ca Lila să apuce să le vadă bine pe amândouă, Jess puse o rochie la loc și o întinse pe cealaltă.

Ash deschise larg fusta și dădu din cap:

– Ar trebui să meargă, dar am nevoie de culoare dedesubt.

– Nici o problemă. Am dat peste furoul ăsta la o consignație acum câteva săptămâni și l-am luat gândindu-mă că s-ar putea să ți se dovedească util cândva. E perfect. În loc să îngreunezi ținuta cu mai multe jupoane, aici volanele multicolore sunt prinse în partea de jos. Și dacă nu e potrivit, îi poți cere unei cusătorese să îți facă altul.

– Da, hai să vedem. Ash le luă pe amândouă și le împinse spre Lila. Încearcă-le.

– Eu sunt cea care are de făcut comisioane, îi aminti ea.

– Ajungem și la alea.

– Dă-mi voie să te conduc la o cabină de probă. Dorești ceva? întrebă Jess. Niște apă minerală?

– De ce nu? Mulțumesc.

Din nou, își schimbă hainele. Furoul îi stătea larg pe talie, prin urmare își scoase o agrafă de hârtie din poșetă pentru a-l strâmta.

Iar rochia îi venea perfect.

Nu era stilul ei, desigur. Prea roșie, prea îndrăzneață, având în vedere decolteul adânc. Dar talia căzută o făcea să pară mai înaltă, lucru care nu o deranja câtuși de puțin.

– Te-ai îmbrăcat?

– Da. Tocmai... Ei bine, hai înăuntru, spuse ea, când Ash intră fără să mai aștepte.

– Da, asta e. Roti din nou degetul în aer, iar Lila își dădu ochii peste cap, însă execută pirueta. Pe-aproape. Va trebui să...

Se aplecă și ridică poalele fustei până la genunchi.

– Hei!

– Relaxează-te. Ridică asta puțin, dezgolește mai mult din picior, dezvăluie mai multă culoare.

– Furoul e prea larg în talie. L-am prins cu o agrafă.

– Jess!

– Nici o problemă, şi o să aibă nevoie de un sutien mai bun. Să vedem, 32-A?

– Da, mormăi Lila stânjenită.

– Stai aşa, zise proprietara magazinului ieşind pe uşă în grabă.

Chinuindu-se să-şi recapete echilibrul, Lila sorbi din apa minerală în timp ce Ash o studia.

– Pleacă!

– Imediat. Cercei mari de aur, o mulţime de... urmă el plimbându-şi degetele în sus şi-n jos pe încheietura ei.

– Brăţări mari? completă ea.

– Da.

– Scuză-ne o clipă. Jess reintră cu un sutien roşu ca focul, înghiontindu-l pe Ash să iasă. Altfel ar rămâne exact aici, spuse ea cu un zâmbet. Dacă vrei să încerci sutienul, pot să măsor furoul.

Oftând, Lila puse jos apa şi încercă să nu se gândească la faptul că se dezbrăca până la brâu în faţa unei străine.

Cincisprezece minute mai târziu ieşiră cu rochia, sutienul şi slipul asortat pe care îl acceptase într-un moment de slăbiciune.

– Cum s-a întâmplat asta? Eu n-am făcut decât să mă uit pe fereastră.

– Chestie de fizică? sugeră el.

– Acţiune şi reacţiune? Cred că pot da vina pe ştiinţă, atunci.

– Care sunt comisioanele?

– Nu sunt sigură că mai ţin minte.

– Gândeşte-te. O să trecem pe la poştă până atunci.

– Nu mă pot gândi la nimic, răbufni ea. Mi-ai cumpărat lenjerie.

– Face parte din garderobă.

– E lenjerie. E lenjerie roşie. Nici măcar nu te cunoşteam în urmă cu o săptămână, iar acum mi-ai cumpărat lenjerie roşie. Măcar *te-ai uitat* la preţuri?

– Ziceai că nu te măriţi cu mine pentru bani.

Replica lui o făcu să râdă, apoi îşi aminti:

– O jucărie pentru pisici. Vreau o jucărie drăguță pentru Thomas.

– Credeam că are jucării.

Un bărbat în palton până la glezne trecu zorit pe lângă ei, bombănind obscenități. În urma lui rămase un val năucitor de miros de transpirație.

– Iubesc New Yorkul, spuse ea, privind cum pietonii se dădeau la o parte din calea omului furios. Sincer.

– Locuiește pe aici pe undeva, o informă Ash. Îl văd – sau cel puțin îi simt mirosul – de câteva ori pe săptămână. Nu își dă jos niciodată paltonul ăla.

– Așa se explică mirosul. S-a anunțat o temperatură maximă de treizeci și patru de grade pentru azi, și cred că am ajuns deja acolo. Da, Thomas are jucării, dar ăsta este un cadou pentru când voi pleca. Și trebuie să aleg o sticlă de vin pentru soții Kilderbrand. Florile o să le iau sâmbătă.

– Le lași o sticlă de vin și flori?

– Da, așa e politicos. Una dintre numeroasele tale mame ar fi trebuit să te învețe asta. Lila inspiră aroma ce plutea de la cărucioarele de hotdog de pe trotuar – mult mai plăcută decât mirosul Bărbatului cu Palton – și se interesă: De ce merg la poștă cu tine?

– Fiindcă e chiar aici.

Luând-o de mână, o trase înăuntru, apoi până la peretele pe care se aflau cutiile poștale. Când o deschise pe a lui înjură nervos în barbă.

– E destul de plină, observă Lila.

– Au trecut câteva zile, poate o săptămână. În cea mai mare parte sunt reclame. De ce trebuie să moară atâția copaci pentru astfel de gunoaie?

– În sfârșit, un aspect în privința căruia suntem perfect de acord.

Ash răsfoi conținutul casetei, aruncând câteva plicuri în sacul de pânză pe care i-l dădu Lila. În cele din urmă ajunse la un plic antișoc, moment în care înlemni.

– Ce e?

– E de la Oliver.

– O! Lila se zgâi la plic, la scrisul lăbărțat, cu bucle mari. E datat...

– Din ziua în care a fost ucis.

Ash goli conținutul cutiei poștale în sac, apoi rupse plicul, în care găsi o cheie și un bilet scris de mână pe un carton cu monogramă.

Bună, Ash,

O să te contactez peste o zi sau două ca să recuperez cheia. Ți-o trimit doar ca să o păstrezi în siguranță până aranjez restul detaliilor unei tranzacții. Clientul e puțin cam sensibil, deci dacă va trebui să plec din oraș pentru câteva zile, am să te anunț. Ai putea să ridici tu marfa, să mi-o aduci la complex. Am apelat la sucursala Wells Fargo de lângă apartamentul meu. Și cum am falsificat semnătura ta pe formular – exact ca în vremurile bune! – nu ți se va refuza accesul la cutia de valori. Mersi, frățioare.

Ne auzim curând. Oliver

– Ticălosul.

– Ce marfă? Ce client?

– Presupun că o să aflu.

– O să aflăm, îl corectă Lila. Până aici m-am implicat și eu, adăugă ea când Ash îi adresă o privire nedumerită.

– În regulă, zise el strecurând cheia în buzunar. Să mergem la bancă.

– Ăsta ar putea fi mobilul crimei. Nu ar trebui să duci cheia la poliție? se interesă Lila, chinuindu-se să țină pasul cu el.

– Mie mi-a trimis-o.

– Dar la ce se referea cu falsificatul semnăturii tale ca în vremurile bune?

– Copilării. Documente școlare, genul ăsta de lucruri. În cea mai mare parte.

– Dar nu erai tutorele lui legal, așa-i?

– Nu. Nu tocmai. E complicat.

Nu fusese tutorele lui, deduse Lila. Însă fusese persoana pe care se bazase.

– Știa că intrase în bucluc, însă el era în bucluc aproape tot timpul, continuă Ash. „Client sensibil" ceea

ce înseamnă client scos din sărite. Orice ar fi fost obiectul respectiv, nu voia să se afle asupra lui, nici în apartamentul lui. Deci l-a pus într-o cutie de valori și mi-a trimis mie cheia.

– Fiindcă știa că tu o să i-o păstrezi.

– Aș fi aruncat plicul într-un sertar și aș fi fost suficient de iritat cât să i-l trântesc înapoi în brațe când venea după el și să-i spun că nici măcar nu vreau să știu. El știa că o să reacționez astfel, tocmai de asta a făcut-o. Pe lângă faptul că nu ar fi fost nevoit să-mi dea explicații, nici nu l-aș fi lăsat să-mi dea detalii.

– Asta nu înseamnă că e vina ta.

– Nu, nu înseamnă. Unde dracu' e banca?

– O luăm la stânga la următorul colț. Nu au să-mi permită să asist la deschiderea casetei de valori. Nu am autorizație.

– Așa e. Gânditor, încetini pentru o clipă. O să iau obiectul respectiv, orice ar fi, apoi presupun că o să-l ducem la apartamentul tău. Deocamdată. Eu intru la bancă, să termin odată cu asta. Tu intră în vreun magazin, cumpără ceva. Uită-te la mine, îi ceru. O opri, o întoarse spre el și-i spuse rar: E posibil să fim urmăriți, deci hai să dăm impresia că e ceva lipsit de importanță. Facem comisioane.

– Asta era planul pe azi.

– Respectăm planul. Cumpără ceva, iar după ce termin la bancă, mergem pe jos la apartament. O plimbare plăcută și relaxată.

– Chiar crezi că ne urmărește cineva?

– E o posibilitate. Deci. Se aplecă și își trecu ușor buzele peste ale ei, murmurând: Fiindcă ți-am luat lenjerie roșie, du-te și cumpără ceva.

– Am... am să mă duc la piața aia mică din apropiere.

– Fă-ți de lucru pe acolo până vin după tine.

– Bine.

Oricum totul părea să facă parte dintr-un vis ciudat, își spuse Lila pornind spre piață. Pozatul pentru o pictură, lenjeria roșie, biletul de la un frate mort, faptul că fusese sărutată pe trotuar fiindcă era posibil ca de undeva cineva să-i privească.

Așa că n-avea decât să cumpere vinul și să vadă unde o s-o ducă mai departe acel vis.

capitolul 8

Nu dură mult. Ash se gândise adesea că Oliver ar fi putut să-și câștige existența ca falsificator. Imitația era perfectă – la fel ca aceea realizată de Oliver după semnătura tatălui lor sau zeci de alte semnături. Cheia se potrivea, iar după ce funcționarul băncii își folosi propria cheie și scoase caseta, punând-o pe o masă, Ash rămase singur în camera privată, zgâindu-se la cutie.

Orice s-ar fi aflat înăuntru, Oliver și femeia pe care poate că o iubise acesta, cel puțin în felul lui, plătiseră cu viața pentru obiectul respectiv care, pe deasupra, adusese un ucigaș în casa lui și în casa unei prietene.

Deschise cutia și se uită la teancurile de bancnote de o sută prinse cu benzi de hârtie, la plicul gros și la caseta cuibărită cu grijă dedesubt. Era elegantă, din piele maro, imprimată în relief, cu balamale de aur.

Ridică lent capacul și fu orbit de strălucirea obiectului fixat în căptușeala groasă de catifea.

„Pentru așa ceva? se întrebă. Să mori pentru așa ceva?"

Scoase din plic documentele și le trecu în revistă. „Pentru așa ceva?" se întrebă din nou. Înăbușindu-și furia, închise cutia, o încuie și o vârî în plasa de cumpărături, ascunzând-o sub hârtia de ambalaj, laolaltă cu plicul și banii, în timp ce strecură rochia în sacul de corespondență. Avea nevoie de un computer.

Lila își făcu de lucru cât mai mult timp posibil, în limitele rezonabilului. Cumpără vin, două piersici mari și aspectuoase și un mic triunghi de brânză Port Salut, după care zăbovi îndelung la alegerea măslinelor, ca și cum ar fi fost cea mai importantă achiziție a zilei respective. Poate chiar a anului.

În cele din urmă își umplu coșul cu diverse mărunțișuri. La casă, se crispă când văzu cât o costase trasul

de timp, dar avu grijă să-i zâmbească larg casierului, apoi își păstră zâmbetul pe buze și când se întoarse către superba asiatică încălțată cu sandale verde-smarald cu talpă ortopedică înaltă și strălucitoare, căreia îi zise:

– Îmi plac la nebunie sandalele tale.

O spuse pe un ton relaxat, ridicându-și plasa de cumpărături exact cum ar fi făcut în oricare altă împrejurare.

– Mulțumesc. Femeia își coborî privirea exotică până la sandalele multicolore cochete, dar îndelung utilizate, cu talpă joasă, purtate de Lila. Și ale tale sunt foarte drăguțe.

– Pentru umblat, dar nu și pentru a fi stilată.

Mulțumită de ea însăși, Lila se îndepărtă, pornind agale spre bancă.

„Pantofi plictisitori, pentru o viață plictisitoare", decise Jai. Dar oare ce făcea fratele la bancă de atâta timp? Poate merita să-i urmărească încă puțin, iar cum banii erau frumoși și New Yorkul pe gustul ei, avea să continue supravegherea.

Ash ieși din bancă exact când Lila încerca să decidă dacă să intre sau să aștepte pur și simplu afară.

– Nu puteam să mă mai lungesc la cumpărături, zise ea.

– E în regulă. Hai să mergem.

– Ce se afla în cutie?

– Vorbim când ajungem acasă.

– Dă-mi un indiciu, sugeră ea, grăbind iar pasul pentru a nu rămâne în urmă. Diamante însângerate? Oase de dinozaur? Dubloni de aur? O hartă cu localizarea Atlantidei? Fiindcă știu că e acolo jos, undeva.

– Nu.

– Ba sigur e, insistă Lila. Oceanele acoperă cea mai mare parte a planetei, deci...

– Mă refer la faptul că nu am găsit nimic de genul ăsta în cutie. Trebuie să verific niște chestii pe computerul tău.

– Coduri de lansare nucleară, secretul nemuririi, leacul pentru chelia masculină.

Replica ei îi distrase atenția suficient cât să-l determine să o privească:

– Serios?

– Nu am nici un punct de pornire. Stai așa, el se ocupa de antichități. Dalta preferată a lui Michelangelo, sabia Excalibur, tiara reginei Maria Antoaneta.

– Începi să te apropii.

– Serios? Cu ce anume? Bună, Ethan, spune-mi cum te simți azi?

Ash avu nevoie de o clipă până să-și dea seama că i se adresa portarului.

– O, din ce în ce mai bine, domnișoară Emerson. Ați făcut cumpărături?

– Rochie nouă, spuse ea, zâmbindu-i radioasă.

– Să o purtați cu plăcere. O să vă simțim lipsa aici.

Ethan deschise ușile, salutându-l din cap pe Ash.

– Lucrează aici de unsprezece ani, îi explică Lila în drum spre lift. Și știe totul despre toată lumea. Dar e foarte discret. Cum am putea ști sigur care a fost dalta favorită a lui Michelangelo?

– Habar nu am. Mi-e destul de greu să urmăresc labirintul din mintea ta.

– Ești supărat, remarcă ea masându-i brațul. Se vede. E de rău? Ce ai găsit?

– A murit pentru asta. Asta e suficient de rău.

„Nu mai încerca să înviorezi atmosfera", își impuse ea, chiar dacă o ajuta să-și liniștească propriile temeri. Își scoase cheile în lift și nu mai spuse nimic până ajunseră la ușa apartamentului. Zăbovi puțin cu Thomas, care se grăbi să o întâmpine ca și cum ar fi lipsit câteva săptămâni.

– Știu, știu, am stat mai mult decât credeam. Dar m-am întors acum. Ar trebui să îi ia o pisicuță, adăugă ea, ducându-și plasa în bucătărie. Urăște să stea singur.

Pentru a se revanșa față de Thomas, dădu la iveală bunătățile pentru pisici și îl alintă gângurind când i le oferi.

– Poți să-mi spui acum? îl rugă ea pe Ash.

– Am să-ți arăt.

În camera de zi, puse plasa pe masă și scoase caseta de piele.

– E superbă, murmură Lila. Specială. Ceea ce înseamnă că și continutul e superb și special. Își ținu răsuflarea când Ash ridică ușor capacul: O! Chiar e superb. Precis e vechi, ținând cont de ornamentele extrem de complicate. Ăla e aur – aur adevărat, adică? Atâta aur. Și alea sunt diamante adevărate? Un safir?

– O să aflăm. Am nevoie de computerul tău.

– Servește-te. Pot să-l scot?

– Sigur.

În timp ce Lila scotea obiectul din casetă, Ash inițiе o căutare după termenii *heruvim car de luptă ou*.

– Lucrătura e incredibilă, murmură Lila ridicându-l cu infinită precauție în dreptul ochilor. Decorațiunile sunt foarte încărcate, chiar cam țipătoare pentru gustul meu, dar e o adevărată operă de artă. Îngerul de aur trage carul de aur, iar în car se află oul. Iar oul – Dumnezeule, uită-te cum scânteiază. Acelea sunt fără îndoială pietre prețioase autentice, nu-i așa? Dacă sunt... Brusc își dădu seama: E Fabergé? Bijutierul acela rus – sau erau mai mulți, nu știu prea multe despre asta – care crea ouă din aur și nestemate. Nu aș fi ghicit niciodată că au un asemenea grad de sofisticare – cu mult mai mult decât un simplu ou fantezist.

– Fabergé se referă și la o persoană, și la firma pe care a întemeiat-o, murmură absent Ash, care citea de pe ecranul laptopului.

– Sunt obiecte pe care unii le colecționează, așa-i? Sau se află în muzee. Acesta probabil valorează câteva mii, dacă nu câteva sute de mii.

– Mai mult.

– Un milion? Cum Ash clătină din cap, continuând să citească, Lila stărui: Ei, haide, cine ar plăti peste un milion pentru un ou – chiar și unul atât de frumos? E... O, se deschide, are o... Ash, uite! Sărind în sus de bucurie, exclamă: Înăuntru are un mic ceas. Un ceas cu îngerași! E fabulos. Ei bine, *asta* chiar este fabulos. În regulă, accept prețul de un milion luând în considerare ceasul.

– O surpriză. Așa se numește ceea ce se află în interiorul oului.

– E una fantastică. Vreau doar să mă joc puțin. Perspectiva de a descoperi cum fusese realizat îi dădea Lilei furnicături în degete. În cele din urmă își lua seama: Dar n-am s-o fac, având în vedere că, dacă e autentic, ar putea valora un milion.

– Probabil de douăzeci de ori mai mult.

– Poftim?

În aceeași clipă Lila își duse mâinile la spate.

– Pe puțin. „Ou de aur cu ceas, ornat cu diamante și un safir, într-un car de aur cu două roți tras de un heruvim de aur. A fost realizat sub supravegherea lui Peter Carl Fabergé pentru țarul Alexandru al III-lea în 1888", citi Ash. Unul dintre ouăle imperiale. Unul dintre cele opt ouă imperiale pierdute.

– Pierdute?

– Conform textului pe care îl am în față, Fabergé a realizat aproximativ cincizeci de ouă imperiale pentru țarii Alexandru și Nicolae. Patruzeci și două se află în muzee sau în colecții particulare. Opt lipsesc. Carul cu heruvim e unul dintre cele opt.

– Dacă acesta e autentic...

– Asta e primul lucru pe care trebuie să-l verificăm. Bătând cu degetul în plicul pe care-l luase din casetă, Ash urmă: Există câteva documente aici – unele în rusă, din câte bănuiesc. Pe de altă parte, ceea ce am citit confirmă că acesta e unul dintre ouăle imperiale. Doar dacă nu cumva atât oul, cât și documentele sunt falsuri.

– E prea fin realizat ca să fie un fals. Dacă cineva ar avea un asemenea talent, și-ar permite să investească atâta timp, de ce să se apuce de contrafaceri? Și totuși, oamenii o fac mereu, spuse tot ea, înainte ca Ash să deschidă gura. Pur și simplu, nu înțeleg. Se așeză, aplecându-se în față până ajunse la același nivel cu oul, și continuă raționamentul: Dacă e un fals, oricine ar fi interesat să-l cumpere l-ar supune mai întâi unor verificări. Știu că e posibil ca un fals absolut excepțional să treacă de teste, dar e prea puțin probabil. Dacă e autentic... Chiar vorbeai serios când ai spus douăzeci de milioane de dolari?

– Probabil mai mult, din câte citesc. E destul de uşor de aflat.

– Cum?

– Unchiul lui Oliver, şeful lui. Patron şi proprietar al magazinului Old World Antiques. Dacă Vinnie nu ştie, atunci cunoaşte oameni care ştiu.

Oul scânteia în faţa ei, reflectând o epocă a opulenţei. Nu doar o operă de artă remarcabilă, îşi spuse Lila, ci şi o bucăţică de istorie.

– Ash, trebuie să-l duci la un muzeu.

– Cum adică, să intru pur şi simplu la Muzeul Metropolitan şi să le spun: „Hei, ia uitaţi ce am găsit"?

– La poliţie.

– Nu încă. Vreau nişte răspunsuri, iar ei n-o să mi le ofere. Oul acesta era în posesia lui Oliver, trebuie să aflu cum a pus mâna pe el. A fost o tranzacţie? L-a furat sau l-a obţinut cinstit?

– Crezi că e posibil să-l fi furat?

– Nu printr-o spargere, zise el trecându-şi degetele prin păr. Dar să-l fi dobândit printr-o înşelăciune? Folosindu-se de minciună ori manipulare? De la asta nu s-ar fi dat înapoi. Spunea că are un client. A obţinut oul de la clientul respectiv sau urma să i-l predea?

– Ai citit toate documentele din plic? Poate există un contract de vânzare, un fel de factură.

– Nimic de genul acesta, dar nu i-am verificat toate hârtiile din apartament. Avea vreo şase sute de mii, bani gheaţă, în cutia de valori.

– *Sute* de mii?

– Plus minus, spuse Ash atât de absent, încât Lila nu putu decât să caşte ochii mari. Dacă Oliver avea o asemenea sumă, asta înseamnă că nu o primise de multă vreme şi îşi făcuse nişte planuri. Nu voia sau nu putea să declare acei bani. Poate a fost plătit să obţină oul, apoi s-a gândit că suma nu e suficientă şi a încercat să stoarcă de la client un comision mai mare.

– Dacă valorează atât de mult pe cât crezi, de ce să nu fi plătit clientul mai mult? De ce să comită două crime?

Ash nu se obosi să remarce că oamenii erau capabili să omoare și pentru mărunțiș. Sau pur și simplu fiindcă voiau să ucidă.

– Poate intenționau să-l omoare de la bun început, sau poate pur și simplu și-a ales greșit clientul pe care să-l scoată din sărite. În tot cazul, mai întîi trebuie să confirm autenticitatea oului. Trebuie să aflu cum a ajuns la Oliver și cine și-l dorea.

– Și mai departe?

Ochii lui verzi deveniră tăioși ca o lamă:

– Apoi vor plăti pentru că mi-au ucis fratele și au împins o femeie pe fereastră.

– Fiindcă după ce afli ceea ce te interesează, vei merg la poliție.

Ash ezită o fracțiune de secundă, deoarece furia îl făcu să se imagineze aplicând el însuși pedeapsa, dar se uită în ochii Lilei și își dădu seama că nu o putea face. Fu surprins de cât de mult conta opinia ei.

– Da, am să merg la poliție, spuse într-un târziu.

– În regulă. Eu am să pregătesc ceva pentru prânz.

– Ai să pregătești prânzul?

– Trebuie să ne gândim, și asta nu se poate face pe stomacul gol. Luă oul, îl așeză cu grijă în caseta lui protectoare și murmură: L-ai iubit enorm. Era o pacoste pe capul tău, uneori motiv de rușine, adesea o dezamăgire, dar l-ai iubit, deci ai să faci tot ce poți ca să afli de ce a fost ucis. Suferi, iar suferința se împletește cu violență, urmă ea privindu-l în ochi. Nu e imoral să simți asta. E firesc, după cum e firească dorința de a-l pedepsi personal pe ucigaș. Dar nu ai s-o faci. Ai prea multă onoare pentru asta. Așa că eu am să te ajut, începând prin a pregăti prânzul.

Se duse în bucătărie și scoase din plasă alimentele cumpărate.

– De ce nu-mi ceri să ies, să plec, să stau departe de tine?

– De ce aș face asta?

– Fiindcă am adus în casa ta...

– Nu e a mea.

– La locul tău de muncă, se corectă el, un obiect care s-ar putea să valoreze milioane şi care în mod cert a fost obţinut pe căi necinstite, dacă nu chiar ilegale. Indiferent în ce-ar fi fost implicat fratele meu, afacerea a determinat pe cineva să intre prin efracţie în apartamentul prietenei tale, căutându-te pe tine sau informaţii despre tine, şi e foarte probabil ca, atâta timp cât ai legătură cu mine, persoana respectivă, probabil un ucigaş, să continue să te urmărească.

– Ai uitat de pierderea tragică a pantofilor lui Julie.

– Lila...

– Nici un detaliu nu ar trebui trecut cu vederea, spuse ea, punând pe foc o cratiţă mică în care intenţiona să fiarbă paste pentru salată. Iar răspunsul la toate astea e că tu nu eşti Oliver.

– Ăsta e răspunsul?

– Parţial, da. Cred că mi-ar fi plăcut de el, însă probabil mi-ar fi stârnit frustrarea, fiindcă pare să fi irosit atât de mult potenţial, atât de multe oportunităţi. Tu nu o faci, şi asta e o altă parte din răspuns. Tu nu irosești nimic, şi mie mi se pare important să nu irosesc lucruri, sau timp, sau oameni, sau şanse. Ai să-i iei apărarea, deşi consideri că a făcut ceva nu doar stupid, nu doar periculos, ci şi imoral. Dar ai să-i iei apărarea oricum. Loialitate. Iubirea, respectul, încrederea? Toate sunt esenţiale, dar nici una dintre ele nu stă în picioare fără loialitate – şi ăsta e restul răspunsului. Se uită la el cu ochii negri larg deschişi, plini de emoţie: De ce ţi-aş cere să pleci?

– Fiindcă nu îl cunoşteai, şi toate astea îţi complică viaţa.

– Te cunosc pe tine, iar complicaţiile *fac parte* din viaţă. În plus, dacă te dau afară nu o să mă mai pictezi.

– Dar nu vrei să te pictez.

– Nu voiam. Încă nu sunt sigură că vreau, dar acum sunt curioasă.

– Deja am un al doilea tablou în minte.

– Vezi, nu irosești nimic. Cum e asta?

– Tu, întinsă sub un umbrar luxuriant, verde, la apus. Proaspăt trezită din somn, cu părul revărsându-se în toate direcţiile.

– Mă trezesc la apus?

– Oarecum ca o zână, înainte să înceapă noaptea de muncă.

– Aș fi o zână. Chipul i se lumină la acest gând. Îmi place. Din ce ar consta garderoba?

– Smaralde.

Lila se opri din amestecatul pastelor pe care tocmai le turnase în apa clocotită și se zgâi la el:

– Smaralde?

– Smaralde, ca picături dintr-o mare magică, șerpuind între sânii tăi, atârnându-ți din urechi. Aveam de gând să aștept puțin înainte să-ți povestesc despre asta, dar mai bine dau toate cărțile pe față cât încă mai ai timp să te răzgândești.

– Pot să mă răzgândesc oricând.

– Nu prea cred, zâmbi el, venind mai aproape. Acum e momentul să faci cale întoarsă și să o iei la fugă.

– Nu fug. Pregătesc prânzul.

– Acum ori niciodată, replică Ash luându-i din mână furculița ca să amestece în oală.

– Am nevoie de strecurătoare, îl informă ea retrăgându-se un pas, însă Ash îi prinse brațul și o trase înapoi.

– Acum.

Fu diferit de ceea ce se întâmplase pe trotuar – acea întâlnire scurtă și relaxată între buze. Fu un gest de posesiune îndelungat, senzual, lent, presărat cu fiori electrici de dorință, zguduindu-i ființa chiar în timp ce i-o seducea.

Oare i se păruse că i se înmuiaseră picioarele în studioul lui când o privise? Acum se dizolvară pur și simplu, lăsând-o fără rădăcini, fără nimic de care să se agațe.

Putea să se prindă de el sau să cadă.

Se prinse de el.

Ash văzuse asta încă de prima dată când o privise în ochi. Chiar și prin vălul de șoc, chiar și prin straturile de durere brutală, îi observase capacitatea de a dărui. Strălucirea aceea din sufletul ei pe care putea să o ofere sau să o refuze. Se înfruptă acum din ea, din acel miez întunecat, de vis, din mijlocul luminii, lăsându-se învăluit de el ca de viață.

– Așa vei arăta, murmură el, privind-o din nou în ochi. Când te vei trezi sub umbrar. Fiindcă știi ce poți să faci în întuneric.

– De asta m-ai sărutat? Pentru tablou?

– E sărutul ăsta – presentimentul că urma să se întâmple – motivul pentru care nu mi-ai cerut să plec?

– Poate e unul dintre ele? Nu motivul principal, dar unul dintre ele.

– Exact, murmură el dezmierdându-i părul.

– Trebuie să... Se desprinse din brațele lui ca să ia cratița de pe foc înainte de a da pe dinafară. Te culci cu toate femeile pe care le pictezi?

– Nu. Munca mea presupune intimitate și de regulă și erotism. Dar e muncă. Mi-am dorit să te pictez când te-ai așezat de partea cealaltă a mesei la cafenea. Mi-am dorit să mă culc cu tine... M-ai îmbrățișat. Prima dată când am venit aici, m-ai îmbrățișat înainte să plec. Nu contactul fizic a declanșat dorința – nu sunt atât de ușor de cucerit, preciză el, făcând-o să zâmbească în timp ce turna pastele în strecurătoare. E vorba de generozitatea gestului, de simplitatea lui. Mi-am dorit asta și te-am dorit pe tine. Poate ai făcut-o pentru a-mi oferi alinare. Dar asta e altceva.

„Nu, nu pentru alinare", se gândi Lila. Pentru nici unul din ei.

– Dintotdeauna am fost atrasă de bărbații puternici. De bărbații complicați. Și întotdeauna s-a sfârșit prost.

– De ce?

– De ce prost? Ridică un umăr în timp ce amesteca pastele într-un castron. Se săturau de mine, pufni ea adăugând câteva roșii cherry, o mână de măsline negre lucioase, câteva frunze de busuioc proaspăt, puțin rozmarin și piper. Nu sunt o persoană interesantă, nu sunt dispusă să stau acasă și, ei bine, să gătesc și să am grijă de gospodărie, nici să ies la petreceri în fiecare seară. Câte puțin din fiecare e în regulă, dar întotdeauna aveam impresia că nu făceam suficient dintr-una sau făceam prea mult dintr-alta. Apropo, am să trișez și am să folosesc un sos la sticlă.

– De ce ar însemna asta să trișezi?

– Uită că am spus-o.

– Eu nu îmi caut o bucătăreasă sau o gospodină, nici petreceri în fiecare noapte. Iar în momentul de față ești cea mai interesantă femeie din câte am cunoscut.

Interesantă? Nimeni, nici măcar ea însăși, nu o considerase vreodată interesantă.

– E din cauza situației. Situațiile complicate dau naștere unor emoții aprinse, dintre care anxietatea e pe primul loc. Probabil că provoacă și ulcere, deși asta este contestat acum. Chiar și așa, ar fi păcat să irosim emoțiile și intensitatea. După ce amestecă salata, Lila deschise sertarul de pâine și constată: Mi-a mai rămas o chiflă. O împărțim.

– S-a făcut.

– Vreau să-ți mai propun ceva. Să-mi lași puțin timp să analizez situația înainte să mă arunc cu totul în ea. Fiindcă de obicei sunt genul care se aruncă și apoi se trezește că nu mai poate ieși la suprafață. Ca să nu mai vorbim de toate ramificațiile, fratele tău, oul spectaculos și ce vom face în ambele privințe. Deci, aș dori să intru treptat în loc să mă arunc în valuri.

– Cât de departe ai ajuns până acum?

– Valurile îmi treceau deja de genunchi când ai început să-mi schițezi portretul. Îmi vin cam până la șolduri acum.

– În regulă. Răspunsul ei – limpede, simplu, fără ocolișuri – i se păru mai sexy decât o bucată de mătase neagră. Simțea nevoia să o atingă, așa că se jucă alene cu vârfurile părului ei, mulțumit că și-l lăsase desfăcut. Vrei să mâncăm pe terasă? îi sugeră. Să lăsăm situația înăuntru pentru o vreme?

– E o idee excelentă.

Nu o puteau lăsa deoparte prea mult, date fiind complicațiile, medită Lila. Asta n-o împiedica să savureze soarele, mâncarea lejeră și enigma bărbatului care o dorea.

Și alți bărbați o doriseră, pentru curse scurte, chiar câteva tururi de forță. Dar nu trăise niciodată un maraton. Pe de altă parte, viața ei era o serie de salturi bruște.

Își pierduse de atâta timp orice noțiune de permanență, încât hotărâse că a-și dori așa ceva era de la bun început sortit eșecului.

Considera că își clădise viața în jurul provizoratului într-o manieră foarte productivă și interesantă. Putea face exact același lucru într-o relație cu Ash.

– Dacă ne-am fi cunoscut prin Julie, eventual la o expoziție de-a ta, povestea asta nu ar mai fi atât de ciudată, spuse după câteva clipe. Pe de altă parte, dacă ne-am fi cunoscut astfel, poate că nu ai fi fost interesat.

– Te înșeli.

– Mă bucur să aud asta. Oricum, nu așa ne-am cunoscut. Privind spre fereastra condamnată de vizavi, oftă: Ai multe pe cap, Ash.

– Din ce în ce mai multe. Nu m-ai scos afară când ai avut ocazia, deci aceleași necazuri le ai și tu pe cap.

– Eu sunt excepțională când e vorba să fac mai multe lucruri deodată. Peste câteva zile voi avea vedere spre râu, un câine minuscul, orhidee de îngrijit și o sală de sport personală care fie mă va intimida, fie mă va inspira să fac mișcare. Voi avea în continuare o carte de scris, un blog, un cadou de cumpărat pentru ziua mamei mele – cred că o să-i iau un lămâi în ghiveci, fiindcă e grozav să-ți poți cultiva propriile lămâi în Alaska – și voi avea în continuare ceea ce ar putea fi un ou imperial furat valorând mai mult decât aș putea eu să cuprind cu mintea, anxietatea vagă a gândului că s-ar putea să fiu urmărită de un ucigaș și perspectiva de a întreține o relație sexuală pasionantă cu un bărbat pe care l-am cunoscut fiindcă și-a pierdut fratele. Cu toate astea trebuie să jonglez puțin, decise ea. Prin urmare, voi încerca să fiu agilă.

– Ai uitat de tablou.

– Fiindcă pozatul mă intimidează mai mult decât sala de sport personală sau sexul.

– Sexul nu te intimidează?

– Sunt femeie, Ashton. Gândul de a mă dezbrăca în fața unui bărbat pentru prima dată mă intimidează mai mult decât orice.

– O să am grijă să-ți distrag atenția.

– Ăsta ar putea fi un plus. Desenă o inimă minusculă în condensul format pe paharul ei de apă cu lămâie. Ce o să facem în privința oului?

Vrând, nevrând, ajunseră din nou la situație, se gândi Ash.

– Am să i-l arăt unchiului lui Oliver. Dacă Vinnie nu poate să-l identifice, fără îndoială cunoaște un specialist.

– Asta e o idee foarte bună. Oricum ar fi, e valoros. Fie rezonabil de valoros, dată fiind lucrătura, fie înspăimântător de valoros. Deci, odată ce Vinnie dă verdictul, ce ai de gând să faci cu el?

– Am să-l iau mâine și am să-l duc la complex. Nivelul de securitate de acolo e comparabil cu cel al Monetăriei americane. Va fi în siguranță până mă ocup de restul problemelor.

– Cum anume ai să te ocupi?

– Încă trebuie să mă lămuresc. Vinnie cunoaște fără îndoială diverși colecționari – unii importanți. Sau, din nou, pe cineva care cunoaște astfel de colecționari.

Lila își puse imaginația la treabă, încercând să vizualizeze o persoană având la dispoziție milioane nenumărate cu care să își satisfacă un hobby. În fiecare an îngrijea temporar locuința unui cuplu de homosexuali care colecționau mănere de uși antice. Iar în timpul iernii păzise casa unei femei rămase de două ori văduvă, care avea o colecție fascinantă de sculpturi erotice miniaturale.

Dar mai multe milioane? Era nevoită să facă un efort mai mare pentru a-și imagina așa ceva. Avea nevoie de o poză, decise ea, un chip, o poveste, chiar și un nume de la care să pornească.

– Trebuie să existe ceva despre acest client în hârtiile lui, în corespondența lui, undeva.

– O să mă uit.

– Pot să te ajut la asta. Chiar pot, insistă ea, când Ash nu răspunse. Uneori clienții mă plătesc suplimentar să le organizez actele cât timp ei sunt plecați. În orice caz, sunt sigură că ea știa. Iubita lui Oliver, Sage, nu putea să nu fie la curent. Toate acele conversații intense, continuă Lila, fixând cu privirea fereastra acoperită

de scânduri. Toate acele certuri, agitația, anxietatea. Eu le-am interpretat drept probleme ce țineau de relația lor personală, dar acum... Fără îndoială era vorba despre ou, despre client, despre ceea ce el sau ei încercau să facă.

– Știa ceva, consimți Ash, dar nu suficient. Spui că plângea, implora, era înspăimântată. Cred că dacă ar fi știut unde a ascuns Oliver oul, le-ar fi spus.

– Probabil ai dreptate. Știa ce anume era, ce intenționa el să facă, dar poate nu și unde îl ținea. Deci nu putea să le spună, iar Oliver își pierduse deja cunoștința. Oricine i-ar fi ucis a făcut o greșeală drogându-l astfel. Au presupus că femeia avea să fie ținta mai ușoară, că avea să vorbească odată ce o speriau sau o răneau suficient. Lila se ridică să strângă masa, spunând: Ai diverse lucruri de făcut, oameni cu care trebuie să te întâlnești.

Ash se ridică și el. Îi luă vasele din mâini, le puse jos, apoi o prinse de brațe.

– Cel mai probabil i-a spus că vrea să o protejeze. „Ascultă, frumoaso, ceea ce nu știi nu te poate răni. Nu fac decât să am grijă de tine." O parte din el ar fi crezut asta.

– Atunci era parțial adevărat.

– Nu i-a spus fiindcă nu avea încredere în ea și fiindcă nu voia ca ea să aibă în aceeași măsură controlul asupra situației. Era tranzacția lui, trebuia să se facă după voia lui. Iar Sage a murit pentru asta.

– La fel și Oliver. Spune-mi doar atât, zise Lila prinzându-l la rândul ei de brațe, dacă ar fi putut s-o facă, ar fi vorbit, ar fi dezvăluit ascunzătoarea oului ca s-o salveze pe Sage?

– Da.

– Atunci mulțumește-te cu asta.

Se ridică pe vârfuri și își apăsă buzele pe ale lui. În clipa următoare se trezi la pieptul lui, scufundându-se din nou, cu inima tremurându-i, în timp ce el o trase parcă în adâncuri.

– Aș putea să-ți distrag atenția acum.

– Nu încape îndoială. Dar...

– Dar, murmură el mângâindu-i tandru umerii.

Se întoarseră înăuntru. Lila îl privi cum vârî caseta de piele, plicul și banii în plasa de cumpărături și cum puse deasupra hârtia protectoare.

– Trebuie să plec mâine. Sunt câteva aranjamente pe care trebuie să le finalizez personal. Dacă tot ți-am forțat mâna să participi la înmormântare, ce-ar fi să vezi dacă nu ar fi dispusă și Julie să vină duminică, în cazul în care te-ar face să te simți mai în largul tău.

– Ar putea fi jenant pentru ea și Luke.

– Sunt adulți.

– De parcă tu ai ști.

– Întreab-o. Și trimite-mi un mesaj cu adresa la care te muți. Ziceai că e în Upper East?

– Exact. Tudor City.

– E cam departe de mansarda mea, se încruntă el. O să-ți asigur o mașină când vom programa ședințele de pozat.

– Metrourile – poate ai auzit de ele – străbat tot orașul. La fel taxiurile și autobuzele. Este un miracol al transportului de călători.

– Am să-ți dau o mașină cu șofer. Fă-mi o favoare, nu mai ieși din casă.

– Nici nu intenționam, dar...

– Bun, zise el îndreptându-se către ușă cu plasele în mâini.

– Ar trebui să iei un taxi în loc să mergi pe jos cu un obiect atât de prețios în sacoșa aia stupidă. Ar trebui să iei o mașină blindată.

– Mașina mea blindată e la mecanic. Ne vedem peste câteva zile. Sun-o pe Julie. Rămâi în casă.

Era destul de generos cu poruncile, reflectă Lila când el plecă. Și avea un stil fin și inteligent de a le face să pară favoruri sau pur și simplu chestiuni de bun-simț.

– Ar trebui să ies să alerg de câteva ori în jurul blocului doar ca să-l sfidez, îi spuse lui Thomas. Dar nu merită. Vasele, apoi cartea. Și, ce naiba, am s-o sun pe Julie.

capitolul 9

Ash puse la congelator un pahar înalt. Ginul tonic servit brutal de rece era preferatul lui Vinnie în timpul verii, şi dacă tot avea să-i ceară o favoare însemnată, putea măcar să-i ofere băutura care îi plăcea cel mai mult.

Vinnie nu pusese întrebări la telefon. Acceptase pur şi simplu să treacă pe la el după ce închidea magazinul. Ash auzise durerea din vocea lui şi dorinţa de a ajuta şi ştiuse că avea să fie nevoit să se folosească de amândouă atunci când îl implica şi pe Vinnie în... situaţie.

Era un om bun, îşi zise Ash, continuând să caute pe Internet informaţii despre ou. Avea o căsnicie fericită de aproape patruzeci de ani, era un businessman şiret, cu un ochi infailibil în materie de antichităţi, crescuse trei copii şi era înnebunit după cei şase nepoţi. Sau poate erau şapte deja. Trebuia să consulte tabelul.

Îl acceptase pe Oliver lângă el perfect conştient că îşi asuma responsabilitatea pentru firea nestatornică şi capricioasă a unicului fiu al surorii lui, însă aranjamentul păruse să dea roade. Ce-i drept, toată lumea se înţelegea bine cu Vinnie, dar aştepta – şi primea – eforturi susţinute din partea angajaţilor lui.

Ori de câte ori îl întrebase Ash, Vinnie spusese întotdeauna că Oliver se descurca bine, îşi găsise vocaţia, avea talent în domeniu şi o manieră aparte de a trata clienţii.

Era posibil ca maniera lui aparte de a trata clienţii să fi stat la baza problemei, se gândi Ash acum.

Se lăsă pe spate pentru o clipă, studiind oul. Unde se aflase până atunci acel dar rafinat şi fantezist creat pentru membrii familiei imperiale ruseşti? Cine îl mângâiase din priviri, cine îşi trecuse degetele peste detaliile lui?

Şi cine şi-l dorea atât de mult încât să fie dispus să ucidă pentru el?

Se ridică de la computer când auzi soneria.

– Archer, rosti la interfon.

– Bună, Ash, sunt Vinnie.

– Intră.

Descuie ușile, ieși din camera de zi și o luă pe scări spre parter.

În fața lui stătea Vinnie, cu diplomatul de piele în mână, purtând un costum excepțional într-o nuanță subtilă de gri, cu dungi albe subțiri, asortat cu o cămașă albă imaculată – în pofida căldurii și a faptului că era zi lucrătoare – și o cravată Hermès înnodată impecabil, cu un imprimeu îndrăzneț.

Pantofii îi erau lustruiți perfect; părul îi era pieptănat pe spate, formând aripi albe în contrast cu fața bronzată accentuată de un barbișon ferchezuit.

Arăta mai degrabă ca unul dintre clienții lui înstăriți, constată Ash.

Vinnie ridică privirea când îl auzi coborând.

– Dragule! În voce încă îi mai răsuna accentul de Jersey dobândit în copilărie. E un moment îngrozitor. Lăsându-și jos diplomatul, îl prinse pe Ash într-o îmbrățișare strânsă. Cum te descurci?

– Sunt multe de făcut. Asta mă ajută.

– Întotdeauna ajută să fii ocupat. Eu ce pot să fac? Olympia sosește azi, dar se va duce direct la complex. Mi-a spus să nu vin până duminică dimineață, însă cred că Angie și copiii vor merge mâine.

– Olympia a fost dintotdeauna apropiată de Angie.

– Ca niște surori, confirmă Vinnie. Ar prefera să o vadă pe Angie decât pe mine – sau chiar decât pe Nigel, dacă e să fiu cinstit. Trebuie să te putem ajuta cu ceva odată ce ajungem acolo.

– Poți s-o convingi să renunțe la cimpoaie?

– Nici într-o sută de ani, râse Vinnie. E convinsă că Oliver și le-ar fi dorit. Poliția a mai aflat ceva?

– Mie nu mi-au spus nimic.

– Cine ar face așa ceva? El și Sage păreau să se potrivească. Cred că ar fi putut fi fericiți împreună. Nu-mi pot imagina decât că a fost vorba de un fost iubit gelos. Asta le-am spus și polițiștilor când au venit să discute cu mine.

– Avea așa ceva?

– O femeie ca ea, atât de frumoasă, cu un asemenea stil de viață? Fără îndoială că da, chiar dacă Oliver

nu a pomenit niciodată de nimeni. Însă era fericit, asta trebuie să ținem minte. În ultimele câteva săptămâni a fost atât de energic! Spunea că vrea să o ducă într-o călătorie. Cred că intenționa să-i ceară mâna. Avea aerul acela entuziasmat, anxios, pe care îl are orice bărbat când se pregătește să facă un pas uriaș.

– Cred că punea la cale un pas uriaș. Am ceva la care aș vrea să arunci o privire. Sus.

– Desigur.

– Nu ți-a spus nimic despre o tranzacție pe care o pregătea, un client special? se interesă Ash în timp ce-l conducea spre lift.

– Nimic ieșit din comun. A avut câteva realizări remarcabile în ultimele câteva luni. S-a ocupat de două mase succesorale, a achiziționat câteva piese excelente, unele cu gândul la câțiva clienți anume. Era înzestrat băiatul, avea un real talent în domeniu.

– Mi-ai spus asta. Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut.

– Nu refuz. Am avut câteva zile grele. La magazin... suntem toți zguduiți. Toată lumea îl plăcea pe Oliver și, dragul de el, era la rândul lui agreabil cu toată lumea. Chiar și atunci când te înfuria, nu puteai să nu-l iubești. Știi cum era.

– Știu. Ash scoase paharul răcit din congelator și întrebă: Gin tonic, nu?

– După cum bine știi. Ți-ai făcut o locuință grozavă aici, Ash. Știi că atunci când ai cumpărat-o eu mi-am spus, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu vrea băiatul ăsta să amenajeze clădirea în apartamente și să scoată niște bani frumoși? Nu mă pot abține.

– Nici eu. Ash prepară băutura, adăugă un strop de lămâie, apoi își luă o bere. Locuiesc într-un oraș aglomerat și agitat, dar am un confort personal după placul inimii. Tot ce-i mai bun din ambele lumi.

– Exact asta ai, zise Vinnie ciocnindu-și paharul de sticla lui Ash. Sunt mândru de tine. Știai că Sage a cumpărat unul dintre tablourile tale? Mi-a spus Oliver.

– L-am văzut când m-am dus să-i iau lucrurile. Majoritatea lucrurilor. Vino aici, te rog, și spune-mi ce părere ai despre asta.

Ieși din studio, traversă coridorul și intră în încăperea pe care și-o amenajase ca birou.

Oul se afla pe masa lui de scris.

Vinnie avea un talent excepțional să rămână impasibil. Cum pierduse în fața lui la poker de mai multe ori, Ash știa acest lucru sigur. De data asta, pe chipul bărbatului mai în vârstă apăru încântarea uluită a unui începător care s-a trezit în mână cu patru ași.

– Dumnezeule. Dumnezeule! Se năpusti în față și se aruncă în genunchi, ca în fața unui idol. De unde ai asta? Ashton? De unde ai asta?

– Ce anume am?

– Nu știi? Vinnie se ridică, se învârti în jurul oului, se aplecă pentru a-l studia atât de aproape încât nasul mai că i se atinse de aur. Ăsta ori e oul Fabergé Carul cu heruvim, ori cea mai superbă reproducere pe care am văzut-o vreodată.

– Poți să-ți dai seama exact?

– De unde o ai?

– Dintr-o cutie de valori, cutia lui Oliver. Mi-a trimis cheia și un bilet prin care îmi cerea s-o păstrez până mă contacta el. Spunea că trata cu un client dificil și că punea la cale o tranzacție importantă. Cred că avea probleme, Vinnie. Cred că problema se află în acest moment pe biroul meu. Cred că motivul pentru care a fost ucis se află pe biroul meu. Poți să-ți dai seama dacă e autentic?

Vinnie se lăsă să cadă într-un scaun, trecându-și mâinile peste față.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Energia lui, entuziasmul, notele de anxietate. Nu erau legate de femeie, ci de asta. Despre asta era vorba. Mi-am lăsat diplomatul la parter. Mi-ar prinde bine.

– Mă duc eu. Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Că te-am băgat și pe tine în asta.

– A fost și nepotul meu, Ash. Fiul surorii mele – singurul ei fiu. Eu l-am învățat despre astfel de lucruri.

Despre antichităţi, colecţii, despre valoarea lor. Cum să le cumpere şi cum să le vândă. Era firesc să mă suni.

– Îţi aduc servieta.

Ştiuse că avea să-i intensifice suferinţa, îşi spuse Ash. Era preţul ce trebuia plătit. Dar trebuia să apeleze la familie mai întâi. Nu ştia să procedeze altfel.

Când se întoarse cu diplomatul, Vinnie era aplecat deasupra oului, cu umerii gârboviţi şi ochelarii cocoţaţi în vârful nasului.

– Mereu mi-i pierd, bombăni el scoţându-i şi punându-i deoparte. Se pare că nici o pereche nu mă ţine mai mult de o lună, poate chiar mai puţin. Dar lupa de bijutier o am de douăzeci de ani.

Scoase din servietă o pereche de mănuşi de bumbac albe, subţiri, şi le puse. Aprinse lampa de birou, apoi examină oul cu lupa, centimetru cu centimetru. Îl manipulă cu o grijă demnă de un chirurg, studiind mecanismele minuscule, pietrele preţioase.

– Eu am achiziţionat două ouă – nu din seria celor imperiale, desigur, dar două piese minunate de pe la 1900. Am avut marele noroc să văd un ou imperial aflat într-o colecţie particulară, chiar mi s-a permis să-l examinez. Ceea ce nu mă face un expert de renume.

– Pentru mine da, spuse Ash, stârnindu-i celuilalt un zâmbet.

– După părerea mea – şi e doar o părere – e vorba de oul Fabergé Carul cu heruvim, unul dintre cele opt ouă imperiale dispărute. Nu există decât o singură fotografie cu acest ou, şi aceea de proastă calitate, şi au rămas câteva descrieri uşor contradictorii. Dar lucrătura, calitatea materialului, designul... În plus, are marca lui Perchin, cel mai important maestru al casei Fabergé din acea perioadă. Pentru mine e inconfundabil, dar ai avea nevoie de opinia unui expert în toată puterea cuvântului.

– Oliver avea nişte documente. Majoritatea sunt în rusă, zise Ash scoţându-le din plic.

– N-aş avea habar cum să le traduc, oftă Vinnie după ce aruncă o privire peste ele. Ăsta e cu siguranţă un act de vânzare, datat din 15 octombrie 1938. Preţul e în ruble. Pare a fi vorba de trei mii. Nu sunt sigur care era

cursul de schimb în 1938, dar aș spune că cineva s-a ales cu un chilipir pe cinste. Știu pe cineva care poate traduce documentele.

– Ți-aș fi recunoscător. Oliver știa despre ce era vorba, cât valora. Altfel ar fi venit la tine.

– Cred că da, știa probabil, sau știa suficient cât să afle singur.

– Ai vreun client cu un interes deosebit față de ceva de genul ăsta?

– Nimeni cu acest interes anume, dar oricine pasionat cu adevărat de antichități ar fi încântat să-l aibă în colecția lui. Dacă ar avea cele treizeci de milioane sau chiar mai mult cât valorează oul. Prețul lui ar putea chiar să urce mult mai mult la o licitație sau dacă ar fi vândut unei persoane care-și dorește neapărat aceste ouă. Iar Oliver știa cu siguranță asta.

– Spuneai că s-a ocupat de două mase succesorale în ultimele câteva luni.

– Da. Stai să văd, zise Vinnie masându-și tâmplele. Este vorba de masa succesorală a familiei Swanson, din Long Island, și de cea a familiei Hill-Clayborne din Park Slope.

– Swanson.

– Da. Nici una nu a listat nimic de genul acesta.

– Cine s-a ocupat de catalogare?

– Oliver, în colaborare cu clienții. Nu și-ar fi putut permite să cumpere oul separat – și cu siguranță aș fi observat o achiziție de câteva milioane.

– Ar fi putut să și-o permită dacă avea un client în minte sau vânzătorul nu cunoștea valoarea obiectului.

– E posibil. Unii oameni au o părere mult prea bună despre valoarea porțelanurilor Wedgwood moștenite de la bunica lor. Alții văd o vază Daum drept un obiect inutil.

– Există un act de vânzare printre documentele lui personale. Pentru o figurină antică reprezentând un înger cu un car de luptă. Vândută lui de către Miranda Swanson pentru douăzeci și cinci de mii.

– Dumnezeule! Miranda Swanson – ea era clienta. Masa succesorală a tatălui ei. Voia să vândă tot sau

aproape tot ceea ce se afla în casa lui, iar Oliver s-a ocupat de asta. Nu mi-a spus niciodată... Oare știa ce anume era? întrebă Vinnie cu ochii la ou. Chiar dacă nu era sigur, probabil și-ar fi pus întrebări, ar fi verificat. Poate că a făcut-o. Douăzeci și cinci de mii pentru asta?

– O afacere a naibii de bună, remarcă Ash.

– A fost... Dacă știa, a dovedit o lipsă de etică jenantă. Nu așa facem noi afacerile. Nu așa îți asiguri fidelitatea clienților. Dar... pentru faptul că l-a găsit și l-a recunoscut, aș fi fost mândru de el. Ar fi putut să vină cu el la mine. Aș fi fost mândru de el.

– Nu ți-a spus fiindcă tu nu ai fi acceptat asta. Nu e o formă de furt, nu fățiș. Unii nici măcar nu ar considera-o înșelătorie. Tu da. Nu ar fi putut să-ți spună. În schimb, i-a spus prietenei lui și foarte probabil de la ea a obținut banii pentru achiziție. A luat legătura cu un colecționar, fie prin intermediul ei, fie prin intermediul unor oameni pe care îi cunoscuse lucrând la magazinul tău. A încercat să scoată o sumă uriașă. Știa ce părere ai fi avut tu, ce ai fi dorit tu, dar tocmai fusese ispitit de strălucirea banilor.

– Și a plătit un preț foarte mare pentru etica lui îndoielnică. Nu ai să-i spui mamei lui, sper.

– Nu. Nu am să spun nimănui din familie în afară de tine.

– Procedezi corect. Aș fi fost mândru de el, murmură Vinnie din nou, apoi se scutură de acest gând. Se îndreptă și îl privi pe Ash: Ți-a lăsat un dezastru pe cap, nu-i așa? Era un obicei al lui, cu regret o spun. Fă copii după documente. Nu vreau să iau originalele. Am să mă ocup să fie traduse și am să întreb cu grijă pe ici, pe colo dacă vrei să fie examinat de un expert.

– O să lăsăm asta deoparte pentru moment.

– Nu cunosc mare lucru din istoria lui. Știu că s-au comandat cincizeci de ouă imperiale și că Lenin a poruncit ca palatele să fie răscolite și jefuite, apoi a mutat comorile în timpul revoluției bolșevice. Stalin a vândut mai multe dintre aceste ouă în anii treizeci, cred, pentru a strânge fonduri din străinătate. Exemplarul ăsta e complet, are și surpriza – ceea ce îi crește valoarea.

Multe dintre cele aflate în prezent în diverse colecții nu mai au surpriza, sau unele elemente din ea. Cele opt s-au pierdut după revoluție. Furate, vândute, ascunse sau plasate în colecții foarte, foarte private.

– Am studiat și eu problema. Una dintre descrierile acestui ou provine din inventarul unei averi confiscate în 1917. Se pare că nu a mai ajuns efectiv în cuferele lui Lenin – sau cineva l-a șterpelit de acolo ulterior.

– Unde ai de gând să-l ții până faci verificările?

– Îl duc la complex, zise Ash în timp ce se îndrepta spre copiator.

– Asta e bine. Chiar mai bine decât în casa mea de bani. Dar în cazul în care îl depozitezi în seiful principal, chiar dacă îi spui tatălui tău că e ceva personal și să stea departe de el, nu o va face.

– Am câteva locuri în care pot să-l ascund. Dă-mi voie să-ți mai aduc un pahar.

– Mai bine nu. Angie o să-și dea seama că am băut două. Are un adevărat radar. Un pahar e acceptabil între muncă și casă. Două deja înseamnă că mi-o caut cu lumânarea. Vocea îi era lejeră, vioaie, dar Ash îi detectă suferința și, mai grav, dezamăgirea. Trebuie să plec, oftă Vinnie. Am să dau un telefon când ajung acasă, în legătură cu traducerea. Poate reușesc să o obțin până ajung la complex. Tu mergi acolo mâine?

– Da.

– Oferta rămâne valabilă. Cu orice te putem ajuta. Vinnie se ridică și închise documentele în diplomat, rostind: E o descoperire importantă. Oliver a făcut ceva important, ceva ce contează pentru lumea întreagă. Pur și simplu nu a procedat corect.

– Știu.

– Nu te lăsa doborât, spuse anticarul, îmbrățișându-l iar pe Ash. Pune oul undeva în siguranță. Ai grijă de el și de tine. Îți dau de știre dacă aflu ceva.

– Mulțumesc, Vinnie.

– Cum nu a fost furat, și nu trebuie returnat proprietarului de drept, locul lui e într-un muzeu.

– Am să mă ocup de asta.

– Știu că ai s-o faci.

Cu suferința reflectată în ochi, Vinnie îl bătu pe Ash pe spate, apoi porni spre ieșire.

Trebuia să-l pună undeva în siguranță, reflectă Ash, dar mai întâi avea să-l lase unde era până reușea să sape mai adânc.

Miranda Swanson, își spuse. Era timpul să afle mai multe.

Se așeză la computer și tastă numele.

Jai se gândi să mai treacă o dată pe la mansarda fratelui. Oprirea la bancă îi stârnise curiozitatea, însă vizita făcută de unchi o pusese pe gânduri și mai mult. Poate că o vizită acolo s-ar fi dovedit mai productivă.

– Ar trebui să vorbim cu fratele. Să-l strângem cu ușa puțin, și ne va spune ce știe.

Jai alese o pereche de cercei de jad și perle. Foarte eleganți, foarte tradiționali, pentru a-i pune în valoare peruca scurtă, tunsă drept. Își mută privirea asupra lui Ivan:

– Așa cum ne-a spus și târfa aia înainte să o arunci pe fereastră?

– Nu am aruncat-o. Situația a scăpat de sub control, atâta tot. Îl luăm pe frate, îl aducem aici. În liniște, între patru ochi. Nu ar dura mult.

Ivan afecta un accent rusesc. Jai știa – ținea întotdeauna să-și cunoască partenerii de echipă – că se născuse în Queens, fiind fiul unui mercenar de mâna a doua din cadrul mafiei rusești și al unei stripteuze a cărei aventură cu heroina o băgase în mormânt.

– Idiotul de Oliver nu mai vorbise cu fratele lui de câteva săptămâni. Nu i-am verificat telefonul și computerul? Nici o convorbire, nici un e-mail. Însă pentru unchiul lui lucra. Deși îi displăcea să-l știe pe Ivan în încăpere în timp ce se pregătea, Jai alese rujul Red Taboo, aplicându-l cu grijă pe buze. Încercase să o atingă odată, dar când simțise cuțitul lipit de boașe se lecuise de astfel de inițiative. De atunci nu-i mai făcuse probleme în acel sens. Unchiul are o afacere cu antichități, și încă una de succes, continuă ea. Afacerea lui a fost cea care l-a condus pe idiot la ou.

– Iar unchiul n-a ştiut nici o boabă despre asta.

– Atunci, nu. Poate că acum ştie mai mult. Fratele a trecut pe la bancă, apoi unchiul a trecut pe la frate. Cred că fratele care şi-o trage cu slăbănoaga aia care a văzut căderea începe să desluşească ţiţele. Poate că Oliver nu a fost chiar atât de idiot pe cât îl credeam şi a păstrat oul în bancă.

– Ziceai că fratele nu a ieşit cu oul.

– Nu din câte am văzut eu. Dacă se afla la bancă, e posibil să-l fi lăsat acolo. Sau a ieşit cu informaţii despre ou şi localizarea lui. Se consultă cu unchiul lui Oliver, şeful lui. De ce ar face asta? Jai scoase un set de inele de mireasă dintr-o casetă. Regreta faptul că diamantul – cu tăietură pătrată, de cinci carate – era fals, însă era un fals reuşit. Continuă punându-şi-l pe deget: Unchiul ştie mai multe despre Fabergé. E mai în vârstă şi într-o formă mai puţin bună decât fratele. El a avut o legătură mai strânsă cu idiotul, deci trebuie să-l vizitez.

– Îţi pierzi vremea.

– Angajatorul nostru m-a numit pe mine şefă, spuse ea rece. Decizia îmi aparţine. Am să te contactez când şi dacă voi avea nevoie de tine.

Se studie îndelung în oglindă. Imprimeul văratic al rochiei cu o linie conservatoare, escarpenii roz-bombon, poşeta de culoarea pielii şi bijuteriile discrete nu dezvăluiau nimic din femeia ce se ascundea dincolo de ele.

Totul transmitea exact mesajul pe care voia ea să-l transmită. O asiatică bogată, tradiţionalistă – o femeie căsătorită.

Verifică încă o dată conţinutul poşetei. Portofel, portvizit, trusă cosmetică, telefon mobil, cuţitul compact de luptă, două perechi de cătuşe şi pistolul Sig de 9 mm.

Ieşi fără a se uita în urmă. Ivan avea să-i respecte indicaţiile întocmai, altfel avea să îl ucidă – şi ştiau amândoi acest lucru.

Un lucru pe care el nu-l ştia era acela că Jai era ferm hotărât să-l ucidă oricum. Faptul că îi îndeplinea ordinele nu făcea decât să amâne inevitabilul.

*

Efortul de a se concentra pe muncă, pe clienți, pe angajați îl ajută pe Vinnie să meargă mai departe. Inima și mintea îi erau sfâșiate între suferința provocată de pierderea unui nepot pe care îl iubise sincer și entuziasmul stârnit de oul pierdut.

Trimisese copiile după documente unui prieten vechi care putea să le traducă. Se gândi să-i scrie un mesaj lui Ash, dar decise să nu o facă. Aveau să se întâlnească a doua zi la înmormântare, iar discuția aceasta trebuia purtată între patru ochi.

Detesta faptul că nu putea să-i împărtășească secretul soției lui. Deocamdată, fără prea multe informații, nu voia să întineze imaginea lui Oliver. Indiferent de ce ar fi făcut, merita un serviciu funerar care să le permită celor care îl iubiseră să-l jelească fără a fi împovărați și de această problemă.

Vinnie îndura acea povară. În ultimele două nopți nu dormise aproape deloc, ci se foise prin casă despicând firul în patru.

Îl iubise pe fiul surorii lui, îi văzuse potențialul, însă nu-i ignorase defectele, iar acum considera că tendința lui Oliver de a căuta un câștig substanțial rapid, de a o lua pe scurtătură, îl atrăsese într-o capcană mortală.

Pentru ce? se întrebă. Pentru ce?

Descoperirea oului pierdut i-ar fi crescut considerabil reputația, i-ar fi adus apreciere și un car de bani. Vinnie se temea că nepotul lui își dorise mai mult, pur și simplu mai mult. Și astfel nu se alesese cu nimic.

– Domnule V., mi-aș dori să mergeți acasă.

Vinnie o privi pe Janis și clătină ușor din cap. Lucra pentru el de cincisprezece ani și dintotdeauna îl numise Domnul V.

– Mă ajută să-mi țin mintea ocupată, îi spuse. Adevărul este, Janis, că sora mea ar prefera în acest moment să stea cu Angie decât cu mine. Așa că am să merg acolo abia mâine, iar acasă n-aș face decât să umblu de colo-colo fără rost.

– Dacă vă răzgândiți, Lou și cu mine putem rămâne să închidem. Ați putea merge acolo în seara asta, ca să fiți cu familia.

– Am să mă gândesc la asta. Promit. Dar deocamdată... am să mă ocup de această frumoasă și tânără doamnă, zise el, când Jai intră relaxată în magazin. Ea cu siguranță o să-mi alunge grijile din minte.

– Mare crai sunteți! Janis râse, știind că asta era reacția pe care și-o dorea patronul, dar îl privi traversând magazinul cu o expresie de îngrijorare în ochi.

Omul suferea și ar fi trebuit să-și lase răgaz pentru acest lucru, se gândi ea.

– Sărut mâinile. Ce pot să vă arăt azi?

– Atât de multe lucruri drăguțe! Jai folosi accentul pe care îl cultivase cu atâta grijă, adăugându-i o notă sofisticată. Văd piesa asta când mă plimb. Dar acum, atât de multe altele.

– Piesa aceasta v-a surprins privirea?

– Mi-a surprins privirea. Râse, ducându-și un deget la colțul ochiului. Da.

– Aveți un ochi excelent. Este un birou Ludovic al XIV-lea. Marchetăria e foarte, foarte fină.

– Pot să ating?

– Desigur.

– Ah, făcu ea trecându-și vârfurile degetelor peste blatul mesei. E foarte frumoasă. Veche, da?

– Sfârșitul secolului șaptesprezece.

– Soțul meu vrea vechi pentru apartamentul din New York. Eu trebuie să găsesc ce îmi place, dar ce îi place lui. Înțelegeți? Vă rog să îmi scuzați engleza, nu e bine.

– Engleza dumneavoastră e absolut fermecătoare.

– Sunteți foarte amabil, gânguri Jai bătând din gene. Asta cred că îi va plăcea foarte mult. Eu aș... O, și ăsta?

– Tot Ludovic al XIV-lea. O comodă decorată cu marchetărie Boulle de alamă și baga. E superb conservată, după cum vedeți.

– Da, arată nouă, dar veche. Asta e ceea ce își dorește soțul meu. Dar nu trebuie să aleg totul la fel? Înțelegeți? Trebuie să fie...

– Doriți piese complementare.

– Da, cred. Acestea sunt complementare?

Vinnie se uită la biroul care „îi surprinsese privirea" și zâmbi:

– Foarte complementare.

– Și aceasta! Avem o mică bibliotecă în apartament și vedeți cum masa asta frumoasă are ceva ce seamănă cu niște cărți, dar e sertar. Îmi place aceasta foarte mult!

– Aceasta e din lemn de arbore de lalea, explică Vinnie.

– Arbore de lalea. Ce frumos. Îmi place atât de mult. Și lampa aceasta. Lampa aceasta să o văd pe... comodă, spuneați.

– Aveți gusturi excepționale, doamnă...

– Doamna Castle. Numele meu e doamna Castle și sunt foarte încântată de cunoștință.

– Vincent Tartelli.

– Domnule Tartelli. Se înclină, apoi îi întinse o mână. Mă veți ajuta, vă rog, să selectez piesele pentru apartamentul nostru. Atâtea lucruri frumoase, repetă Jai, aruncând o privire visătoare în jur. Soțul meu va veni. Nu pot să cumpăr fără aprobarea lui, dar știu că își va dori multe dintre ele. Aceasta, arătă ea spre prima piesă. Aceasta îi va plăcea foarte, foarte mult. Este posibil s-o iau?

– Desigur.

– Atunci am să aleg și am să-l sun. Va fi atât de încântat!

Îi veni ușor să-l angajeze în conversație în timp ce colindară tot magazinul, el arătându-i diverse piese, ea exclamând sau pocindu-și ușor engleza.

Descoperi și reținu toate camerele de supraveghere pe când inspectară cele două niveluri ale magazinului. Treptat îl împinse de la mobilier la obiectele de colecție și operele de artă.

– Aș dori să cumpăr un cadou pentru mama mea. De la mine. Îi plac lucrurile frumoase. Aveți în vitrina aceasta? E jad?

– Da. O bomboniera absolut splendidă. Sculpturile sunt de influență chinezească.

– I-ar plăcea, spuse Jai, în timp ce Vinnie descuie vitrina, apoi așeză cutia pe un pat de catifea. E veche?

– Sfârșitul secolului nouăsprezece. Fabergé.

– Acesta e francez?

– Nu, rus.

– Da, da, da. Știu. Rus, nu francez. El face vestitele ouă. Își lăsă zâmbetul să dispară când îl privi pe Vinnie în ochi. Am spus ceva rău?

– Nu, nu. Absolut deloc. Da, Fabergé a creat ouăle, inițial pentru țar ca acesta să le ofere drept cadouri de Paște soției și mamei lui.

– Ce fermecător. Un ou de Paște. Aveți ouăle?

– Eu... Avem câteva reproduceri și un ou creat la începutul secolului douăzeci. Dar majoritatea ouălor imperiale, și a celor din era respectivă, se află în colecții private sau muzee.

– Înțeleg. Poate că soțul meu va dori unul și îl va găsi într-o bună zi, dar această cutie – această bomboneră?

– Bomboniera.

– Bomboniera, repetă ea cu grijă. Cred că i-ar plăcea mamei mele. Puteți să o păstrați pentru mine? Cu celelalte pe care le-am ales? Dar asta ca eu să cumpăr, pentru mama mea, înțelegeți?

– Înțeleg perfect.

„La fel și eu, își spuse Jai. Știe despre ou. Știe unde se află."

– V-am răpit deja atât de mult din timp, susură ea.

– Absolut deloc.

– Aș vrea să îl sun pe soțul meu, să-i spun să vină, să vadă ce-am ales. Poate să vadă alte lucruri, înțelegeți, sau să găsească ceva ce am selectat nu bine? Dar cred că m-am descurcat excelent cu ajutorul dumneavoastră prețios. Am să vă spun, sper să nu insult, că el va dori să negocieze. El e afacerist.

– Firește. Sunt cât se poate de dispus să discut prețurile cu el.

– Sunteți foarte drăguț. Am să îl sun acum.

– Dați-mi voie să vă ofer puțin spațiu.

Tocmai atunci, Janis termina cu un client.

– Credeți că vorbește serios? murmură ea.

– Așa cred. Vom vedea dacă și soțul e serios, dar are un ochi foarte abil. Și poate că face pe supusa, dar știe cine e șeful.

– Ei bine, are un aer discret ce trădează bani şi eleganţă. La care se adaugă răsfăţ. Şi e superbă. Pun pariu că aveţi dreptate şi îl convinge să facă aproape orice. Mamă, ce vânzare reuşită, domnule V.

– Nu-i rău pentru o după-amiază de sâmbătă.

– Închidem în treizeci de minute.

– Plecaţi liniştite tu şi Lou. O să dureze mai mult de o jumătate de oră să încheiem afacerea asta.

– Pot să rămân. Nu e o problemă.

– Nu, du-te, închid eu. Dacă lucrurile decurg aşa cum cred că vor decurge, s-ar putea să pornesc totuşi spre Connecticut în seara asta. O să mă ajute puţin să mă destind. Mă întorc la New York pe marţi. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva luni.

– Aveţi grijă, domnule V, zise ea strângându-l zdravăn în braţe. Aveţi grijă.

– Voi avea. Ne vedem marţi dimineaţă.

Jai se apropie de ei, băgând telefonul în poşetă:

– Mă scuzaţi. Soţul meu se bucură să vină, dar nu e în apropiere. Va dura probabil douăzeci de minute. Dar urmează să închideţi?

– După programul normal, da, însă am să rămân să discut cu soţul dumneavoastră.

– O negociere privată? Dar asta pentru dumneavoastră e un deranj prea mare.

– O plăcere, vă asigur. Ce-ar fi să pregătesc nişte ceai până aşteptăm? Sau să vă ofer un pahar de vin.

– Un pahar de vin? repetă ea cu un zâmbet scânteietor. Sărbătorim?

– Revin într-o clipă.

– Patronul tău e deosebit, îi spuse asiatica lui Janis, urmărindu-l cu privirea pe Vinnie. E atât de bine informat şi atât de răbdător.

– E cel mai bun posibil.

– Probabil e o fericire pentru tine să lucrezi zi de zi cu atâta frumuseţe în jur.

– Îmi iubesc munca şi pe şeful meu.

– Dacă nu e prea obraznic. Nu, nu obraznic... îndrăznesc, pot să întreb? La etaj am găsit o bomboniera pentru mama mea – un cadou. E Fabergé?

– Cea de jad, da. E minunată.

– Într-adevăr, şi mamei o să-i placă. Dar am întrebat despre acest Fabergé şi dacă domnul Tartelli are vreunul dintre faimoasele ouă. A părut trist. Ştii dacă am spus ceva ce l-a supărat?

– Sunt sigură că nu. Poate regreta să vă dezamăgească, fiindcă nu avem nici unul dintre ouăle Fabergé importante.

– Ah. Fata nu ştia nimic despre asta, era o simplă vânzătoare, conchise Jai, după care zâmbi: Dacă asta e tot, atunci nu e problemă. Nu sunt dezamăgită.

Vinnie apăru cu o tavă pe care se aflau pahare de vin, brânzeturi şi biscuiţi.

– Iată. Avem motiv să sărbătorim.

– Mulţumesc. Câtă amabilitate. Simt prieteni aici.

– Clienţii sunt prietenii noştri. Vă rog, luaţi loc. Janis, mergeţi acasă acum. Tu şi Lou.

– Plecăm. A fost o plăcere să vă cunosc, doamnă Castle. Sper să reveniţi pe la noi.

– Să aveţi un weekend plăcut. Jai se aşează într-un mic scaun elegant şi ridică paharul de vin rubiniu. Mă bucur să mă aflu în New York. Îmi place New York foarte mult. Mă bucur să vă cunosc, domnule Tartelli.

– Şi eu pe dumneavoastră, doamnă Castle. Ciocni paharul de al ei. De cât timp vă aflaţi în New York?

– O, doar câteva zile, dar nu e prima dată. În prezent, soţul meu are multe afaceri la New York, aşa că vom veni să locuim aici, şi vom călători înapoi la Londra, unde mai are multe afaceri. Şi la Hong Kong. Acolo e familia mea, deci e bine să mă întorc, dar e bine şi să mă aflu aici.

– Cu ce afaceri se ocupă soţul dumneavoastră?

– Ceva legat de finanţe şi proprietăţi. E mai mult decât pot eu înţelege. Când primim oaspeţi trebuie să avem unicate, aşa cum aveţi aici. Unicatele sunt importante. Şi trebuie să avem ceea ce îl face pe el fericit ca el să fie fericit în casa lui şi cu munca lui.

– Cred că e un bărbat foarte norocos.

– Sper că şi el simte asta. A ajuns! Sări din scaun şi porni în grabă spre Ivan când îl văzu intrând, iar mâna

i se strecură în poşetă în caz că partenerul ei o dădea în bară. Soţul meu, acesta este foarte amabilul domn Tartelli, făcu ea prezentările.

– Domnule Castle, încântat de cunoştinţă, spuse Vinnie întinzându-i mâna. Mi-a făcut plăcere să o asist pe soţia dumneavoastră la selectarea de mobilier pentru locuinţa dumneavoastră din New York. Doamna Castle are un ochi excepţional.

– Se poate spune şi aşa.

– Vom discuta în privat, îl informă Jai. Domnul Tartelli a avut amabilitatea de a rămâne după ora închiderii pentru a se ocupa de noi.

– Mă duc doar să încui pentru a nu fi deranjaţi. În timpul acesta, vă invit să beţi un pahar de vin.

Când Vinnie se îndepărtă, Jai arătă spre încăperea din spate şi îl conduse pe Ivan într-acolo.

– Avem mai multe piese care aşteaptă aprobarea dumneavoastră, începu anticarul, venind spre ei.

Jai se dădu la o parte şi îşi apăsă pistolul în spatele lui.

– O să ne ocupăm de asta dincolo. Accentul discret şi întregul ei farmec dispăruseră cu totul. Pentru negocierile noastre private.

– Nu e nevoie de asta. O peliculă de sudoare rece îl învălui ca o a doua piele. Puteţi lua tot ce doriţi.

– Asta şi intenţionăm să facem, rosti Jai îmbrâncindu-l cu forţă. Du-te în spate. Cooperează şi totul va decurge rapid, uşor şi fără probleme pentru toată lumea. Altfel, partenerul meu o să te rănească. Îi place să o facă.

Îl împinse pe Vinnie în camera din spate. Nu surprinsese decât câteva imagini din fugă, dar constată că era aşa cum bănuise. O magazie ce îndeplinea şi rolul de birou.

Rapid, cu îndemânare, folosi una dintre perechile de cătuşe din poşeta ei pentru a-i imobiliza mâinile la spate, apoi îl împinse pe un scaun.

– O întrebare, un răspuns, şi am plecat. Nu păţeşti nimic. Unde e oul?

– Oul? repetă şocat Vinnie. Nu ştiu la ce te referi.

– O întrebare. Răspunsul greșit, oftă Jai făcându-i semn lui Ivan.

Prima lovitură făcu să țâșnească sângele din nasul anticarului și împinse scaunul mult în spate. Jai ridică un deget înainte ca Ivan să lovească din nou.

– Aceeași întrebare. Unde e oul?

– Nu știu la ce te referi.

Jai se așează picior peste picior pe marginea biroului.

– Te oprești doar când îți spun eu, îi ordonă partenerului său.

Ivan își roti umerii, ridică scaunul și începu să facă ceea ce îi plăcea cel mai mult.

capitolul 10

În timp ce îl privi pe Ivan făcându-și treaba, Jai simți un val de admirație și respect. Nu pentru Ivan, individul nu era decât o pereche urâtă de pumni cu un cap ras, ci pentru unchi, întrucât era, după părerea ei, un gentleman, și încă unul cu *etică*. Admira etica la fel cum ar fi admirat un număr de jonglerie reușit. Ca un talent interesant de care nu avea nevoie în mod special.

Datorită acelei admirații avea să îl ucidă rapid, și într-o manieră cât mai puțin dureroasă posibil, odată ce le oferea informația pe care și-o doreau.

La fiecare câteva lovituri venea în față ca să-l oprească pe Ivan și să i se adreseze lui Vinnie pe un ton domol:

– Oul, domnule Tartelli. E un obiect frumos și de mare valoare, desigur. Dar nu merită durerea dumitale, viața dumitale, viitorul dumitale. Spune-ne doar unde se află și toate astea vor înceta.

Vinnie își roti ochiul drept în direcția din care venea vocea ei. Cel stâng era vânăt, atât de umflat încât nu se mai putea deschide, iar din el se scurgeau și sânge, și lacrimi. Însă ochiul drept, însângerat, încă mai putea să se întredeschidă.

– Voi l-ați ucis pe Oliver?

– Oliver a fost un tâmpit, spuse Jai aplecându-se spre el pentru a-i permite să o vadă mai limpede. Știi asta

fiindcă dumneata nu ești. A fost lacom, iar acum este mort. Nu cred că ești un om lacom, domnule Tartelli. Cred că vrei să trăiești. Unde e oul?

– Fabergé? Oliver a avut un Fabergé?

– Știi bine că da. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Se apropie și mai mult. Există lucruri chiar mai rele decât moartea. Putem să ți le administrăm.

– Nu am ceea ce vreți voi. Vinnie tuși și scuipă un jet de sânge, pe care Jai îl evită cu agilitate. Puteți să vă uitați. Puteți să vă uitați, luați orice vreți. Nu pot să vă dau ce nu am.

– Ce a luat fratele din bancă dacă nu oul?

– Nu am nici un frate.

Jai îi făcu semn din cap lui Ivan, dându-se deoparte pentru a evita un nou șuvoi de sânge.

– Fratele lui Oliver. Ashton Archer. Te-ai dus să-l vezi.

– Ash!

Capul lui Vinnie căzu în față. Ivan îl plesni cu dosul palmei pentru a-l readuce în simțiri.

– Lasă-l o clipă, se răsti Jai. Ashton Archer, rosti ea pe un ton blând, încurajator. Fratele lui Oliver. De ce ai trecut pe la el joi?

– Ash. Înmormântare. Oliver. Să-l ajut pe Ash.

– Da, să-l ajuți pe Ash. Ai văzut oul? Atâta aur scânteietor. Unde se află acum? Spune-mi doar acest lucru, domnule Tartelli, și toată durerea va lua sfârșit.

Vinnie o privi din nou prin fanta umflată a ochiului drept și îngăimă printre dinții sparți:

– Nu am avut nici un ou.

Schimbând stilul, Ivan îi înfipse un pumn în plexul solar.

În timp ce anticarul se scutura cuprins de spasme, Jai reflectă. Văzuse ceva în acel unic ochi însângerat. Teamă, da, dar însoțită de o hotărâre de fier. Nu pentru el însuși, își dădu ea seama.

Pentru acest frate? Pentru acest nepot vitreg? Cât de ciudat, cât de interesant să descopere o asemenea loialitate. Era ceva mai mult decât etică, și poate avea să se dovedească util.

– Trebuie să dau un telefon. Las-o mai moale, îi porunci lui Ivan. M-ai înţeles? Îi aduc nişte apă. Lasă-l să-şi revină puţin.

Avea să-l sune pe angajatorul ei, decise când ieşi în sala din faţă a magazinului. Deşi se bucura de o largă autonomie, nu ar fi riscat să-i stârnească mânia luând hotărâri strategice fără aprobarea lui.

Iar acest unchi, acest unchi loial, cu un simţ etic de nezdruncinat, poate s-ar fi dovedit mai util ca subiect de negociere. Oare fratele ar fi fost dispus să dea oul în schimbul vieţii unchiului?

Poate. Da, era posibil ca şi fratele să dea dovadă de etică şi loialitate.

Aveau să-l ucidă. Chiar şi dincolo de agonie, Vinnie înţelese această realitate irefutabilă. Indiferent ce spunea femeia, nu aveau să-l lase în viaţă.

Deplânse pierderea soţiei lui, a copiilor, a nepoţilor pe care nu avea să-i vadă crescând. Le-ar fi oferit bucuros oul în schimbul vieţii lui, pentru a putea petrece mai mult timp cu familia. Dar aveau să-l ucidă oricum. Şi dacă le spunea că oul se afla la Ash, aveau să-l ucidă şi pe Ash.

Aşa cum îi omorâseră şi pe Oliver, şi pe femeia care poate îl iubise.

Trebuia să fie puternic. Indiferent ce îi făceau, trebuia să fie puternic. Se rugă pentru acea forţă, pentru puterea de a îndura, pentru siguranţa familiei lui.

– Taci dracului!

Vinnie îşi ţinu capul jos, continuând să bolborosească o rugăciune.

– Am zis să taci dracului. Ivan îşi încleştă o mână pe gâtul anticarului şi îi smuci capul în sus. Crezi că asta e rău? Crezi că acum te doare? Stai să vezi când îmi dau drumul. Mai întâi o să-ţi rup toate degetele.

Îi eliberă gâtul şi îi prinse degetul mic de la mâna stângă în timp ce Vinnie horcăi, chinuindu-se să respire. Îl trase în spate, rupând osul, apoi prinse iarăşi gâtul victimei ca să înăbuşe ţipătul ascuţit, şocat.

Căţeaua aia din orezărie avea să-l audă şi să se întoarcă pentru a-l opri. Căţeaua aia din orezărie se credea mai bună decât el. Se imagină îndesându-şi pumnul în faţa ei, violând-o, omorând-o lent.

Şi îi rupse lui Vinnie încă un deget doar fiindcă putea.

– Apoi am să ţi le tai, unul câte unul.

Singurul ochi rămas deschis se bulbucă, iar corpul lui Vinnie fu cuprins de convulsii.

– Spune-ne unde e nenorocitul ăla de ou. Purtat pe valul mâniei şi al încântării, Ivan îşi încleştă şi cealaltă mână în jurul gâtului lui Vinnie. Strânse, imaginându-şi faţa lui Jai. Nu-mi arde de glume, se răsti el. Spune-mi, altfel te tai în bucăţele. Apoi am să-ţi omor nevasta, copiii. Am să-ţi omor şi nenorocitul de câine.

Dar în timp ce Ivan tuna furios, strangulându-l de gât, cu respiraţia tot mai accelerată de excitare, singurul ochi al lui Vinnie nu făcu decât să se holbeze la el:

– Ticălosule!

Ivan îi dădu drumul şi se retrase. Simţi mirosul propriei transpiraţii, urina ticălosului. „S-a pişat pe el, îşi spuse. Nemernicul ăsta fricos s-a pişat pe el."

Avea să vorbească. Dacă faţa galbenă îi lăsa ceva mai multă mână liberă, avea să-l facă pe nenorocit să vorbească.

Jai se întoarse cu o sticlă de apă pe care o găsise în spatele tejghelei. Simţi şi ea mirosul de transpiraţie şi de urină.

Simţi mirosul de moarte, un iz anume pe care îl cunoştea bine. Fără un cuvânt, se apropie de Vinnie şi îi ridică bărbia.

– E mort.

– Rahat. A leşinat doar.

– E mort, repetă ea pe acelaşi ton sec. Ţi-am spus să o laşi mai moale.

„Ba nu, se gândi, ţi-am spus să-l înmoi rupându-i degetele."

– Am lăsat-o naibii mai moale. Probabil a făcut un atac de cord sau ceva de genul ăsta.

– Atac de cord, oftă ea. Ce ghinion!

– Nu e vina mea că ticălosul a dat colțul.

– Bineînțeles că nu, replică Jai observând vânătaia proeminentă de pe gâtul lui Vinnie. Dar e un ghinion.

– Nu știa nimic. Dacă ar fi știut ceva, ar fi vorbit după ce i-am dat câteva palme. Ne-am pierdut timpul. Îl înhățăm pe frate, așa cum spuneam mai devreme.

– Trebuie să mai dau un telefon. O să lăsăm cadavrul aici. Magazinul e închis mâine, deci asta ne oferă o zi în plus.

– O să înscenăm un jaf. Luăm câteva prostii, răscolim lucrurile.

– Am putea. Sau... Jai vârî mâna în geantă, dar în loc să își ia telefonul, scoase pistolul. Îl împușcă pe Ivan cu precizie, între ochi, înainte să apuce să clipească. Sau am putea să facem asta, ceea ce e o idee mult mai bună, rosti ea.

Îi părea rău după Vinnie. Îl considerase un om interesant și potențial foarte util. Mort, nu-i folosea la nimic, prin urmare îl ignoră în timp ce goli buzunarele fostului ei partener, luându-i portofelul, telefonul, armele. Găsi, după cum se așteptase, sticluța de amfetamine.

Era perfect, calculă ea. Angajatorul ei nu accepta drogurile și avea să-i tolereze acțiunile, sau chiar să i le aprobe pe deplin, după ce îi spunea despre asta. Se întoarse în magazin să ia o plasă și o bucată de folie cu bule, apoi se duse la etaj și scoase bomboniera din vitrină.

Angajatorului ei avea să îi placă foarte mult – poate chiar mai mult decât avea să-i displacă uciderea lui Ivan.

O împachetă cu grijă, apoi coborî la parter. Fu încântată să găsească o cutie drăguță cu o panglică aurie fină. Puse cadoul în cutie și făcu o fundă artistică.

Strecură în poșetă telefonul lui Ivan, portofelul, cuțitul și pistolul lui, adăugă material de umplutură, apoi așeză și cutia, punând deasupra hârtie de ambalaj.

După o clipă de reflecție, descuie o vitrină și alese un porttigaret de damă. Îi plăceau strălucirea sidefată și modelul floral ce îi evoca un păun.

Putea să-l folosească drept portvizit, decise ea, dându-i drumul în poșetă.

Se gândi să ia casetele de supraveghere, să distrugă sistemul, dar fără un studiu prealabil nu putea fi sigură că nu ar fi declanşat o alarmă. Prefera să plece cu un oarecare avans. În orice caz, vânzătoarea, paznicul şi mai mulţi clienţi puteau să o descrie. Nu avea nici timp, nici chef să-i vâneze pe toţi şi să-i ucidă.

Avea să se întoarcă la casa pe care angajatorul ei i-o pusese la dispoziţie ca bază de lucru în New York. Acum că Ivan era mort, nu avea să mai bântuie prin clădire în speranţa de a o vedea goală.

Era mai bine să meargă pe jos preţ de câteva cvartale înainte de a lua un taxi. Plimbarea îi oferea răgazul de a se gândi cum să-şi formuleze raportul către angajatorul ei.

Lila aranjă firele de floarea-soarelui – o manieră veselă de a ura bun venit, după părerea ei –, apoi sprijini bileţelul pe care îl scrisese de baza vazei albastre.

Terminase de verificat fiecare cameră – de două ori, conform obiceiului ei, consultându-şi lista de repere.

Aşternuturi curate pe paturi, prosoape curate în baie, fructe proaspete în bol. O carafă cu limonadă în frigider, alături de o salată rece de paste. Cine avea chef să gătească sau să comande mâncare când tocmai se întorsese din vacanţă?

Îi pusese hrană şi apă lui Thomas, udase plantele, ştersese praful de pe mobilă, aspirase peste tot.

Îşi luă la revedere de la motan, mângâindu-l şi alintându-l cu toată dragostea.

– Se vor întoarce în câteva ore, îi promise. Vor fi atât de fericiţi să te vadă! Să fii cuminte! Poate o să ne reîntâlnim cândva.

Aruncând o ultimă privire în jur, îşi puse pe umăr geanta de laptop şi poşeta. Trase în sus mânerele valizelor şi, cu îndemânarea născută din experienţă, le scoase pe toate pe uşă.

Aventura ei în casa soţilor Kilderbrand se încheiase. O nouă aventură avea să înceapă în curând.

Mai întâi însă, trebuia să meargă la o înmormântare.

Portarul o observă imediat ce coborî din lift și veni în fugă spre ea.

– Vai, domnișoară Emerson, ar fi trebuit să mă chemați să vă ajut.

– Sunt obișnuită să mă descurc. Am un sistem.

– Sunt convins. Tocmai v-a sosit mașina. Probabil erați deja în lift când au sunat la interfon.

– Bună sincronizare.

– Mergeți liniștită, ne ocupăm noi de bagaje.

Se simți puțin ciudat când văzu limuzina. Nu era una țipătoare; totuși era o mașină lungă, neagră și lucioasă.

– Mulțumesc pentru tot, Ethan.

– Nu aveți pentru ce. Să mai treceți pe la noi.

– Așa am să fac.

Se strecură în mașină și le dădu bună dimineața lui Julie și Luke, în timp ce șoferul închise portiera în urma ei.

– E atât de bizar! Îmi pare rău, Luke, tu l-ai cunoscut, dar e bizar.

– Nu l-am cunoscut decât foarte puțin. Însă...

– Îl cunoaștem pe Ash, completă Lila. Cel puțin e o zi frumoasă. Eu întotdeauna mă aștept la ploaie când mă gândesc la înmormântări.

– Pun pariu că ai o umbrelă în poșetă.

– Pentru orice eventualitate, zâmbi Lila în direcția prietenei sale.

– Dacă ajungi vreodată pe o insulă pustie, într-o zonă de război sau ești victima unei avalanșe, e de dorit să o ai prin preajmă pe Lila și poșeta ei, preciză Julie. Dacă îți pierzi cu totul vreun membru, ea probabil va găsi ceva în poșetă cu care să ți-l prindă la loc. Odată mi-a reparat prăjitorul de pâine cu o pensetă și o șurubelniță de lungimea degetului meu mic.

– Fără bandă adezivă? se interesă Luke.

– E aici, îl asigură Lila. O mini-rolă. Ai putea să-mi oferi – să ne oferi – o imagine de ansamblu despre ceea ce ne așteaptă? Cine va fi acolo?

– Toată lumea.

– Toți cei din tabel.

– Poţi fi sigură că toţi sau aproape toţi. Luke se foi, ca şi cum nu s-ar fi simţit complet în largul lui în costumul şi cravata de culoare închisă. Se reunesc la evenimentele importante. Înmormântări, nunţi, ceremonii de absolvire, boli grave, naşterea unui copil. Nu aş descrie complexul chiar ca o zonă demilitarizată, dar seamănă destul de mult.

– Războaiele sunt frecvente?

– Se mai întâmplă. La ceva de genul ăsta? Ceva de mică amploare, bătălii mărunte, eventual, dar nici un conflict major. La o nuntă, orice e posibil. La ultima la care am participat, mama miresei şi iubita din acel moment a tatălui miresei s-au dat în spectacol smulgându-şi părul, zgâriindu-se pe faţă, sfâşiindu-şi hainele şi ajungând în cele din urmă să cadă amândouă într-un elesteu cu peştişori exotici. Avem dovada video, preciză Luke întinzându-şi picioarele.

– O să ne distrăm pe cinste, deci. Lila deschise capacul frigiderului încorporat şi-i întrebă: Vrea cineva bere de ghimbir?

Ash stătea în pavilionul umbrit de lujeri groşi de glicină. Trebuia să se întoarcă înăuntru, să se ocupe de organizare, dar deocamdată, pentru câteva minute, nu îşi dorea decât puţin aer, puţină linişte.

În ciuda mărimii ei, reşedinţa părea strâmtă şi aglomerată şi prea plină de gălăgie.

De unde stătea el se vedeau liniile îngrijite ale casei de oaspeţi, cu grădina ei colorată de flori. Mama lui Oliver încă nu ieşise de acolo, zăbovind cu fiica ei, cumnata şi ceea ce tatăl lui numea – nu fără o doză de bunăvoinţă – cârdul ei de muieri.

Măcar aşa putea primi alinare, îşi zise Ash.

Făcuse tot ceea ce îi stătuse în puteri pentru a transforma în realitate viziunea ei despre funeralii. Numai flori albe – şi păreau să se întindă pe câţiva acri. Zeci de scaune albe aranjate în rânduri pe faşia lungă a peluzei nordice, un podium alb pentru cei care aveau să vorbească. Fotografiile cu Oliver pe care le alesese ea puse în rame albe. Cvartetul de coarde (Hristoase!) instruit

să se îmbrace în alb, la fel cum toți participanții la înmormântare fuseseră instruiți să poarte negru.

Doar cimpoierului i se permisese să poarte haine colorate.

Ash considera – și, din fericire, tatăl lui era de acord – că dorințele unei mame trebuiau îndeplinite în cel mai mic detaliu atunci când se organiza înmormântarea fiului său.

Deși și-ar fi dorit o ceremonie restrânsă, urmau să participe peste trei sute de persoane. Majoritatea rudelor și câțiva prieteni sosiseră cu o zi în urmă și erau în acel moment împrăștiați peste tot în vila cu zece dormitoare, în casa de oaspeți, în pavilionul de la piscină, în incinta complexului.

Aceștia aveau nevoie să vorbească, să pună întrebări la care el nu putea să răspundă, să mănânce, să doarmă, să râdă, să plângă. Înghițeau tot aerul până la ultima gură.

După treizeci și șase de ore petrecute astfel, Ash nu-și dorea nimic mai mult decât să se întoarcă în atelierul său. Chiar și așa, zâmbi când sora lui pe jumătate vitregă Giselle, frumoasa cu părul negru ca pana corbului, păși în umbra plantelor cățărătoare, apoi se așeză lângă el și își puse capul pe umărul lui.

– Am decis să fac o plimbare înainte să o lansez cu un șut pe Katrina de pe balconul de Julietă până în piscină. Nu sunt sigură că aș fi putut să o trimit chiar atât de departe, așa că o plimbare mi s-a părut o alegere mai înțeleaptă. Și te-am găsit pe tine.

– O idee mai bună. Ce a făcut?

– Plânge. Plânge, plânge, plânge. Ea și Oliver aproape că nu-și vorbeau, iar când li se întâmpla s-o facă se insultau unul pe celălalt.

– Poate de asta plânge așa amarnic. Și-a pierdut partenerul de insulte.

– Presupun că într-adevăr le plăcea să se calce reciproc pe nervi.

– Ți-e greu, murmură Ash petrecându-și un braț în jurul ei.

– L-am iubit. Era un dezastru ambulant, dar l-am iubit. La fel și tu.

– Sunt destul de sigur că am folosit exact aceste cuvinte pentru a-l descrie cuiva. Te iubea pe tine, în special.

Giselle își întoarse fața și și-o ascunse în umărul lui pentru o clipă.

– Naiba să-l ia. Sunt atât de furioasă pe el că e mort!

– Știu. Și eu. Ai văzut-o pe mama lui?

– M-am dus acolo azi-dimineață. Am vorbit cu Olympia puțin. Se sprijină enorm pe Angie, și cineva i-a dat un Valium. O să treacă peste asta. La fel și noi. O să-mi lipsească atât de mult! Întotdeauna mă făcea să râd, întotdeauna mă asculta plângându-mă, apoi mă făcea să râd. Și îmi plăcea Sage.

– Ai cunoscut-o?

– Cum să nu, doar eu le-am făcut cunoștință. Giselle scoase batista pătrată a lui Ash din buzunarul de la piept și o folosi pentru a-și tampona ochii. Am întâlnit-o anul trecut la Paris și ne-am înțeles bine din primul moment. Am ieșit să luăm prânzul după ce ne-am întors la New York. Adică eu am luat prânzul. Ea a ronțăit o frunză și o boabă de strugure. O jumătate de boabă. Cu gesturi experte, împături la loc batista, cu partea umedă înăuntru, și o vârî înapoi în buzunarul lui Ash, după care continuă: Ea m-a invitat la o petrecere, iar eu am decis să-l iau pe Oliver – mă gândeam că o să se placă reciproc. Așa a și fost. Îmi pare rău că l-am dus, murmură ea îngropându-și din nou fața în umărul lui Ash. Știu că este o prostie, nu e nevoie să-mi spui, dar îmi pare rău că l-am dus. Oare acum ar fi amândoi în viață dacă nu le-aș fi făcut cunoștință?

Cu blândețe, Ash își trecu ușor buzele peste părul ei.

– Ai zis că nu trebuie să-ți spun că e o prostie, dar sunt nevoit să o fac.

– Se băgase în ceva murdar, sunt sigură de asta. Cineva l-a ucis, deci cu siguranță se băgase în ceva murdar.

– Ți-a spus ceva? A menționat vreo afacere? Un client?

– Nu. Ultima dată când am vorbit cu el, cu doar câteva zile înainte... înainte să moară, mi-a spus la telefon

că totul era grozav, fantastic, și intenționa să vină să mă vadă. M-a rugat să-l ajut să își caute o locuință la Paris. Era posibil să își cumpere un apartament acolo. Eu mi-am zis că asta nu avea să se întâmple niciodată, dar nu ar fi fost distractiv dacă s-ar fi întâmplat totuși? Se îndreptă, clipind pentru a alunga lacrimile ce amenințau să izvorască, și conchise: Tu știi mai mult decât ne spui. Nu am de gând să te întreb – nu sunt sigură că sunt pregătită să aflu, dar tu știi mai mult decât ești dispus să le comunici celorlalți. Am să te ajut dacă pot.

– Știu că ai s-o faci, spuse el sărutând-o pe obraz. Am să te anunț. Acum însă trebuie să verific florile și cimpoaiele.

– Eu am să trec pe la Olympia. Oaspeții vor sosi în curând. Cere-i lui Bob să te ajute, îl sfătui Giselle ridicându-se. Bob e un sprijin important.

Era foarte adevărat, își spuse Ash. Și apelase deja la Bob – frate vitreg, din partea mamei – pentru a monitoriza consumul de alcool al câtorva invitați aleși pe sprânceană.

Nu voia să vadă pe nimeni căzând în elețeul cu pești exotici.

Lila decise că termenul de „complex" era mult prea militar și restrictiv pentru a descrie domeniul familiei Archer. Da, zidurile erau înalte și groase – dar zidăria scânteia cu prestanță regală. Da, porțile erau impunătoare, dar aveau decorațiuni de fier forjat înconjurând litera A stilizată. Până și ghereta portarului era împodobită cu un rond de crini asiatici.

Doi paznici în costume negre le verificară documentele de acreditare înainte de a permite trecerea limuzinei. Și poate că acest aspect era într-adevăr demn de un „complex". Dar nimic mai mult.

Pajiștile catifelate erau străjuite de copaci înalți și grațioși. Garduri vii bogate și plante dispuse artistic mărgineau aleea perfect dreaptă, care ducea la casa masivă.

Zidăria crem îi conferea un aer prietenos, iar forma în U îndulcea impresia de fortăreață, se gândi Lila.

Balcoanele elegante și acoperișurile înclinate de pe fiecare aripă îi dădeau un aer primitor.

Observă un mic pâlc de sculpturi din verdeață – un dragon, un unicorn, un cal cu aripi.

– Actuala soție, îi explică Luke. Îi plac foarte mult lucrurile fanteziste.

– E splendid.

Șoferul opri în fața porticului acoperit. Lujeri groși, încărcați cu flori violet mari ca niște farfurii, se împleteau în coloane și se încolăceau deasupra balcoanelor. Astfel de detalii transformau casa dintr-o construcție intimidantă într-una umană, își spuse Lila.

Chiar și așa, dacă și-ar fi permis să-și schimbe garderoba, și-ar fi cumpărat o rochie nouă. Rochia ei neagră pentru toate ocaziile – ajunsă acum la cel de-al patrulea sezon – nu părea să se ridice la înălțimea situației.

Măcar părul o ajuta, adăugându-i o anume prestanță, având în vedere că îl pieptănase într-un coc lejer la ceafă.

După ce șoferul o ajută să coboare, rămase pur și simplu în loc, admirând împrejurimile. Câteva clipe mai târziu, o blondă se strecură pe ușa masivă de la intrare și se opri un moment la baza celor trei trepte ale porticului, apoi se aruncă spre Luke.

– Luke! Îi pronunță numele cu un hohot de plâns. O, Luke!

În spatele ei, Lila schimbă o privire cu Julie, ridicând amândouă din sprâncene.

– Oliver! Vai, Luke!

– Îmi pare atât de rău, Rina.

O bătu ușor pe spate, peste rochia neagră, scurtă, cu corset de dantelă.

– N-o să-l mai vedem niciodată. Mă bucur atât de mult că ești aici!

Se bucura foarte mult, presupuse Lila, judecând după cum se agăța de Luke chiar și când acesta încerca să se desprindă.

Abia trecută de douăzeci de ani, avea o coamă blondă, picioare lungi, bronzate și o piele impecabilă

pe care lacrimile perfecte de cristal alunecau ca și cum ar fi avut propria coregrafie.

„Ești răutăcioasă, se mustră Lila. Ai dreptate, dar ești răutăcioasă."

Blonda își încolăci brațele pe după mijlocul lui Luke, lipindu-se de șoldul lui, și le studie pe cele două nou-venite cu o privire calculată.

– Voi cine sunteți?

– Katrina Cartwright, ți le prezint pe Julie Bryant și Lila Emerson, interveni Luke. Sunt prietene cu Ash.

– Ah. E ocupat în partea de nord a grădinii, vă fac eu un tur. Oaspeții sosesc întruna. Atâția oameni au venit să-i aducă un omagiu lui Oliver, spuse ea cu o expresie absentă când o altă limuzină se apropie încet de casă.

– Cum se simte mama lui? întrebă Luke.

– Nu am văzut-o azi. S-a izolat în casa de oaspeți. E devastată. Toți suntem devastați. Tânăra femeie rămase agățată cu posesivitate de Luke în timp ce îi conduse pe alee. Nu știu cum vom merge mai departe. Cum va reuși oricare dintre noi să meargă mai departe. Schimbând subiectul cu nonșalanță, îi informă: Am deschis un bar în curtea interioară.

Arătă spre masa îmbrăcată în alb deservită de o femeie în vestă albă.

Dincolo de curtea spațioasă se întindea peluza, pe care erau așezate șiruri de scaune albe, cu fața spre un foișor plin ochi de trandafiri. Sub bolta lui se afla o masă înaltă pe care trona o urnă.

Totul era de un alb nupțial, observă Lila, inclusiv șevaletele pe care erau expuse fotografii mărite și înrămate cu Oliver Archer.

În al doilea foișor, un cvartet interpreta piese clasice. Invitații, îmbrăcați în negru, socializau ca la o recepție oarecare. Unii trecuseră deja pe la bar, remarcă ea, și aveau în mână cocktailuri sau pahare de vin. Alții stăteau așezați, vorbind pe tonuri joase.

O femeie care purta o pălărie cu un bor la fel de rotund și de larg precum luna își tampona ochii cu o batistă albă ca zăpada.

Dincolo de un pâlc de copaci, văzu ceva ce era probabil un teren de tenis. Spre sud, apele piscinei de un albastru tropical licăreau în soare.

Cineva râse prea zgomotos. Altcineva vorbi în italiană. O chelneriță în uniformă albă trecea tăcută ca o stafie printre oaspeți, luând paharele goale. O alta îi aduse femeii cu pălărie o cupă de șampanie.

Ar fi făcut o prostie dacă n-ar fi venit, își zise Lila. Totul era fantastic, asemenea unei scene dintr-o piesă de teatru.

Voia să scrie despre această experiență – neîndoielnic putea s-o integreze într-o carte – așa că începu să memoreze chipuri, peisaje, mici detalii.

Apoi îl văzu pe Ash, cu fața lui atât de obosită, atât de tristă.

Nu era o piesă, își spuse. Nu era teatru. Era moarte.

Se apropie de el, iar Ash o prinse de mână.

– Mă bucur că ai venit.

– Și eu. E... totul e supranatural de frumos. Combinația de alb și negru e dramatică. Din câte mi-ai spus tu, i-ar fi plăcut.

– Da, i-ar fi plăcut. Olympia, mama lui, a avut dreptate. La naiba, Rina a pus mâna pe Luke! Trebuie s-o aduc la ordine. Este foarte îndrăgostită de el de când era adolescentă.

– Cred că Luke se descurcă. Te pot ajuta cu ceva?

– E gata totul. Sau va fi. Stai să vă aduc niște scaune.

– Ne găsim noi. Tu ai altele de făcut.

– Trebuie să merg după Olympia sau să-i cer cuiva s-o aducă. Mă întorc imediat.

– Nu-ți face griji pentru noi.

– Mă bucur că ai venit, repetă el. Sincer.

Fu nevoit să își croiască drum printre oaspeții care voiau fie să-și prezinte condoleanțele, fie doar să schimbe două vorbe cu el. Se opri însă când o văzu pe Angie.

Părea extenuată, copleșită de povara propriei dureri și de efortul de a prelua și o parte din durerea cumnatei sale.

– Îl caut pe Vinnie, zise Angie aranjându-și obosită coama de păr cârlionțat. L-ai văzut?

– Nu. Am fost ocupat cu diverse lucruri, așa că probabil nu l-am observat.

– Am să încerc din nou să-l sun pe mobil. Ar fi trebuit să ajungă acum o oră, ba chiar două. Conduce ca o doamnă în vârstă și refuză să folosească setul handsfree. Deci, dacă e încă pe drum, nu va răspunde.

– Am să-l caut.

– Nu, fă ce ai de făcut ca să începem ceremonia. Olympia a reușit să-și ia inima în dinți, dar nu va rezista mult. Dacă Vinnie întârzie, asta e. Cere-i tipului de la pompe funebre să-i așeze pe invitați. Unde e tatăl tău?

– Îl aduc eu. În zece minute e bine?

– Zece minute. O aducem noi pe Olympia. La naiba, Vinnie, murmură Angie, îndepărtându-se cu pași mari.

Poate că Vinnie era în casă, își zise Ash. Avea să arunce o privire, înainte de a-și anunța tatăl că sosise momentul.

Îi făcu semn reprezentantului firmei de pompe funebre, o conduse pe bunica lui Oliver din partea mamei la scaunul ei, apoi porni spre casă.

O observă pe Lila așezată în stânga lui Luke, cu Julie în dreapta ei. Iar în stânga Lilei stătea Katrina, care părea să-i istorisească o poveste. Una plină de semne de exclamare, își imagină el.

Vederea lor îl înseninâ într-o oarecare măsură. Da, era bucuros că Lila venise, își spuse pentru ultima dată, apoi se grăbi să intre după tatăl lui ca să-și poată lua adio de la Oliver.